

Giới thiệu Yêu Anh Không Hối Hận

Truyện Yêu Anh Không Hối Hận của tác giả Mạc Lâm thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại về tình yêu không cần đáp trả.

Cô yêu anh từ rất lâu nhưng không dám nói vẫn âm thầm ở bên cạnh anh. Khi muốn thổ lộ với anh thì anh lại nói anh mới có người yêu nên cô đã im lặng và tìm cách tránh tiếp xúc với anh. Khi anh chia tay người yêu thì cô vẫn ở bên cạnh an ủi và chia sẻ với anh.

Liệu số phận có mỉm cười với cô hay là lại làm trái tim cô đau thêm lần nữa? Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện tình yêu đầy bi thương này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Sau giữa trưa, không gian to lớn bị bao phủ một bầu không khí nặng nề -- người bình thường cũng không thường tới nơi này, hoặc là nên nói, người bình thường vẫn là ít đến nơi này đi! Người sẽ đến nơi này, bất luận là chính mình nguyện ý đến, hay là bị bức đến, đều giống như đem vận mệnh của mình, giao cho cái người ngồi cao cao phía trước.

Đó là một người phụ nữ vừa tròn ba mươi tuổi, nhưng dung mạo thanh tú có vẻ thực trẻ tuổi, tóc búi lên, lộ ra cái cổ trắng nõn, sợi tóc rủ xuống hai má, hơn nữa đeo một cặp kính màu vàng, khiến cho toàn bộ ngoại hình bản thân cô càng có vẻ thành thực chừng chạc.

Cô lật xem hồ sơ trên bàn, một bàn tay cầm bút không ngừng viết, thỉnh thoảng nhảy đến một bên xem bản luật điển nặng nề, đồng thời phân tâm xem người dưới đài nói.

Đây là tòa án, là tòa án quyết định có tội hay không, tòa án càng thêm quyết định sống chết; mà cô phụ trách, chính là quyết định người phía dưới kia có tội hay không, quyết định muốn hấn sống, hay là muốn hấn chết!

Rất nhiều người nói, cô thật may mắn, công việc ổn định, tiền lương cao, chỉ có chính cô mới biết, nếu không phải người có tâm địa sắt đá, nhất định không cách nào ngồi vững vàng ở vị trí quan tòa này. Nếu không, bị cáo nói mấy câu là có thể dọa người sưng sò, đâu còn có thể công bằng chính trực làm Thẩm Phán?

"...Tòa án tối cao, chúng ta nhằm vào bằng chứng cảnh sát tuần tra và kiểm sát trưởng tự khai đưa ra nghi ngờ, bị cáo là ở dưới tình huống bị cảnh sát và bên kiểm sát uy hiếp, mới có thể làm ra tự khai nhận tội, đây là hành vi nghiêm trọng trái với luật tố tụng hình sự điều 156 khoản 1, bên tôi yêu cầu loại bỏ chứng cứ..."

Trong hàng ghế người nghe nghị luận âm ỉ, cô rút cục nâng mắt lên, ánh mắt hơi lười biếng, bất quá chỉ có chính cô biết, cô thật sự chuyên chú. "Bên kiểm tra?"

Một kiểm sát trưởng mặc áo màu tím, cổ áo màu đen, tay áo màu đen đứng lên, tuổi của anh ta tương tự nữ thẩm phán ở trên, cũng mới tròn ba mươi, là công tố kiểm sát trưởng của vụ án này.

"Theo luật tố tụng hình sự điều 156 khoản 1 quy định bị cáo tự khai xuất phát từ cưỡng ép, uy hiếp, không thể làm chứng cứ, bên không tuyệt đối không có dùng cưỡng ép, uy hiếp làm phương thức lấy được lời tự khai, nếu không, bên không xin tòa án tối cao chấp thuận nghe lại bản ghi âm tại tòa án".

Cô nhìn về phía bị cáo một cái, luật sư bị cáo gật đầu, cô chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý. "Được rồi, chúng ta đi nghe lại ghi âm!"

Cô rất rõ ràng, đây chỉ là thủ đoạn tố tụng của bị cáo -- bị cáo này là một kẻ cướp chuyên nghiệp, vài lần ăn cắp bị bắt, đều bởi vì không phải tội lớn gì, phạt không bao lâu lại thả ra; nhưng lần này, xem ra bên không không có ý định buông tha cho người này.

Hướng hồ, người đàn ông này chính là kiểm sát trưởng giỏi nhất ở sở kiểm sát hiện nay --- kiểm sát trưởng Nghiêm Sĩ Dương, có ai không biết, tội phạm nào rơi vào trong tay anh ta, thì chỉ có thể dùng một chữ thăm để hình dung.

Cô --- Thẩm Bội Tuyền --- và anh ta học cùng khóa đại học, là bạn học cùng lớp.

Cô đã hoàn thành giai đoạn thử việc, chính thức nhậm chức thẩm phán, nổi danh "thẩm phán mỹ nữ"Đây cũng không phải do cô khoe khoang, ít nhất khi mở phiên tòa ngày hôm qua có lão luật sư gọi cô như vậy, hại cô thiếu chút nữa ngay cả uy nghiêm quan tòa đều không thể duy trì.

Mà anh ta, bởi vì đi nghĩa vụ quân sự, tham gia cuộc thi chọi hơn cô một năm, trước mắt còn là kiểm sát trưởng thử việc, nhưng y theo biểu hiện mấy

năm này của anh ta, phá vãi vụ án mạng quan trọng, chuyển thành kiểm sát trưởng chính thức tuyệt đối không là vấn đề. Ít nhất hiện tại muốn ra tòa sở kiểm sát còn phải anh ta đảm nhiệm chức công tố kiểm sát trưởng, cho thấy trình độ được coi trọng của anh ta.

Cô thật vui khi thấy anh ta có biểu hiện như vậy. Nhưng có khi vẫn thay anh ta chảy mồ hôi lạnh một phen vì cá tính nóng nảy và xúc động..... Cô biết, anh ta tuyệt đối không có ác ý.

Thư kí chuẩn bị tốt băng ghi âm, xuyên qua hệ thống phát thanh, truyền ra ghi âm của bị cáo khi bị kiểm sát trưởng dò hỏi ở sở kiểm sát. ---

"Camera cũng quay được anh xuất hiện tại nơi đó, anh còn nói anh vừa mới đi qua, anh là thần à! Một khi anh đi qua, nơi đó liền phát sinh vụ trộm?" Lời nói mang giọng điệu chế nhạo.

"Tôi..Tôi làm sao biết....."

"Anh không biết?" Tiếng người đàn ông gào to truyền ra.

Tất cả mọi người ở hiện trường hết hồn, chỉ có Nghiêm Sĩ Dương và Thẩm Bội Tuyền ngồi bình chân như vại, hai người đã sớm tập thành thói quen.

"....." Như là bị hù dọa .

"Tôi hỏi lại anh lần cuối cùng.... 17 vụ trộm có phải là anh làm hay không?"

"... .."

"Anh còn không chịu nói đúng hay không? Tốt lắm, tôi không có nhiều thời gian tiếp tục dây dưa với anh, tôi xin quan tòa làm anh tạm giam trước, anh vào trong tù suy nghĩ thật tốt, ba ngày sau tôi hỏi lại xem anh có nói hay không!"

"Đừng mà! Kiểm sát trưởng đại nhân, tôi nói...tôi nói...."

Không nghe lại băng ghi âm, chỉ xem ghi chép thật đúng là không biết hiện trường dò hỏi "đặc sắc" như vậy --- ghi chép tuy rằng không kém một chữ, nhưng giọng điệu "kém rất lớn" !

Nghiêm Sĩ Dương lớn giọng thật sự làm cho người ta khó có thể thừa nhận, bị cáo bị dọa đến cái gì đều nói.

Băng ghi âm phát xong, luật sư của bị cáo lòng đầy căm phẫn lập tức đứng lên, "kiểm sát trưởng dùng thủ đoạn này đe dọa đương sự của tôi, thậm chí còn lừa gạt đương sự, khiến đương sự của tôi nghĩ là sẽ phải tạm giam, mới có thể nhận tội, tự khai như vậy căn bản không có năng lực làm chứng cứ, thỉnh cầu quan tòa quyết định loại bỏ chứng cứ."

Thẩm Bội Tuyền nhìn bị cáo, lại nhìn nhìn kiểm sát trưởng -- người bạn học cũ này thật rất biết tìm phiền toái cho cô! Án trộm cắp chỉ có một thẩm phán, cô chỉ có thể làm quyết định một mình, không thể thương lượng cùng ai.

Anh được đẩy Nghiêm Sĩ Dương.....

Mở ra ghi chép, "ghi chép ghi lại ba giờ năm mươi phút chiều, dò hỏi tạm dừng nửa giờ, nửa giờ này làm chuyện gì, vì sao tạm dừng?"

Lời này vừa nói ra, mọi người anh xem tôi, tôi xem anh; Nghiêm Sĩ Dương cũng thực hồ nghi, nhưng Thẩm Bội Tuyền không nhìn anh, lại nhìn về phía bị cáo. "Chỉ nghe bên không nói, bên bị cáo có khả năng không hài lòng; vậy bị cáo, mời anh nói cho tôi biết, nửa giờ ở sở kiểm sát xảy ra chuyện gì?"

Bị cáo suy nghĩ một chút, ngượng ngùng nói, "Uống trà chiều...kiểm sát trưởng mua sủi cáo, tất cả mọi người đã đói bụng, liền....tạm dừng một chút."

Hàng ghế người nghe truyền đến một trận tiếng cười, nhưng không dám quá lộ liễu.

Nghiêm Sĩ Dương nhún vai, "Tòa án tối cao, con người luôn sẽ đói bụng, uống trà chiều cũng không quá chứ!"

Thẩm Bội Tuyền gật đầu một cái, xoay chuyển lời nói, "thứ nhất, chứng cứ tự khai này không phải trọng điểm, cho dù tự khai được loại bỏ, hình ảnh bị camera quay đến cùng với vân tay được thu thập ở hiện trường, đều có thể làm chứng cứ; thứ hai, tôi không cho rằng thẩm vấn như vậy là cưỡng ép, uy hiếp, dù sao lúc ấy bị cáo còn ăn được!"

Luật sư bị cáo lập tức đứng lên, "Tòa án tối cao, nếu phần tự khai này làm chứng cứ, chẳng khác gì khiến đương sự của tôi thừa nhận 17 vụ trộm này đều do anh ta gây nên....."

"Tôi vốn cũng không phải chỉ dựa vào lời tự khai để phá án, mỗi vụ trộm cũng cần phải có đầy đủ chứng cứ, chứng cứ chưa đủ chính là vô tội, tuyệt đối sẽ không để anh ta nhận tất cả." Cô rất nhanh nhận định, bên trong tòa án không còn ai nói nữa.

Nhưng cô còn có lời muốn nói -- vì công, cô phải nói; vì tư -- dựa vào giao tình nhiều năm nay, cô càng phải nói.

"Kiểm sát trưởng Nghiêm, *hỏi han bị cáo cần phải dùng thái độ khẩn thiết, không thể dùng sức mạnh, uy hiếp, dụ dỗ, lừa dối, hoặc phương pháp bất chính khác*, luật tố tụng hình sự điều 98 nói rất rõ ràng, tôi nghĩ anh nhất định biết."

"Tôi biết !"

"Một khi đã như vậy, vì sao mỗi lần hỏi bị cáo, đều phải lớn giọng?"

"Tòa án tối cao, lớn giọng không có nghĩa là cưỡng ép, uy hiếp, chỉ có thể nói, tôi trời sinh đã có giọng lớn." anh thật "khẩn thiết" nói xong.

Hàng ghế ngồi nghe lại truyền đến tiếng cười khê, thậm chí ngay cả một vị kiểm sát trưởng khác ngồi ở ghế cũng mím môi cười -- dù sao người ở sở kiểm sát đều biết, Thẩm Bội Tuyền và Nghiêm Sĩ Dương là bạn học bốn năm thời đại học, nghe giọng điệu này, rõ ràng là đã đánh dấu với nhau.

"Giọng lớn cũng phải chú ý lỗ tai người khác có chịu được hay không! Tôi thẩm tra vài vụ án do anh khởi tố, mỗi vụ án bị kiện đều xin tôi loại bỏ tự khai làm chứng cứ, mỗi người đều nói bị anh cưỡng ép, uy hiếp, là mỗi người đó! Không có một người nào ngoại lệ!"

Nghiêm Sĩ Dương không biết phải làm sao, ngồi thẳng ở chỗ ngồi, "Tòa án tối cao, dò hỏi lấy được tự khai, chỉ là khiến bị cáo phối hợp điều tra, bày ra cơ hội ở phía sau, thẳng thắn mà nói, trừ điều đó ra, tự khai không có ý nghĩa gì, hướng hồ bèn không tin, chúng tôi đã sưu tầm đủ tang chứng và vật chứng rồi."

"Đã như vậy, vì sao không làm tốt hơn một chút nữa? Thời điểm hỏi han, giọng nói nhỏ hơn một chút có phải tốt không? Anh có thể tiết kiệm phiền toái, bị cáo cũng sẽ không cả ngày lẫn đêm tố cáo anh hỏi han phi pháp."

"Xin lỗi, Thẩm phán tối cao, thời điểm dò hỏi, vừa lên con giận, sẽ khá lớn giọng."

Nghiêm Sĩ Dương vừa nói ra lời này, Thẩm Bội Tuyền cũng không khách sáo, "Mỗi lần thẩm tra xử lý vụ án anh khởi tố, tôi còn phải tốn công quyết định chứng cứ này có nên loại bỏ hay không, tự khai kia có nên loại bỏ hay không; đúng! Đây là công việc của tôi, nhưng khi anh dò hỏi thì con giận không cần quá lớn, giọng nói nhỏ thôi, là có thể giúp tôi tiết kiệm được rất nhiều phiền toái, kiểm sát trưởng Nghiêm, đây chỉ là một cái nhấc tay thôi!"

"Tôi....."

Mắt thấy hai người này sẽ làm náo loạn tòa án, ngay cả bị cáo và luật sư biện hộ của anh ta đều sững sốt, một vị kiểm sát trưởng khác liền chạy lên xin tha thứ.

"Sĩ Dương, đừng nói nữa," nhỏ giọng khuyên giải, lại hướng qua Thẩm Bội Tuyền ngồi ở ghế thẩm phán, "Thẩm phán tối cao, bên không đã biết, về sau sẽ chú ý thêm, bên không biết tòa án chú ý là quyền lợi của bị cáo và sự thẩm tra hài hòa, bên không sẽ chú ý."

Nghiêm Sĩ Dương nhìn cô, trong ánh mắt còn chút không biết phải làm sao, giống như bộ dáng của cô thật không thể thuyết phục, Thẩm Bội Tuyền thờ dãi ở trong lòng, cô biết quá rõ anh rồi.

Anh vì chính nghĩa trong lòng mình, có thể xông về phía trước, cái gì đều không để ý; mà cô, từ trước đến bây giờ, cũng chỉ có thể ở phía sau kéo anh, khiến anh đừng xông quá nhanh.

"Hôm nay trước đến đây, lần sau mở phiên tòa nếu như không có trình tự khác muốn tiến hành, chúng ta liền biện luận chung kết, đến lúc đó sẽ tuyên bố ngày tuyên án, kết thúc phiên tòa." Thẩm Bội Tuyền đứng lên, tất cả mọi người đứng dậy đưa thẩm phán rời đi.

Nghiêm Sĩ Dương cũng không ngoại lệ, anh nhìn Thẩm Bội Tuyền rời đi, trong lòng vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười.

"Sĩ Dương, làm cái quỷ gì thế, gây với quan tòa chi? Tôi đã sớm nói cho anh biết, thẩm vấn hài hòa là giả, anh không sợ quan tòa phán bị cáo vô tội sao?" Một vị tiền bối khác cũng là kiểm sát trưởng, mở miệng khuyên bảo.

"Vô tội? Mắt bị mù mới có thể phán hấn vô tội!" Nghiêm Sĩ Dương không tin, "Cô ấy sẽ không, cô ấy mới không phải loại người này."

"Anh làm sao mà biết?"

Ai cũng biết Nghiêm Sĩ Dương và Thẩm Bội Tuyền là bạn học đại học bốn năm, đến nay biết nhau cũng gần mười năm, nhưng ra ngoài xã hội, đi tới địa phương dơ bẩn nhất trong cuộc sống --- cũng chính là tòa án, ai biết người sẽ bị biến thành cái dạng gì?

Nghiêm Sĩ Dương lắc đầu một cái, nhìn ghế Thẩm Phán Trưởng đã sớm không còn bóng dáng, trong lòng không khỏi cười lên --- anh biết, cô sẽ không làm vậy; nên có tội sẽ có tội, cô không bao giờ xử loạn!

Anh cũng biết, cô vẫn là sợi dây lôi kéo anh.... ..

Anh ta nói không sai, chứng cứ đã rất đầy đủ, bao gồm vân tay còn lại ở hiện trường, và hình ảnh được camera chụp lại rất rõ ràng, cô không thể làm như không thấy, không có khả năng để cho nghi phạm cần chịu trách nhiệm được thoát tội.

Mặc dù rất nhiều việc mà Nghiêm Sĩ Dương làm, cô không đồng ý, nhưng cô biết, mình không ở vị trí kia, rất nhiều việc cô cũng không rõ ràng, tuy rằng cô và anh ta biết nhau không nhiều lắm, nhưng cô nguyện ý tin tưởng người đàn ông kia sẽ biết đúng mực.

Bản tòa tuyên án, bị cáo vi phạm điều 320 bộ luật hình sự tội trộm cắp tài sản, cùng tội danh phạm 17 vụ án trộm, theo điều 50 bộ luật hình sự, phán xử bị cáo sáu năm và năm tháng tù giam có thời hạn. Bản tòa cũng quyết định cưỡng chế bị cáo làm việc ba năm, cho quen....

Ôm một chồng hồ sơ, Thẩm Bội Tuyền thở dốc trở lại phòng làm việc.

Nói thật, công việc mỗi ngày ở toàn án thật đúng là bận rộn --- một vụ án tiếp một vụ án, án giam giữ, chuẩn bị thủ tục ra tòa; biện luận án, xét xử án, luôn đi sớm về muộn.

Sau khi phiên tòa kết thúc, cô trở lại phòng làm việc còn phải chiến đấu cùng một đống hồ sơ, càng phải ở trước khi tuyên án, viết ra bản án dài liên miên. Cô cứ như vậy qua một ngày, mỗi lần đều là khi đêm khuya yên tĩnh mới gạt mình tĩnh lại, phát hiện đã sớm tan làm từ lâu rồi.

Đem một chồng hồ sơ đặt lên bàn, cô cúi đầu sửa sang lại, vừa làm vừa mở miệng hỏi người đứng sau cô. "Học tử, bây giờ là mấy giờ rồi."

Trên mặt người nợ lộ vẻ tươi cười, "Thẩm phán đại nhân, gần năm giờ rồi!"

Thẩm Bội Tuyền sửa sang xong tài liệu, ngẩng đầu nhìn về phía cô. "Sao đã gần năm giờ rồi? Em cảm giác như mình chưa làm được việc gì!"

Đối phương cười như không biết phải làm sao, "Tiểu Tuyền, sáng sớm tám rưỡi em vào làm việc, xử hai vụ án giam giữ; buổi trưa thẩm tra xử lý quyết định giam giữ, buổi chiều chuẩn bị thủ tục lên tòa, hơn một giờ liên tiếp xem bản án, sau đó lại viết biện luận án.... Thẩm phán đại nhân, ngài đã làm được rất nhiều việc rồi!"

Thẩm Bội Tuyền cười khỏ, giờ phút này cô rốt cuộc có thể nhân cơ hội nói chuyện với học tử, thư giãn một chút.

Cuộc sống mỗi ngày của cô chỉ có thể dùng hai chữ căng thẳng để hình dung, cô luôn thận trọng xử lý công việc của mình, rất sợ sẽ có sai lầm; mỗi văn kiện chứng cứ đều phải đánh giá, hồ sơ giấy tờ đều phải suy xét từng chữ.... ... Khó trách Sĩ Dương thả đi làm kiểm sát trưởng, cũng không muốn làm thẩm phán.

"Học tử Tiểu Dung, có đôi khi em thật hâm mộ chị."

Học tử Tiểu Dung tên là Lý Gia Dung, là học tử của Thẩm Bội Tuyền và Nghiêm Sĩ Dương hồi đại học, lớn tuổi hơn hai người bọn họ.

Năm thứ ba đại học học tử đã bị học trưởng khoa khác bắt cóc, ngay cả con đều đã có, còn chưa có tốt nghiệp đành tạm nghỉ học; sau khi sinh con, kết hôn, học tử mới trở lại trường hoàn thành việc học; sau khi tốt nghiệp học tử không tham gia cuộc thi tư pháp đặc biệt, trở thành lính đào ngũ công tác pháp luật (thành pháp luật công tác đào binh).

Nhưng mà Thẩm Bội Tuyền cảm thấy, thực ra cuộc sống bây giờ của học tử rất hạnh phúc --- công việc của chồng học tử cũng không tệ lắm, hai đứa con cũng đã lên tiểu học, học tử ở viện của cô làm trợ lý thẩm phán, giúp cô sửa sang lại tài liệu, xử lý chút vật linh tinh, sẽ không quá bận, còn có thể chăm lo cho gia đình.

"Mỗi người đều có một con đường phù hợp để đi, giống chị, chị không phù hợp làm thẩm phán, càng không phù hợp làm kiểm sát trưởng; ngược lại, Tiểu Tuyền, em rất phù hợp với công việc này, chị cảm thấy em làm rất tốt."

Phất tay một cái, "trước kia em còn thích nghe loại khen ngợi này, bây giờ chỉ cảm thấy mệt chết đi được, một bước đi vào, có khi còn không thể lui ra ngoài, trong lòng cũng không thấy dấy.

Học khoa pháp luật hình như nhất định phải đi con đường này --- năm đó, cô cũng không nghĩ nhiều, cứ như vậy ghi danh, thi đỗ, thông qua huấn luyện riêng, thông qua dự khuyết và thử việc, sau đó đi đến nơi này.

Phản công tác này ổn định, tiền lương không tệ, ít nhất đối với xuất thân từ gia đình đơn thân như cô mà nói, đã coi như làm rạng rỡ cửa nhà, khiến cho cha mẹ nở mày nở mặt.

Lý Gia Dung đột nhiên bước đến gần cô, "bản thân chị cảm thấy em như vậy cũng không tệ.....Ít nhất hai người một ở viện, một ở sở kiểm sát, coi như là gần quan được ban lộc.

"Chị đang nói ai vậy?"

"Sĩ Dương nha!" Về mặt học tử bộ dạng hứng thú mười phần, "nghe nói mấy ngày hôm trước hai người mới náo loạn với nhau trên tòa? Thẩm phán đại nhân!"

"Còn không phải là chuyện tự khai, Sĩ Dương mỗi lần hỏi han nghi phạm đều lớn giọng..."

"Cái loại chuyện đó quá chuyên nghiệp chị mặc kệ, chẳng qua chị chưa bao giờ nghe nói Sĩ Dương tại tòa án khác náo loạn cùng với thẩm phán, cho nên em...đối với anh ta phải là rất đặc biệt đi?"

Thẩm Bội Tuyền không nói gì, lắc đầu một cái, trở về chỗ ngồi chuẩn bị xem xét tài liệu.

Nhưng động tác này lại bị Tiểu Dung học tử hiểu nhầm là cô trốn tránh. "Tiểu Tuyền, mỗi lần nói tới chuyện này em lại tránh." Thở dài, "em cảm thấy Sĩ Dương không tốt sao?"

"Em không có nói như vậy." Chuyện này cô nhất định phải phủ nhận.

"Vậy tại sao không thử xem? Hai người các em nhiều năm như vậy bên cạnh cũng không có người khác, vì sao không cho nhau một cơ hội?"

Thẩm Bội Tuyền nhìn tài liệu, biết học tử đang ở trước mặt mình, chờ đợi mình cho cô đáp án, không khỏi thở dài. "Học tử, Sĩ Dương vẫn luôn coi em là bạn tốt, chúng em quen nhau quá nhiều năm, anh ta không thể nào có cảm giác đặc biệt với em được."

Lý Gia Dung tại chỗ nghe ra đầu mối, "anh ta không thể nào có cảm giác đặc biệt với em"..... Bất chước giọng điệu cô vừa mới nói, "Ngụ ý, em đối với anh ta có cảm giác đúng không?"

Thẩm Bội Tuyền sững sờ, hai gò má ửng đỏ.

Lý Gia Dung bộ dạng tựa như bắt được tội phạm ngay tại chỗ, "em đỏ mặt, vậy nên chị nói không sai phải không?"

Tiếp tục thở dài, "học tử, chị nên đi làm việc ở sở kiểm sát." So với Sĩ Dương tra hỏi còn tốt hơn.

Lý Gia Dung thật hưng phấn, "Tiểu Tuyền, Sĩ Dương chưa từng trước mặt từ chối qua em, vì sao không thử xem?"

Chị cũng không phải không biết, "chuyện.....năm đó."

Dĩ nhiên biết cô đang nói cái gì, "chuyện kia đã qua rất nhiều năm, năm đó Sĩ Dương mới mấy tuổi, cái loại tình cảm trẻ con này, nói không chừng Sĩ Dương sớm đã quên mất chuyện năm đó."

Năm đó, Sĩ Dương kết giao một người bạn gái, nhưng ngay tại năm thứ ba đại học, không hiểu vì sao hai người lại chia tay, không một ai biết nguyên nhân, mà ngay cả chính Nghiêm Sĩ Dương cũng không rõ ràng lắm.

Anh ta lọt vào con sóng nhỏ mà trước đây chưa từng có, thậm chí buông tha việc học và cuộc sống bình thường; nếu không phải Thẩm Bội Tuyền nắm tay kéo anh ta ra, anh ta có khả năng sẽ không có thành tựu như hôm nay.

Thẩm Bội Tuyền thở dài --- sau sự kiện đó, Sĩ Dương cũng không lại nhắc tới cô bé kia; ở trong trí nhớ của bọn họ, cũng dần quên mất cô bé kia.

Lý Gia Dung không cho là đúng, "Tiểu Tuyền, chị không nghĩ là Sĩ Dương vẫn còn nhớ đến cô bé kia; đã nhiều năm như vậy, em và Sĩ Dương đều đã ba mươi tuổi, một người trưởng thành còn không thoát khỏi đoạn tình cảm khi mười tám mười chín tuổi, quá khoa trương đi!"

Thẩm Bội Tuyền còn muốn nói tiếp, nhưng ngay lúc này, cửa phòng làm việc có tiếng gõ; hai người sững sờ, Tiểu Dung học tử vội đứng lên đi mở cửa.

"Có khách tới!"

Lý Gia Dung rất ngạc nhiên, "đã mấy giờ rồi, mà còn muốn đưa vụ án?"

Cảnh sát tòa án đưa tài liệu vào, "không có biện pháp! Sở kiểm sát vừa mới đưa đến, hy vọng có thể nhanh chóng xử lý."

Lý Gia Dung nhận lấy tài liệu, đưa đến bên bàn của Thẩm Bội Tuyền.

Cảnh sát tòa án nhìn thấy Thẩm Bội Tuyền, hướng cô chào hỏi --- cho dù Thẩm Bội Tuyền vừa tròn ba mươi tuổi, là một thẩm phán trẻ tuổi, mà cảnh sát đã bốn, năm mươi tuổi rồi, nhưng ở hoàn cảnh như thế này, chức vị thẩm phán vẫn tương đối được xem trọng.

"Thẩm Phán khỏe."

"Xin chào, vất vả cho bác rồi!" Thẩm Bội Tuyền mở tài liệu ra xem, "sở kiểm sát nói muốn nhanh chóng xử lý, có nói lý do tại sao không?"

Cảnh sát tòa án chỉ có thể lắc đầu, "tôi cũng không biết, bọn họ nói thẩm phán xem tài liệu sẽ hiểu." Nói xong liền rời khỏi văn phòng.

Thẩm Bội Tuyền im lặng xem tài liệu, Lý Gia Dung thân là trợ lý, cũng đi đến một bên, giúp đỡ xem.

Tiểu Dung học tử vừa xem xong, không khỏi ngạc nhiên nói, "công tố kiểm sát trưởng Nghiêm Sĩ Dương.....Tiểu Tuyền, ta cảm thấy hai người thật sự rất có duyên, vụ án anh ta khởi tố thường là em làm thẩm phán."

Cô cười khỏ, lúc này hai người cùng nhau nhìn xuống, Tiểu Dung mới hiểu vì sao Nghiêm Sĩ Dương hi vọng muốn nhanh chóng xử lý, "thì ra là tội cướp giật, khó trách Sĩ Dương muốn nhanh chóng xử lý, tên kia thống hận nhất loại người đi cướp giật."

"Học tử, nhìn xem....." cầm đơn khởi tố chỉ vào dòng chữ, "phía trên viết, xin quan tòa cân nhắc phạt mức độ nhẹ."

"A! Ngạc nhiên không dứt, 'phạm vào tội cướp giật, sau đó hi vọng quan tòa cân nhắc phạt mức độ nhẹ, đây là đơn khởi tố do Sĩ Dương viết sao?'"

Đừng nói học tử, ngay cả cô đều có chút không tin, vụ án này nhất định không phải vụ án bình thường --- cô rất hiểu Nghiêm Sĩ Dương, anh ta ở ngoài đường nhìn thấy cướp giật dù phải lái xe mấy km để đuổi theo cũng phải đem người bắt được.

Đừng hỏi vì sao cô biết, một lời khó nói hết!

Ngay lúc Lý Gia Dung còn đang liến thoắng nói cô biết NGhiêm Sĩ Dương cũng có loại cảm xúc muốn bênh vực kẻ yếu của đàn ông, mà Thẩm Bội Tuyền một bên phân tâm nghe cô nói, một bên phân tâm nhìn tài liệu, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nhìn về phía cửa, "không phải lại có vụ án chứ?"

Thẩm Bội Tuyền thật sự sợ hãi, "làm ơn, tôi còn có vài vụ án chưa viết, tha cho tôi đi!"

Lý Gia Dung đi mở cửa, cửa vừa mở ra, vốn đang định mở miệng oán trách bỗng ngậm chặt lại --- bởi vì cô thấy rõ người ngoài cửa. "Kiểm Sát Trưởng, ngài khỏe chứ."

Thẩm Bội Tuyền nhìn về phía cửa, lại là anh ta.... ..

Lý Gia Dung ở tòa án làm trợ lý thẩm phán cũng đã hai năm, cô biết rất rõ tòa án và sở kiểm sát --- cô thấy NGhiêm Sĩ Dương xuất hiện ở trước mặt mình thì dù phía trước có nói xấu anh, tận mắt thấy anh đến đều thật ỉu phép gọi anh một tiếng kiểm sát trưởng.

Chỉ là làm cô ngạc nhiên nhất, không phải người đàn ông một giây trước vẫn còn là chủ đề cho các cô bàn tán, một giây sau liền xuất hiện trước mặt bọn họ, mà là một kiểm sát trưởng trực tiếp đến tìm thẩm phán, việc này rất kỳ quái.

Ở trong vụ án hình sự, kiểm sát trưởng phụ trách thu thập chứng cứ, sau đó khởi tố, do thẩm phán quyết định chứng cứ có đầy đủ hay không đến có thể đem bị cáo định tội, cho nên thẩm phán cũng không phải trợ thủ của kiểm sát trưởng; ngược lại, nhiều khi thẩm phán sẽ đứng cùng kiểm sát trưởng, thậm chí ở vị trí đầu đầu.

Cũng bởi vậy, kiểm sát trưởng không có khả năng xuất hiện ở văn phòng của thẩm phán, nếu làm cho luật sư của bị cáo biết được, sẽ nói thẩm phán cùng kiểm sát trưởng thông đồng với nhau.

NGhiêm Sĩ Dương nhìn cô, "học tỷ, gọi tên em là được rồi."

"Như vậy không tốt đâu! Kiểm sát trưởng mời ngồi....Ngài tìm Tiểu Tuyền có việc, vậy tôi sẽ đi trước." Cầm túi xách, "Tiểu Tuyền, chị đi về trước đây." Đây tất nhiên là để không gian lại cho hai người bọn họ.

Thẩm Bội Tuyền để tài liệu xuống, phát phát tay, muốn học tỷ mau mau về nhà; nhất thời, trong văn phòng chỉ còn lại hai người.

Cô đứng lên, đuổi thân người, khẽ nhủ mày, bởi vì cô cảm giác được phần eo truyền đến một trận đau đớn, có lẽ là do ngồi lâu.

Đồng thời, cô cũng xoa mắt, cảm thấy có khả năng mình bị cận thị nặng hơn. Ai! đều là do công việc này gây họa, làm cho cô mới ba mươi tuổi, cơ thể đã giống như hơn bốn mươi tuổi.

Những phản ứng này NGhiêm Sĩ Dương đều thu hết vào mắt, anh mặt không biến sắc, chỉ hỏi là, "tại sao học tỷ gọi cô là Tiểu Tuyền, lại nhất định phải gọi tôi là kiểm sát trưởng?"

Thẩm Bội Tuyền cười, "anh mấy tuổi rồi, mà còn so đo loại chuyện này?"

Cô đi đến bên một ngăn tủ muốn lấy phần tài liệu, nhưng vào lúc này, cô phát hiện NGhiêm Sĩ Dương cũng có động tác --- người đàn ông kia thể nhưng lại đi đến trước ghế làm việc của cô, ngồi xồm xuống, không biết đang làm gì.

Sau đó anh đứng lên, bắt đầu động thủ xử lý đèn của cô, anh chuyển bóng đèn ra khỏi chỗ cũ, sau đó đi ra phòng làm việc, không biết đi tìm ai, khi trở về trong tay cầm một cái bóng đèn khác, trở lại trước bàn làm việc, mới đem bóng đèn lắp trở lại.

Thẩm Bội Tuyền nhìn từ đầu đến cuối, không biết anh làm những chuyện này để làm gì? đầu tiên là ghế, sau là đèn, cái ghế cô vừa ngồi qua, sau đó bóng đèn cũ cũng sáng lên, đều không bị hỏng. "Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?"

"Cái ghế điều chỉnh độ cao xuống thấp một chút, như vậy lúc xem tài liệu cũng không cần xoay người, tự nhiên cũng sẽ không đau thắt lưng; đèn của cô quá sáng, ánh sáng chiếu vào giấy sẽ phản chiếu lại, như vậy ngược lại sẽ làm tài liệu cô xem được rất mờ, ánh mắt sẽ càng xót." anh không nhanh không chậm nói.

Thẩm Bội Tuyền rất ngạc nhiên, nhưng bởi vì hành động quan tâm của anh, trong lòng vẫn có chút ấm áp. "Làm sao anh biết tôi bị đau thắt lưng, ánh mắt không thoải mái?"

"Khi cô đứng lên tay vịn thắt lưng, mặt nhăn lại, sau đó cô xoa mắt, ánh mắt thậm chí còn không mở ra được."

"Quan sát thật kỹ, không hổ danh là kiểm sát trưởng."

"Đó là tất nhiên." Anh thân nhiên nhận lời khen ngợi.

Thẩm Bội Tuyền lắc đầu, đây chính là NGhiêm Sĩ Dương --- người bình thường nhận được lời khen ngợi, cũng sẽ nói không dám nhận, chỉ có anh thoải mái nói "đó là tất nhiên".

Thẩm Bội Tuyền đi về chỗ ngồi ngồi xuống, bày ra tư thế đọc, phát hiện tư thế ngồi quả thật thoải mái hơn nhiều, cô có thể ngồi thẳng, không căng khom

lưng; thậm chí ngay cả ánh đèn cũng dọi đi rất nhiều, chiếu vào tờ giấy trắng cũng sẽ không bị phản xạ chói mắt. "Cảm ơn."

Cô biết mình không được tự nhiên, trong lòng rõ ràng rất cảm động, lại chỉ có thể nói cảm ơn; trên thực tế, cô rất cảm động, chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ có hành động thân thiết, quan sát tinh tế như vậy.

"Tại sao lại đến đây?" Cô hỏi.

Kiểm sát trưởng cùng thẩm phán đứng là không được lui tới, anh biết rất rõ ràng, mặc dù bọn họ biết, hai người đều ghét ác như thù, không thể nào có chuyện gì qua lại không đứng đắn.

Nghiêm Sĩ Dương có chút không biết phải làm sao, anh đã cời xuống trang phục kiểm sát trưởng mặc khi ra tòa sáng nay, thay tây trang cùng áo khoác của chính mình.

Lúc này, tay anh sờ sờ túi tiền trong áo khoác, lại không biết nên mở miệng thế nào. "Kẻ cướp chuyên nghiệp kia phán án sáu năm rưỡi thật hợp lý, chính là tại sao còn phán cường chế làm việc ba năm?" Vừa nói xong, Nghiêm Sĩ Dương ở trong lòng mắng chính mình một chút, làm sao lại nói chuyện công việc nhà?"

Thẩm Bội Tuyền cười, nghĩ rằng, muốn nói công việc, vậy thì đến đi thôi! "Loại kẻ cướp chuyên nghiệp này, anh đem hấn giam nhiều năm nữa cũng chưa có tác dụng gì, huống chi án trộm cắp chỉ giam mấy năm? phòng ngừa sau khi hấn ra tù lại đi làm trộm; cho nên tôi quyết định gọi hấn đi cường chế làm việc ba năm, làm cho hấn học được cái gì là tự lập. Câu trả lời như vậy có thể chứ? Kiểm sát trưởng?"

Nghiêm Sĩ Dương gãi gãi đầu, "có thể! Có thể!" Đây mới không phải là câu mà anh muốn hỏi.

Anh không có cái gì muốn hỏi, ngược lại, anh chỉ muốn yêu cô.....

Thẩm Bội Tuyền khó có khi thấy được bộ dạng không có lời nào để nói của anh, cùng với bộ dạng khi hỏi han tội phạm của anh khác một trời một vực, trong lòng không khỏi cười trộm.

Nhưng cô biết, trong lòng anh nhất định có việc, nhất định có lời khác muốn nói, chẳng qua là cô bình tĩnh, chờ đến khi anh đem lời muốn nói nói ra.

"Cái đó.....Cái đó....."

"Cái vụ án kia sao?" Cầm lấy tài liệu, trong lòng cũng đã nhanh bật cười, "Vụ án đã kết thúc; hiện tại đã đến bản đình; nhưng mà cái gì anh cũng không cần nói, tránh ảnh hưởng bằng chứng, tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu."

"Cô nói là vụ án cướp giật sao?" Nghiêm Sĩ Dương cũng nghiêm túc..

"Vụ án anh khỏi tố hôm nay, vụ án cướp giật, cầu xin tòa án cân nhắc mức độ hình phạt? không phải sao?"

Nghiêm Sĩ Dương cũng rất quan tâm vụ án kia, "vậy cô..... .."

"Tôi đã nói rồi, anh tìm đến tôi trên cơ bản không có vấn đề gì, nhưng mà chuyện gì cũng không cần nói, đừng để cho người khác lấy mình làm cớ.

Nghiêm Sĩ Dương thờ dài, "Tôi biết, nhưng là vụ án kia..... Vẫn làm phiền cô xem xét kĩ hơn một chút."

Thẩm Bội Tuyền rất ngạc nhiên, "Tôi nhất định sẽ làm vậy, bởi vì rất ngạc nhiên, rốt cuộc là vụ án gì khiến anh nguyện ý cầu xin thay bị cáo."

Anh ta thờ dài, "Cô nhìn là biết."

Thẩm Bội Tuyền đặt tài liệu xuống, "Tôi sẽ nhanh chóng xem, mấy ngày nữa là có thể mở phiên tòa, đừng lo lắng."

Dứt lời, hai người lại không biết nói gì. Thẩm Bội Tuyền rốt cuộc không chịu nổi, "Sĩ Dương, anh tìm đến tôi rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Anh làm sao có thể tìm đến tôi thảo luận vụ án? Anh biết rõ tôi là thẩm phán, anh là kiểm sát trưởng, vì không để cho bị cáo kháng nghị, anh không có khả năng tìm đến tôi bí mật thảo luận vụ án. Cho nên, nói thật ra, anh rốt cuộc có chuyện gì?"

Biết lừa không được cô, càng biết biểu hiện khác thường của anh không lừa được cô, Nghiêm Sĩ Dương chỉ có thể thờ dài, "Tôi nghĩ..... Mời cô ăn một bữa cơm."

"Ăn cơm?" Thẩm Bội Tuyền cười, "Ăn cơm thì có gì mà khó nói?"

"Vậy cô đồng ý sao?"

"Đi! hiện tại vừa đúng năm giờ rưỡi, muốn ăn thì đi nha!" Cô tự nhiên hào phóng, một chút cũng không có không tự nhiên.

Anh nở nụ cười, không bị cự tuyệt, anh thật vui vẻ.

Trên thực tế, cô có thể nắm giữ được cá tính của người đàn ông này --- anh là người rất hay xấu hổ, anh có thể mở miệng là rất khó, cô cũng không thể

lại làm ra vẻ, bằng không nếu cô thật sự ỡng ợ, làm cho anh không xuống được, ai biết anh sẽ có phản ứng gì.

Cô đi tới cửa, anh ở phía sau bảo vệ. Nhưng vào lúc này, cô quay đầu lại, "chờ một chút, tôi đi lấy áo khoác."

"Tôi giúp cô cầm."

Nhìn anh xong về phía bàn làm việc, lấy áo khoác cô treo trên thành ghế, trở lại bên người cô, đem áo khoác đưa cho cô; cô nhận lấy, trên mặt thủy chung treo nụ cười sáng lạn.

Ra cửa, thế nhưng phát hiện Lý Gia Dung vẫn còn ngoài cửa, hình như là đang nghe trộm; vừa nhìn thấy hai người, Lý Gia Dung lập tức lớn tiếng dọa người, nói liên tiếp, sau đó quay đầu chạy trốn. "Tiểu Tuyền, kiểm sát trưởng, thật là trùng hợp, lại gặp hai người.... .. Chồng tôi đến đây, tôi đi trước."

Thẩm Bội Tuyền cười, học tỷ này thật là; cô đi theo Nghiêm Sĩ Dương, chuẩn bị đến nhà ăn dành cho nhân viên tòa án dùng cơm.

Bọn họ đều rất bận, không thể nào đi quá xa, hướng chỉ chỉ là một bữa cơm, ăn ở phòng ăn dành cho nhân viên là được rồi, đi ra ngoài làm gì cho tốn tiền.?

Hai người cùng đi qua hành lang, hai người nhân viên nhìn thấy, rồi rít hướng bọn họ chào hỏi, bọn họ cũng đều đáp lễ lại; chỉ là ánh mắt của tất cả mọi người rất ngạo nhiên nhìn đôi nam nữ trước mắt này.

Thỉnh thoảng, còn có thể nghe thấy.... ..

"Thẩm phán và kiểm sát trưởng Nghiêm đây!"

"Bọn họ cùng một chỗ sao?"

"không thể nào! Mấy ngày hôm trước không phải còn nghe thấy hai người họ náo loạn với nhau trên tòa....."

Bọn họ không quan tâm đến người khác nói gì, cứ như vậy sống vai nhau đi tới, hai người một câu cũng không nói. Có lẽ là không biết nên nói cái gì, thật sự là kỳ lạ, rõ ràng biết nhau nhiều năm như vậy, giờ phút này ngược lại lại xấu hổ, không bao giờ còn có thể thân nhiên giống như khi còn học đại học, như vậy.... ..thành thật đối mặt với chính mình.

Đến nhà ăn dành cho nhân viên, dĩ nhiên là ăn cơm đơn giản, đừng có nghĩ có món gì ngon, chẳng qua người làm việc ở đây, đại khái cũng không có nhiều thời gian để hưởng thụ cái gọi là thức ăn ngon; trong vòng nửa giờ có thể ăn xong, đa số chính là tranh thủ nửa giờ trong thời gian làm việc.

Từ chọn món ăn đến mang thức ăn lên, chỉ mất nửa phần thời gian, nhưng mà không biết vì sao, bình thường luôn lớn giọng nói chuyện, vậy mà Nghiêm Sĩ Dương lại không nói câu nào, thật sự im lặng, điều này làm cho Thẩm Bội Tuyền rất không quen.

"Khi nào thì kết thúc thử việc?"

Anh giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Cái gì?"

"Tôi hỏi, khi nào thì kết thúc thử việc?"

"À! Tháng sau thẩm tra văn kiện, chắc sẽ qua."

Thẩm Bội Tuyền gật đầu, "Chúc mừng anh!" Nhìn nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng từ dự khuyết, thử việc, thành kiểm sát trưởng thật, trong nháy mắt đã sáu năm trôi qua.

Sáu năm này, bọn họ cứ như vậy một ở tòa án, một ở sở kiểm sát, đi con đường cuộc đời của chính mình, hướng đến mục tiêu mà mình đã chọn.

Cô trước kia từng bước trở thành thẩm phán, thành tựu và cống hiến cũng không nhất định thắng anh, quan trọng nhất là, Sĩ Dương có một tinh thần vững chắc không dao động, khẳng khái; không như cô, vừa tròn ba mươi tuổi, cả người giống như đã già đi.

"Ai! Có được nhậm chức hay không đối với tôi không có ảnh hưởng, vụ án nên làm tôi vẫn sẽ làm."

"Cho nên đối với nghi phạm lớn giọng, anh chính là sẽ tiếp tục lớn giọng; nên cùng thẩm phán sáng giọng, anh cũng sẽ không lùi bước, đúng hay không?"

"Làm ơn!" Nghiêm Sĩ Dương rất không phục, "Tôi trời sinh đã lớn giọng, cô cũng không phải không biết; hướng hồ nếu tôi thật sự muốn đe dọa bị cáo, còn cần giúp hắn chuẩn bị đồ ăn, nước uống, tôi làm sao phải đối tốt với bọn họ như vậy?"

Anh oán giận, cô vừa uống nước nước trái cây vừa nghe.

Lúc này đồ ăn đã được đưa lên, cô hoạt động, Nghiêm Sĩ Dương vẫn tiếp tục nói, "Tôi cùng quan tòa sáng giọng? Đây chỉ là đối với cô, các thẩm phán khác tôi nào dám?"

Thẩm Bội Tuyền lẩm bẩm, "Cho lên anh đặc biệt xem thường tôi?"

"Không phải!" Anh lớn giọng phản bác, sợ cô hiểu nhầm, "Tôi không có xem thường cô." ngược lại, anh rất bội phục cô.

Anh biết mình phá án chỉ biết xông lên, anh chỉ nghĩ đào móc ra sự thật, thăm nghĩ muốn thay người bị hại đòi lại công bằng; nhưng là Tiểu Tuyền phải suy nghĩ rất nhiều vấn đề --- ví dụ như nếu đem bị cáo giam giữ, sau khi được thả ra vẫn sẽ tiếp tục phạm án, vậy đem bị cáo giam giữ thật sự không có tác dụng, bởi vậy cô quyết định kẻ cướp chuyên nghiệp phải cưỡng chế công tác.

Việc này cũng không phải kiểm sát trưởng như anh cần lo lắng, nói cách khác, anh không cần tỉ mỉ, chỉ cần đem chứng cứ thu thập đầy đủ là được rồi.

"Tôi hay nói đùa." Ngược lại, cô biết mấy năm nay anh đã chín chắn hơn nhiều.... ..

"Cô không cần đùa kiểu này, tôi sẽ tưởng thật." Nghiêm Sĩ Dương nhăn mày, anh thật sự nghĩ rằng cô sẽ hiểu nhầm anh, mà đây là điều anh không nguyên ý nhìn thấy nhất.

"Nhưng tôi hi vọng khi anh hỏi han bị cáo không cần quá hung dữ, đây không phải là nói đùa, Sĩ Dương, chúng ta biết nhau đã nhiều năm, tôi quen với cách nói chuyện của anh, nhưng người khác thì không, ngày nào đó anh gặp phải thẩm phán để ý cách hỏi han của anh, vậy anh nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi biết!"

Một bữa cơm, không muốn nói chuyện công việc, cuối cùng vẫn là không tránh khỏi, vì đây là công việc của bọn họ.

Vừa ăn cơm vừa nói chuyện trời đất, có một số đề tài liên quan đến vụ án, khiến cho bọn họ không có khẩu vị, nhưng có một số đề tài làm cho bọn họ cười ha ha, âm lượng to, làm cho người bên ngoài đều nhìn vào đây.

Bữa cơm đến giờ kết thúc, Nghiêm Sĩ Dương không thể đánh mất cơ hội, vói vàng từ túi trong tây trang lấy ra một hộp --- đóng gói tinh xảo --- đặt lên bàn, để trước mặt Thẩm Bội Tuyền.

"Đây là cái gì?"

"Tặng cô."

Thẩm Bội Tuyền cười không dám nhận, "Anh lấy thân phận gì tặng cho tôi? Nghiêm Sĩ Dương hay là kiểm sát trưởng?" Nếu như là người sau, cô không thể nhận.

Nhưng mà nói thật ra, từ trước kia đến bây giờ, anh hay tặng quà cho cô, nhưng phần quà này.... ..Ồ trong mắt cô gái bình thường hẳn là không vui, nhưng mà cô thật thích, mỗi phần quà anh đưa cô đều rất quý trọng, cô đều giữ lại,

Nghiêm Sĩ Dương cười, "Cô không cần khách trương như vậy được không, đây là tôi lấy thân phận Nghiêm Sĩ Dương tặng cho cô."

Cô gạt đầu, thu quà, đem gói đồ mở ra, làm cô ngạc nhiên là, bên trong lại là một cái PDA, còn là loại mới nhất. "Đây là cái gì?"

"PDA nha! Trọng điểm không phải nó là cái gì, mà là.... .."Nhận lấy máy, cầm bút lên chạm vào màn hình, "Trọng điểm là nơi này, nhìn xem, cô chỉ cần chạm vào, lập tức có thể tra đến điều khoản, còn có quyết định cao nhất của tòa án, và giải nghĩa pháp luật.... .."

Thẩm Bội Tuyền không khỏi bật cười, nhìn người đàn ông trước mắt này như là đang hiến vật quý, "cho nên....Cho nên đây là một quyển pháp luật toàn thư phải không?"

"Đúng vậy! Đây là pháp luật toàn thư bản điện tử."

Cô rớt cuộc bật cười, nụ cười sáng lạn tràn đầy khuôn mặt, ông trời, người đàn ông này bắt đầu từ năm hai mươi tuổi, trải qua mười năm mài dũa, tại sao không có chút "tiền bộ" nào!

Đã ba mươi tuổi, còn đưa cho cô pháp luật toàn thư, không có quà tặng khác --- đối với việc đưa quà tặng kiểu này mà nói, thật sự có thể nói là anh ta không hề có tiền bộ,

Năm đó bởi vì hoàn cảnh nhà cô không tốt, dùng đi dùng lại một quyển pháp luật toàn thư, sợi dây đánh dấu bị rơi cũng không thay được quyển mới; anh nhìn thấy đã đưa cho cô một quyển.

Nhiều năm qua, mỗi khi sinh nhật cô, anh sẽ đưa cho cô một quyển pháp luật toàn thư; cất giữ mấy năm nay cũng được hơn mười quyển đặt ở trên tủ sách trong phòng làm việc của cô.

Cô mới vừa cao hứng một chút, nghĩ rằng sẽ nhận được từ người bạn học cũ này quà tặng mới. Thấy hộp quà nhỏ đi rất nhiều, nghĩ rằng chắc không phải là sách đâu! không nghĩ tới lại là một chiếc máy PDA cài đặt hệ thống tra pháp luật, cô cười, cầm lấy ngắm nghía, trong lòng cũng không nói được là vui vẻ hay là thờ dài.

Nghiêm Sĩ Dương nhìn, "Cô không vui mừng à?"

"Không có! Tôi rất vui mừng." Thẩm Bội Tuyền cười. Cô vui mừng là, anh không thay đổi một chút nào; mặc dù bọn họ đều đã lớn lên, cũng đi vào trong xã hội dơ bẩn này, mỗi ngày đối diện với tội phạm dơ bẩn nhất trong cuộc sống, nhưng tâm tư của anh vẫn rất đơn giản, như anh trước đây.

"Vui mừng là tốt rồi."

"Chẳng qua ngày hôm nay cũng không phải sinh nhật tôi, không phải trước kia đều là vào sinh nhật của tôi anh mới đưa luật pháp toàn thư sao?"

Nghiêm Sĩ Dương dừng một chút, đột nhiên không biết nên nói thế nào, gãi gãi đầu, sờ đông, sờ tây, chính là không chịu nói thẳng ra.

Thẩm Bội Tuyền nhìn phản ứng lần này của anh, không hỏi lại nữa, vừa mới quay đầu, liền nhìn thấy lịch treo tường của nhà ăn: ngày mười bốn tháng hai.... ..

Lễ tình nhân.....

Cô cười, bắt đầu ngắm nghía PDA; anh nhìn thấy cô chơi rất vui vẻ, thế là bắt đầu dạy cô chức năng mới; hai người giống như trẻ con, nhìn thấy đồ chơi mới, liền chơi đến cực kỳ vui vẻ.

Bỗng nhiên, cô hỏi anh một câu, "Đây là quà tặng lễ tình nhân phải không?"

Khuôn mặt ngăm đen của Nghiêm Sĩ Dương nháy mắt biến hồng, không biết nên nói thế nào, nhưng anh cũng biết mình không thể không nói lời gì. Chỉ là có chút việc, có chút cảm giác chính mình mấy năm mới hiểu được, anh lại không nói ra.

Cô làm bạn, cô giúp đỡ, cô ủng hộ và giáo huấn, anh đều nhớ, rõ ràng.... ..

"Kiểm sát trưởng, cảnh sát đưa nghi phạm đến, chủ nhiệm kiểm sát trưởng muốn ngài lập tức đi tới."

Ngoài cửa truyền đến âm thanh, Nghiêm Sĩ Dương khôi phục chuyên tâm, đứng lên, hơi áy náy nhìn Thẩm Bội Tuyền, "Tiểu Tuyền, tôi...."

"Đi đi! Nhưng mà phải nhớ, thời điểm hỏi han không cần quá hung dữ!"

Anh cười gật đầu, theo người vừa đến đi ra ngoài; chỉ còn lại Thẩm Bội Tuyền ngồi một mình, nhìn quà tặng mới trên tay, suy nghĩ xem vẻ mặt vừa rồi của anh có phải là đáp án không?

Trời mới biết, cô thích anh đã bao nhiêu năm?

Nhưng những năm này, cô vẫn không dám nghĩ, càng đừng nói là mở miệng thổ lộ --- cô vẫn cho rằng, cô gái năm đó vẫn còn ở trong lòng anh. Cô vẫn nhớ phản ứng kịch liệt của anh khi gặp chuyện năm đó, nhưng mà có lẽ học tỷ nói đúng, bọn học đã lớn, lúc này mới phát hiện chỉ còn lại đối phương bên cạnh mình.

Mười năm rồi! Đến bây giờ, bên người chỉ còn lại một người như vậy..... Cô thật sự may mắn.... ..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thẩm Bội Tuyền và Nghiêm Sĩ Dương dù là bạn cùng lớp, nhưng đến năm thứ hai đại học mới biết nhau.

Ở trong khoa pháp luật rộng lớn có đến mấy trăm người này, nếu như không phải có duyên phận đặc biệt, bình thường đi tới đi lui chỉ là đi học, muốn biết bạn cùng lớp cũng không dễ dàng.

Nghiêm Sĩ Dương vừa vào đại học liền tham gia vào đội bóng chày --- anh từ khi còn bé đã thích đánh bóng chày, còn một lần không muốn tiếp tục đọc sách, chỉ muốn đi rong ruổi, nhưng cuối cùng vẫn là khuất phục yêu cầu của cha mẹ, thi đỗ nơi mà người ta gọi là trường đại học số một.

Thẩm Bội Tuyền lại khác, cô xuất thân từ gia đình không có bố, bố cô qua đời từ rất sớm, cô cùng mẹ sống dựa vào nhau.

Cô rất nghiêm túc, biết cơ hội duy nhất để vươn lên chính là đi học. Mỗi ngày, cô trừ bỏ đến trường đi học, chính là đi làm thêm, hi vọng duy trì cuộc sống cần thiết của mình, cố gắng giảm nhẹ gánh nặng cho mẹ.

Nói thật, hai người như vậy làm sao có thể sẽ chạm mặt?

Nghiêm Sĩ Dương một tuần bảy ngày, thời gian lên lớp rất ít, phần lớn đều đợi ở trường luyện tập cùng đội; mà Thẩm Bội Tuyền mỗi ngày đều lên lớp, cho dù giáo sư cho nghỉ, cô cũng sẽ đến thư viện đọc sách, tóm lại cô tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian.

Nhìn như vậy, thời điểm bọn họ có thể gặp mặt, có lẽ cũng chỉ có ở đội bóng chày.

Một năm kia nghỉ hè vừa kết thúc, bọn họ cũng lên năm hai.

Nghiêm Sĩ Dương thành đội trưởng đội bóng chày, từ khi bắt đầu nghỉ hè, bọn họ liền dời địa điểm luyện tập, đi rất nhiều nơi, rất vất vả, chạy đôn chạy đáo cũng rất phiền toái, nhưng đây còn không phải điều phiền toái nhất.... ..

Buổi sáng hôm đó, khai giảng ngày đầu tiên, đội bóng chày đang tiến hành luyện tập. Nghiêm Sĩ Dương lên làm đội trưởng, thật là uy phong, dẫn dắt bạn học và học đệ cùng nhau vất vả luyện tập.

Anh lớn giọng, đứng trên sân tập của cả đội, hét lớn "Nhanh lên một chút, trước tiên chạy mười vòng quanh bãi tập, chạy xong về bắt đầu luyện tập ném bóng."

Yêu thích vận động nên Nghiêm Sĩ Dương so với bạn học cùng tuổi cao hơn một chút, trên khuôn mặt ngăm đen có một đôi mày rậm thường hay cau lại, thoạt nhìn rất hung dữ; hơn nữa âm thanh cổ họng rất lớn, anh ta đột nhiên gào thét mắng chửi người, nhất định sẽ bị dọa.

Chỉ có đồng đội rất quen thuộc với anh mới biết, người này nghìn ngày như một chỉ biết một chiêu sư tử hống, trên thực tế đối xử với người khác rất tốt, trong đám bạn học có ai cần giúp đỡ, anh sẽ giúp hết mình, nếu không anh làm sao có thể được đề bạt lên làm đội trưởng!

Chẳng qua phiền toái nhất của người này chính là.....

Cả đội bóng chày bắt đầu chạy quanh bãi tập, Nghiêm Sĩ Dương ở cuối đội ngũ, bên cạnh là phó đội trưởng.

Nghiêm Sĩ Dương chạy tương đối thoải mái, duy trì tốc độ nhất định, vì vậy phó đội trưởng liền nhân cơ hội này, chuẩn bị khuyên nhủ anh. "Sĩ Dương, tôi thật sự muốn nhờ anh, từ đầu học kỳ đến bây giờ, anh đã dọa chạy bốn quản lý rồi."

Nghiêm Sĩ Dương rất khó chịu, nhưng anh tiếp tục chạy, không có dừng chân lại, bởi vì anh phải làm tấm gương tốt, "Những cô gái kia căn bản không chịu được khổ, mỗi người tới đội bóng chày làm quản lý cũng chỉ đến chơi, , tưởng rằng công việc này rất dễ làm, loại quản lý này dứt khoát không cần."

"Ai! Anh thật không hiểu phong tình!" Phó đội trưởng cảm thán, "những nữ sinh kia đều là đến nhìn anh, kết quả anh đều lớn giọng mắng chửi người, đem các cô ấy đuổi đi."

Vừa bắt đầu, nữ sinh trong trường đều biết đội bóng chày có một người là Nghiêm Sĩ Dương rất đẹp trai, nhưng đến bây giờ, danh tiếng Nghiêm Lão Huỳnh cũng bị chính mình bôi xấu, mỗi người đều mắng anh ta thô lỗ, không hiểu thương hương tiếc ngọc.....

"Đến xem tôi? Là đến chinh tôi đi! Bảo các cô ấy dọn dẹp bao tay hộ tôi, liên tục tiếp cầm khăn dính nước lau, Con mẹ nó! Tôi chỉ mắng chửi người là đã rất cho họ mặt mũi!"

Phó Đội Trưởng cười khổ, "nữ sinh nào hiểu bóng chày là gì đâu?"

"Cho nên mới nói là họ chỉ đến chơi!" Nghiêm Sĩ Dương càng lớn giọng, giống như không lo lắng mình sẽ bị khàn giọng.

Nhưng vào lúc này, mấy đội viên chạy ở trước mặt thậm chí có người xoay người lại chạy, hướng về phía Nghiêm Sĩ Dương hô to. "Đội trưởng, anh không có hứng thú nhưng chúng tôi có nha! Anh không cần mỗi lần đều đem người đuổi đi! Anh muốn ngâm nước rất dễ dàng, nhưng cơ hội của chúng tôi cũng không có nhiều...."

Anh lại càng không thoải mái, đồng đội này, bao lần đồng cam cộng khổ chịu huấn luyện nghiêm khắc và khó khăn khi đi thi đấu, vì mấy người nữ sinh không chịu được khổ, lại dám "sắng giọng" với anh? "Cậu rất lợi hại có phải hay không? còn có thể xoay người lại chạy? Cậu cứ xoay người lại chạy như vậy, sau đó chạy thêm mười vòng!"

"Không cần đâu ---"

Nghiêm Sĩ Dương thiếu chút nữa là xông lên dạy dỗ tên kia --- dĩ nhiên bọn họ đều biết, anh đây là đang đùa, không có khả năng thật sự sẽ đánh người, anh vẫn là người có giáo dục!

Mặc dù bình thường lớn giọng, thích mắng người, nhưng anh chưa bao giờ động thủ đánh người, Nghiêm lão huỳnh tự mình nói, anh là người học pháp luật, làm sao có thể dùng bạo chế bạo? Mặc dù điều này, tất cả mọi người vẫn còn đang nghi ngờ!

Phó đội trưởng vội vàng kéo Nghiêm Sĩ Dương, "Được rồi, nói chuyện chính sự, không đùa nữa!"

"Chuyện gì vậy?"

"Đội bóng nhất định phải có quản lý, rất nhiều chuyện vặt, đặt lịch trình thi đấu, sắp xếp ăn ở khi ra ngoài thi đấu, đều phải có quản lý hỗ trợ, những việc vặt này tự chúng ta không chuẩn bị được."

"Tôi biết nha!" Anh cũng đang rất phiền não có được hay không!

"Mấy lần tuyển quản lý, cũng không có người đến ghi danh! Cho nên tôi đã nói qua với đội thể dục, từ trong kinh phí thi đấu lấy một phần ra ngoài, để cho quản lý có thể nhận lương, như vậy cũng sẽ có người nguyện ý đảm đương, hơn nữa..... Đã tìm được người rồi, hôm nay sẽ đến đây."

"Các cậu đã quyết định, còn hỏi tôi làm gì?"

"Đây không phải là tôi quyết định, mà là tổ thể dục quyết định."

Lúc này, mọi người trong đội đã chạy xong mười vòng, trở lại bãi luyện tập; Nghiêm Sĩ Dương bởi vì cùng phó đội trưởng thảo luận, thả chậm tốc độ, đợi đến khi bọn họ cũng trở về đến bãi luyện tập, phát hiện toàn bộ mọi người trong đội đang tụ tập xì xào bán tán.

"Các cậu đang làm gì? Còn cậu nữa, tôi không phải đã bảo cậu xoay người lại chạy thêm mười vòng sao?"

"Đội trưởng, quản lý mới đến!"

Nghiêm Sĩ Dương nhìn thấy đối phương, đó là một nữ sinh rất xinh đẹp, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, rơi xuống phía sau chiếc cổ trắng nõn; cô gái có một đôi mắt rất sáng, trong đôi mắt có sự thông minh khó có thể hình dung.

"Mọi người khỏe, tôi là quản lý mới của đội bóng chày, khoa pháp luật Thẩm Bội Tuyền."

Nghiêm Sĩ Dương nhú mày, "Khoa pháp luật, tại sao tôi chưa bao giờ gặp cô?"

Thẩm Bội Tuyền cười nhạt, "Bởi vì anh hình như không hay lên lớp."

Hiện trường một mảnh cười trộm, khiến cho Nghiêm Sĩ Dương rất mất mặt, "Câm miệng! Các cậu còn cười?"

Cho nên tất cả đều dừng lại, anh nhìn cô, "Công việc này rất vất vả, cô xác định mình làm được?"

Cô gật đầu --- Thẩm Bội Tuyền ở trong lòng thở dài, cô vốn là đi làm thêm ở ngoài trường, nhưng công việc thường làm đến rất khuya, mẹ cô không hy vọng cô tiếp tục đi làm, sợ cô quá vất vả, không có cách nào chú ý đến bài vở, cho nên muốn cô nghỉ việc, chuyên tâm đọc sách.

Cô vốn còn đang phiền não sinh hoạt phí làm thế nào bây giờ, mặc dù mẹ vẫn nói, bà bán rau ngoài chợ vẫn nuôi nổi con gái học đại học, nhưng cô hi vọng ít nhất có thể phụ trách được sinh hoạt phí của chính mình, đừng để cho mẹ gánh vác quá nặng.

Cho nên cô thấy tổ thể dục đang giúp đội bóng chày tuyển quản lý, lương tháng là một vạn hai, cô lập tức đến đáp ứng lệnh triệu tập.

Mặc dù cô nghe qua rất nhiều lời đồn đãi, vốn là không cho chức quản lý chức vụ sơ dĩ biến thành có thể cầm tiền lương [chỗ này mình không hiểu chém bừa], là bởi vì toàn trường đã không có nhiều người dám làm việc với đội trưởng đội bóng chày Nghiêm Sĩ Dương.

Nghiêm Sĩ Dương này cô đã nghe nói, những nữ sinh kia đều cùng cô nói, Nghiêm Sĩ Dương là một người có tính khí rất xấu, đáng đáp có đẹp trai, vóc người hoàn mỹ hơn đi chăng nữa, nói không chừng sau này sẽ biến thành kẻ bại hoại đánh bạn gái, đánh vợ.... ..

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, anh so với cô cao hơn một cái đầu, cho nên chỉ có thể ngửa đầu nhìn anh; nhưng ánh mắt của cô không chút nào sợ hãi, chỉ nhìn thẳng vào anh, không né cũng không tránh.

Không biết vì sao, cô cảm thấy anh không phải loại người mà các nữ sinh kia nói.

Nghiêm Sĩ Dương bị cô nhìn chằm chằm, cảm thấy có chút không thoải mái --- lần đầu tiên anh tránh đi ánh mắt của người khác, nhìn về phía mọi người, "Được rồi! Bây giờ đã có quản lý, các cậu cũng không cần mắng tôi nữa; bây giờ cầm bóng của các cậu chuẩn bị luyện tập."

Tinh thần mọi người bỗng nhiên trở nên hăng hái, bắt đầu có động tác.

Hết cách rồi, đã lâu rồi đội bóng không có nữ sinh xinh đẹp xuất hiện, bây giờ rốt cuộc đã có nữ quản lý xinh đẹp, tất cả mọi người giống như là được sống lại.

Nghiêm Sĩ Dương đi trước hướng về phía Thẩm Bội Tuyền nói, "Cô đã cầm tiền, liền làm tốt cho tôi, không cần đột nhiên bỏ chạy! Bây giờ, trước đem phòng làm việc của đội bóng sắp xếp lại."

Thẩm Bội Tuyền gật đầu một cái, ngay cả phó đội trưởng cũng không kịp nói giúp cô, phòng làm việc to như vậy, chỉ dựa vào một mình cô làm sao sắp xếp được? Nhưng cô đã bắt đầu làm việc.

Đội bóng chày bắt đầu hoạt động, ai cũng rất chuyên tâm, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Nghiêm Sĩ Dương đã quên mất nữ quản lý mới đến, anh mang theo mọi người tiến hành luyện tập ném bóng và vùng gậy, trên sân bóng chỉ truyền đến âm thanh quả bóng chạm vào găng tay và tiếng gậy phát bóng mạnh mẽ.

Nhưng vào lúc này, bầu trời đột nhiên có mưa to, ngoài dự liệu của bọn họ, mọi người đang luyện tập rất chuyên tâm, không ai chú ý đến bầu trời lúc này đã sớm đầy đặc mây đen, trong nháy mắt mưa to trút xuống.

Mọi người vội vàng hướng sân luyện tập chạy --- bởi vì tất cả dụng cụ chơi bóng đều để trong đó, thậm chí bao tay và bóng cũng vậy.

Giống như cái bao tay chơi bóng được chế tạo từ da, nếu bị dính nước mưa, sẽ rất phiền toái.

Nhưng lúc bọn họ chạy đến nơi, phát hiện Thẩm Bội Tuyền đã đem dụng cụ chơi bóng của hơn năm mươi người tất cả xách đến hành lang dưới mái hiên nhà.

Cô không xin giúp đỡ cũng không kịp xin giúp đỡ, một mình cố hết sức đem cái rổ đầy bóng chày ôm tới, xách vào dưới mái hiên nhà tránh mưa.

Một đám nam sinh đội bóng chày nghen hòng trố mắt nhìn, không thể tin được một người nữ sinh như cô, lại có biện pháp đem rổ bóng mà ngay cả năm mươi mấy người bọn họ đứng lên cũng phải cố hết sức mới xách được, tất cả xếp gọn ở vị trí nước mưa không tới được.

Đoàn người vội vàng tiến lên giúp một tay, đem đồ cầm được đặt dưới mái hiên.

Lúc này Thẩm Bội Tuyền nhìn mọi người, "Tôi tìm một ít khăn lông, nhanh lau người; còn nữa, tôi cũng đun một ít trà nóng, nhanh uống..., không nên để bị ốm"

"Oa..... Quản lý thật là tốt."

Thẩm Bội Tuyền cười, đột nhiên nhìn về phía Nghiêm Sĩ Dương, người nam sinh kia trong mắt không có hung dữ như vừa rồi, ngược lại, lại kinh ngạc, có lẽ cũng có một chút khâm phục.

Thực sự vượt qua tưởng tượng của anh, anh nghĩ rằng nữ sinh xinh đẹp như vậy, làm sao có thể.....

Từ sau ngày đầu tiên, Nghiêm Sĩ Dương bắt đầu chú ý đến Thẩm Bội Tuyền, trên thực tế nếu không muốn chú ý cũng khó, cô nữ sinh này cứ như vậy xuất hiện ở nơi toàn nam sinh đội bóng chày, mỗi ngày chạy tới chạy lui, rất khó để không nhìn đến cô.

Bất quá làm anh ngạc nhiên nhất chính là, năng lực làm việc của cô bé này rất đáng khen ngợi --- việc lớn nhỏ của đội bóng, bất kể là việc nhỏ như mua đồ ăn thức uống, đến việc sắp xếp ăn ở lúc thi đấu, Thẩm Bội Tuyền cũng làm rất tốt.

Khiến cho Nghiêm Sĩ Dương khen ngợi chính là, cô bé này rất thông minh, phản ứng nhanh, anh mới nói qua một lần, cô đã biết cách làm thế nào làm sạch bao tay quý giá của anh, ít nhất sẽ không ngốc như những quản lý trước đây, cầm khăn tay dính nước trực tiếp làm sạch bao tay của anh.

Hơn nữa cô cũng sẽ không giống như hoa si, đi vào đội bóng chày chỉ muốn tìm bạn trai đẹp trai.

Thẩm Bội Tuyền nhìn thấy những đồng đội này, luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, không quá nhiệt tình, cũng không quá lạnh nhạt.

Cho dù cô đang bận việc gì, chỉ cần bọn họ có yêu cầu, cô lập tức đi làm. Muốn gì được nấy như vậy, còn có thể đem mọi việc xử lý có trật tự, quả thật trở thành bảo mẫu không thể thiếu của đội bóng chày.

Rất nhanh, cô đã cùng tất cả mọi người trong đội bóng chày trở thành bạn tốt --- cô nhanh chóng nhớ tên tất cả mọi người, đi vào trong hoàn cảnh toàn nam sinh, cô khiến mình cũng giống nam sinh, có chút mạnh mẽ, không quá nhu nhược, nhất là ở cùng những đồng đội có thói quen không tốt này.

Cô giống như bảo mẫu, trở thành thành viên không thể thiếu của đội bóng chày, mặc dù cô không thể ra sân chơi bóng, nhưng tất cả mọi người đều biết, nếu bây giờ đội bóng chày thiếu Tiểu Tuyền, cả đội bóng đồng nghĩa với tan rã.

Dù sao ai sẽ vào ngày nắng nóng, mang cho bọn họ nước lạnh? Ai sẽ giúp bọn họ mang quần áo toàn mùi mồ hôi đi giặt? Ai có thể vào ngày bọn họ ra ngoài thi đấu, giúp bọn họ sắp xếp ăn ở, để cho bọn họ yên tâm ra sân thi đấu?

Đều là Tiểu Tuyền nha.....

Những việc này, Nghiêm Sĩ Dương đều nhìn ở trong mắt, trên miệng anh không nói, nhưng trong lòng đã công nhận Tiểu Tuyền là người quan trọng nhất của đội bóng chày.

Mặc dù thỉnh thoảng, anh vẫn lớn giọng nói chuyện với cô, nhưng ờ lâu, anh vẫn sẽ nghe lời của cô ---

"Tại sao phải vội vàng như vậy? Thi đấu kết thúc, tại sao không ở lại nghỉ ngơi một đêm, sao phải đi chuyển tàu đêm trở về?" Bên trong phòng làm việc lại không biết đang ồn ào chuyện gì, bất quá tất cả mọi người đều rất rõ ràng, trong đội bóng chày còn có ai sẽ lớn giọng, nói chuyện không coi ai ra gì như vậy?

"Thi đấu kết thúc là thứ sáu, thứ hai chính là thi giữa học kỳ, rất nhiều bạn học đều phải về thi, trước khi thi đi nhờ xe trở về, mọi người có thể có thêm một ngày nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cuộc thi."

"Vội vàng như vậy có phải quá mệt không?" Nghiêm Sĩ Dương nhìn bảng kế hoạch, rất bất mãn, giọng nói cũng lớn thêm, "Bốn giờ rưỡi thi đấu kết thúc, bây giờ rưỡi phải lên xe, cũng không phải vội vàng làm ra vẻ."

Thẩm Bội Tuyền nhìn bảng kế hoạch, thờ dãi, "Nếu không tôi đi sắp xếp lại một chút."

Nhìn cô cầm bảng kế hoạch xoay người rời đi, phó đội trưởng ở bên cạnh vội vàng đi lên, "Cậu lại nữa rồi, làm gì lại hướng Tiểu Tuyền hung dữ?"

"Tôi nào có?" Anh rất vô tội, anh chỉ đang thảo luận thôi mà.

"Cậu xem, tất cả mọi người đều đang trừng cậu!"

Nghiêm Sĩ Dương nhìn về phía mọi người, quả nhiên mọi người ở đây đều đang trừng anh --- hung dữ nhìn chăm chăm!

Tất cả đồng đội của đội bóng chày, mỗi người đều như bị Tiểu Tuyền thu phục, tất cả đều đứng về phía cô, bây giờ ngay cả đội trưởng là anh cũng dám trừng? "Làm gì nha?"

"Sĩ Dương, tôi nói thật, nếu như lần này Tiểu Tuyền chạy mất không làm, chúng tôi không trở mặt với cậu mới là lạ!"

Nghiêm Sĩ Dương bị nói rất không thoải mái, nhưng khi ánh mắt của anh nhìn đến bóng lưng ngồi trước máy vi tính của Thẩm Tiểu Tuyền, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy. "Tôi cũng không phải cố ý muốn hung dữ với cô ấy."

Huống chi anh cũng không hung dữ với cô. anh chỉ đang cùng cô thảo luận thôi mà!

Trên thực tế, anh rất bội phục cô, anh biết biểu hiện của cô trong khoảng thời gian này, biết cô rất cố gắng hoàn thành trách nhiệm của quản lý, trên thực tế, anh rất biết ơn cô.

A --- nếu như Tiểu Tuyền thật sự chạy mất thì làm sao bây giờ?

"Đội trưởng ---"

"Sĩ Dương ---"

Tất cả mọi người bên cạnh đều đang trừng anh, anh đã trở thành kẻ thù của toàn đội!

Được rồi! Hiện tại Tiểu Tuyền đã thu phục mọi người, so với đội trưởng như anh còn xứng đáng với chức vụ hơn. Bất quá lần đầu tiên Nghiêm Sĩ Dương cảm thấy, mình thật sự rất hung dữ, Tiểu Tuyền nghiêm túc như vậy, anh cũng phải dịu dàng một chút, nói nhỏ thôi..... Mẹ kiếp, nếu như anh có thể dịu dàng một chút, nói nhỏ thôi, vậy thì đã không phải Nghiêm Sĩ Dương anh nha!

"Được rồi! Tôi biết rồi!" Nghiêm Sĩ Dương đứng lên, cảm thấy mình nên hào phóng một chút theo Tiểu Tuyền nói xin lỗi.

Nhưng mọi người thấy anh cử động, tưởng rằng anh lại muốn hung dữ với Tiểu Tuyền, một đám người lập tức đứng lên ngăn anh lại.

"Các cậu làm gì vậy?" Nghiêm Sĩ Dương gào to.

"Đội trưởng, không thể được!" Không thể đem Tiểu Tuyền hù dọa được....

Thẩm Bội Tuyền đang nhìn bảng kế hoạch nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên, thấy mọi người trong đội bóng không biết đang làm gì, mấy người ôm Nghiêm sĩ Dương không thả. "Các anh đang làm gì vậy?"

Mọi người giả vờ như không có việc gì, "Không có việc gì! Không có việc gì!"

Nghiêm Sĩ Dương hừ một tiếng, hạ lệnh đuổi khách, "Toàn bộ các cậu đi ra ngoài bãi tập rèn luyện thể lực, tôi muốn cùng quản lý nói chuyện một chút."

"Đội trưởng...."

"Get Out!"

Thế là, một đám người không thể làm gì khác hơn là đi khỏi phòng làm việc, trong nháy mắt, phòng làm việc chỉ còn hai người Nghiêm Sĩ Dương và Thẩm Bội Tuyền.

Nghiêm Sĩ Dương đi đến bên cạnh bàn máy vi tính nhìn cô, lời như vậy thật đúng là khó mở miệng.... .. Muốn anh nói xin lỗi, còn là cùng nữ sinh nói xin lỗi.... .. Nhưng mọi người nói không sai, quản lý như Tiểu Tuyền rất khó tìm được, tuyệt đối không thể để cô giận bỏ đi. "Tiểu Tuyền.... .. Tôi.... .."

"Sắp xếp xong rồi!" Thẩm Bội Tuyền nhấn lưu trữ, đem tài liệu của nhóm in ra, "Tôi nghĩ chúng ta nên ở lại một ngày, buổi sáng thứ bảy đi nhờ xe trở về.... .. Anh nói không sai, tôi không có nghĩ đến mọi người thi đấu xong đã rất mệt mỏi, ban đêm còn phải đi xe trở về, như vậy quá cực khổ, cho nên chúng ta ở lâu thêm một ngày.... .. Chỉ là nếu như vậy thì phải ở trọ thêm một đêm, nhưng mà không sao, kinh phí còn đủ....."

"Tiểu Tuyền, cô..... cô không giận tôi sao?"

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, "Tại sao tôi phải giận anh?"

Lần này đổi thành Nghiêm Sĩ Dương không biết phải làm sao, gãi gãi đầu, "Tôi nghĩ là vừa rồi tôi lớn giọng với cô, cô sẽ tức giận."

Thẩm Bội Tuyền cười, "Anh nói chuyện quá thật rất lớn giọng, tôi còn nghĩ rằng anh không biết điều đó cơ đấy?"

"Hắc hắc.... .." Nghiêm Sĩ Dương cười xin lỗi.

"Nhưng mà tôi cảm thấy vậy cũng tốt, bình thường anh phải hướng dẫn thành viên trong đội, nói chuyện lớn tiếng một chút cũng là bình thường, nếu không thì làm sao tạo được uy tín?"

"Đúng vậy!"

Lại còn dám đồng ý, người đàn ông này..... Thảm Bội Tuyền cười nhìn tài liệu trên tay, "Hơn nữa thay vì tức giận với anh, không bằng nhanh chóng giải quyết vấn đề, tôi còn tương đối thoải mái."

Nghiêm Sĩ Dương kéo ghế, "những quản lý trước kia nghĩ được như cô vậy có phải tốt không?"

"Anh còn không tự hỏi lại chính mình! Kiểm chế giọng nói của mình, không nên động một tí liền hung dữ." Thảm Bội Tuyền tốt bụng nhắc nhở anh, đem tài liệu đưa cho anh, "Xem một chút, nếu như không có vấn đề gì, tôi liền trình diện lên tổ thể dực."

Phát tay một cái, "Không cần xem, cô nhất định làm rất tốt."

Thảm Bội Tuyền biết, đội trưởng khó tính này bây giờ đã chấp nhận cô, khi vừa mới bắt đầu đã nghe nói qua anh nóng nảy lại khó tính, mấy quản lý trước kia đều nói phải cẩn thận anh, ngàn vạn lần đừng để bị anh dọa.

Nhưng mà sau khi thật sự tiếp xúc, mới phát hiện ra anh rất giống trẻ con, hơn nữa người cũng rất hiền lành, vs ai cũng chung đụng được, với bạn bè cũng đều rất tốt, có tính thần chính nghĩa.

Chẳng qua đối với chuyện anh rất quan tâm, ví dụ như bóng chày, liền tuyệt đối không cho phép người khác tùy ý đối đãi; mấy quản lý trước kia chính là vì vậy mà bị anh đuổi đi.

"Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi."

"Vậy..... Chúng ta cũng được xem là bạn tốt phải không? Hiện tại đội bóng chày cực kì cần cô, cô so với tôi còn quan trọng hơn, cho nên cô tuyệt đối không thể đi, nếu không tôi sẽ bị những người khác hận chết." Nói xong anh cũng rất buồn bực.

Thảm Bội Tuyền nghe xong, bật cười, "anh quá khoa trương, anh là đội trưởng đội bóng chày! Hơn nữa lại là quản gia của cây gây thứ tư, nếu như mọi người không phục anh, sẽ nguyện ý để cho anh làm đội trưởng sao?"

Nghiêm Sĩ Dương đem ghế quay lại, đầu cứ như vậy tựa lưng vào ghế ngồi, mắt híp lại, cảm giác như mình bị tiêm thuốc mê.

"Chẳng qua là..... Bạn học, anh vẫn còn đang học đại học, có phải cũng nên dành chút thời gian để lên lớp hay không?" Thảm Bội Tuyền quan tâm khuyên nhủ.

"A! Đi học?" Nghiêm Sĩ Dương giống như chưa hiểu lắm.

"Chẳng lẽ anh nghĩ rằng mình thật sự là vận động viên bóng chày à?"

"A! Tôi mệt quá, tôi muốn ngủ một giấc." Sợ bị giáo huấn, Nghiêm Sĩ Dương vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Trên thực tế, may sao đồng đội đã bị anh đuổi ra ngoài, nếu không ở trước mặt mọi người bị người ta khuyên đừng trốn học, anh nhất định sẽ cãi lại nói không cần cô phải trông coi.

Nhưng mà Tiểu Tuyền là bạn tốt nhất của anh, hơn nữa còn là quản lý duy nhất có thể chịu đựng được tính cách của anh! Cho nên khi cô khuyên anh, anh cũng sẽ miễn cưỡng nghe theo.

Nghiêm Sĩ Dương không lên lớp học, không có nghĩa là thành tích của anh kém cỏi; trên thực tế, anh là một học sinh thông minh, buổi tối luyện bóng xong, sau khi về nhà anh sẽ học bài, cũng không bỏ bê việc học.

Chẳng qua là anh không thích lên giảng đường nghe thầy giáo hát tuồng một mình, nếu như giáo sư giảng bài, học trên sách giáo khoa cũng được, vậy lên lớp học để làm gì?

Chỉ là nói đến đây, Thảm Bội Tuyền cũng sẽ trả về anh một câu nói, "Anh cũng không lên lớp, làm sao biết điều Lão sư nói trên sách giáo khoa cũng có?"

Sau đó anh sẽ cười ha hả, hoặc là then quá hóa giận lớn tiếng với cô.

Dĩ nhiên, Thảm Bội Tuyền đã sớm luyện thành thói quen. "Đầu tiên, Nghiêm đại đội trưởng, lý lẽ đúng có thể còn có khí thế, nhưng mà anh nói không lại người ta liền lớn giọng, thật sự rất tệ."

"Tôi..... Được rồi! Tôi đã biết được chưa!" Anh vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy, không biết có phải là sợ cô không làm, bỏ lại cả đội bóng chày, hay là như thế nào, mỗi lần chỉ cần cô hướng dẫn anh từng bước, anh nhất định ngoan ngoãn nghe lời, không dám nói thêm cái gì.

Cảm giác cầm trên tay nhọc nhằn của người khác, thật đúng là..... Rất tốt.

"Anh nói anh có học bài, vậy tôi hỏi anh một vấn đề?" Ngày đó gần sáu giờ tối, trong trường sắc trời bắt đầu nhá nhem tối, cô ở bên cạnh bãi tập đứng phải anh.

Anh xách một túi to đựng dụng cụ chơi bóng, nói muốn trở về phòng làm việc để, hai người sóng vai đi, ở trên đường chạy của bãi tập tán gẫu.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã thật sự trở thành bạn tốt, thời gian nói chuyện phiếm cũng tăng lên.

Bình thường ở đội bóng chày, hai người thường tụ tập thảo luận chuyện của đội, hơn nữa bọn họ còn là bạn cùng lớp, cơ hội nói chuyện phiếm càng nhiều.

"Cứ việc hỏi, vì danh tiếng của Nghiêm Sĩ Dương, vì mặt mũi của đàn ông, có vấn đề gì cứ đưa đến đây."

Thật khoa trương.... .. "Nếu một người A hiểu nhầm người trước mặt mình là chó, lúc đầu định bắn chết con chó, kết quả là giết chết người kia, xin hỏi nên luận tội như thế nào?"

"Đây chính là nhầm lẫn đối tượng nha! Phần người tạo thành sai lầm dẫn đến tử vong, phần chó còn lại là cố ý làm hại." Anh phân tích, "Nhưng mà tôi cảm thấy, người kia bị mù hay sao, một người to như vậy, còn có thể đem người ta nhìn thành chó, nếu là tôi đến xử, đây chính là tội giết người, ở dưới tình huống bình thường, ai sẽ đem người nhìn thành chó? Đây chính là lấy cớ!"

Thẩm Bội Tuyền nghe, gật đầu một cái, "Anh thật sự có học bài!"

"Đó là tất nhiên." Nghiêm Sĩ Dương nói: "Tôi từ chi phát triển, đầu óc cũng không đơn giản."

Nghiêm Sĩ Dương kiêu ngạo giống như con gà trống, đầu cũng hất lên; Thẩm Bội Tuyền cười, cũng không phải bởi vì bội phục anh, mà là bội phục vì sao có nam sinh.... .. Kiêu ngạo cũng phải đáng yêu như thế?

Không biết sao, đối với Thẩm Bội Tuyền và Nghiêm Sĩ Dương mà nói, khi nói chuyện cùng với nhau có một cảm giác nhẹ nhõm khó nói thành lời, quen thuộc nhau giống như chính bản thân mình, có khả năng thổ lộ tâm sự.

"Cho nên anh chính là quyết định không lên lớp phải không?"

"Tôi tất nhiên sẽ lên lớp học, chờ đến thời điểm thi cuối kỳ là được rồi." Anh rất lưu manh nói, một lưu manh cho là trên đời này không có việc gì khó.

Thẩm Bội Tuyền cũng không biết nên khuyên như thế nào, nghiêng đầu nhìn anh, anh rất cao, nhưng vẫn còn giống như một đứa bé.

Nhưng vào lúc này, không biết Nghiêm Sĩ Dương nhìn thấy ai, bước chân chợt chậm lại; Thẩm Bội Tuyền chú ý đến, bước chân cũng chậm lại theo.

"Sao vậy?" Làm cô ngạc nhiên là, khuôn mặt ngăm đen của Nghiêm Sĩ Dương chợt ửng đỏ, nhìn theo ánh mắt của anh, Thẩm Bội Tuyền nhìn thấy một nữ sinh.

Ánh mắt của cô nhìn qua giữa Nghiêm Sĩ Dương và cô nữ sinh kia mấy lần, trong lòng xác định ánh mắt của Nghiêm Sĩ Dương dừng lại trên người cô nữ sinh đó, "Sĩ Dương?"

"À?" Nghiêm Sĩ Dương vội vàng lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ đến bên cạnh còn một người. Anh đột nhiên đem bao đựng dụng cụ chơi bóng giao cho Thẩm Bội Tuyền. "Tiểu Tuyền, tôi.... Tạm thời có việc, cô có thể mang cái túi này đến phòng làm việc để giúp tôi hay không?"

Cô gật đầu, anh đem đồ giao cho cô, không nói thêm gì nữa, bước chân liền hướng phía trước chạy.

Thẩm Bội Tuyền nhìn, trong lòng không hiểu, nhưng là mơ hồ có thể cảm giác được chuyện gì xảy ra.

Cô không dừng lại lâu, tay xách bao rất nặng lên, một mình đi qua bãi tập thì trời đã hoàn toàn tối hẳn, đi đến phòng làm việc của đội bóng chày ở một đầu khác.

Đội đến khi cô đem bao đồ đặt xuống phòng làm việc, lại khóa cửa phòng thì đã qua mười năm phút. Thẩm Bội Tuyền chuẩn bị rời đi, trong đầu còn đang suy nghĩ đến cô gái mà vừa rồi Nghiêm Sĩ Dương, nhìn đến mất hồn.

Cô gái kia là ai?

Cô còn đang suy nghĩ, nghĩ rằng sẽ không phải là bạn gái của Nghiêm Sĩ Dương chứ?

Nhưng gần đây không có nghe nói Nghiêm Sĩ Dương kết giao cùng với ai. ở trong đội bóng chày, ai có bạn gái, ai đang theo đuổi người nào, làm sao có thể che giấu được?

Đi ở trên đường vòng quanh bãi tập, gặp phải thầy giáo tổ thể dục, bọn họ cũng đều biết cô. Biết cô là quản lý đội bóng chày, là quản lý trong vòng một năm không có ai làm được quá ba tháng của đội bóng chày, đối với cô đều nhìn với con mắt khác --- tối thiểu cô bé này có khả năng chịu được tính cách của đội trưởng đội bóng chày Nghiêm Sĩ Dương.

Cách xa bãi tập, cô chuẩn bị đi về nhà đọc sách --- từ sau khi làm việc ở đội bóng chày, thu nhập mặc dù ít hơn trước kia một chút, nhưng ít ra không cần mãi muộn mới về nhà, mẹ cũng sẽ không cần quá lo lắng, cho nên quản lý đội bóng chày coi như là một công việc tốt.

Cô đi trên đường ở trong sân trường, chuẩn bị đi về phía nhà mình, nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc ở khúc quẹo phía trước, chính là Nghiêm Sĩ Dương.

"Sĩ Dương..." Cô vừa muốn mở miệng kêu lên, lại cố gắng đè xuống thanh âm, bởi vì cô nhìn thấy bên người Nghiêm Sĩ Dương có một nữ sinh, thậm chí anh còn dắt tay cô gái đó!

Phía xa Nghiêm Sĩ Dương mặc đồng phục chơi bóng, thoát nhìn anh khí bùng bùng; cô gái bên cạnh anh dáng người nhỏ gầy, thoát nhìn yếu đuối, đi bên cạnh Nghiêm Sĩ Dương, cao đến bờ vai anh.

Nhưng có lẽ cảnh tượng chim nhỏ nép vào người như vậy, khiến người khác vừa nhìn liền hiểu, đây là tình cảm lưu động giữa nam và nữ.

Nhất là khi anh nắm tay cô gái đó thật chặt.....

Thẩm Bội Tuyền đứng im tại chỗ, không dám đi lên phía trước khiến bọn họ phát hiện cô tồn tại, cứ như vậy, cô cùng bọn họ càng cách càng xa.

Nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy Nghiêm Sĩ Dương cúi đầu hướng về phía cô gái nói chuyện, khó thấy được anh dịu dàng nhỏ giọng nói chuyện, cung chiều chăm sóc như vậy; cô bé kia giống như lộ ra dịu dàng, xấu hổ nở nụ cười.

Thẩm Bội Tuyền đứng im tại chỗ không di chuyển, nhìn đôi trai gái phía trước, cho đến khi không thấy bóng dáng hai người kia, cô chỉ có thể đứng ngẩn ngơ, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Thì ra anh cũng có thể dịu dàng mà nhẹ giọng cư xử với người khác như vậy.... ... chẳng qua đây là nữ sinh anh để ý, những người khác, ngay cả cô cũng đừng mơ tưởng.

Thẩm Bội Tuyền hít sâu một hơi, muốn mình đừng suy nghĩ quá nhiều --- vốn nhận biết những người này đều bởi vì đi làm ở đội bóng chày, ngoài ra, cô căn bản không có cơ hội biết bọn họ.

Nhưng cảm giác mất mát không biết ở đâu đánh úp tới, khiến cô đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Cô cũng không biết vì sao mình sẽ có loại cảm giác mất mát này, cô chỉ là quản lý đội bóng, anh là đội trưởng đội bóng, trừ công việc của đội bóng, giữa bọn họ làm sao lại có thể xuất hiện những cái khác?

Cô quay người, đi về hướng ngược lại.

Nếu thật sự là bạn gái của anh, nên chúc phúc cho anh, anh cũng đã nói, cô là bạn tốt nhất của anh.... Mặc dù cô không biết tại sao mình lại khó chịu, thật không thể nào hiểu được.... ..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Nghe nói đội trưởng có bạn gái?"

"Thật hay giả?"

"Tôi cũng nghe nói như vậy nha....."

"Chúa ơi! Nữ sinh nào chịu được cá tính của cậu ta, không bị cậu ta dọa chạy à?"

"Ai biết, nói không chừng đó là một nữ sinh vô cùng mạnh mẽ, so với A Dương còn to hơn! A Dương dám lớn giọng, cô ấy lập tức ném cậu ta đi."

"Ha ha ha ---" nghĩ đến cảnh đó, ai cũng không nhịn được cười.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc của đội bóng chày đột nhiên mở ra, vốn mọi người đang vui vẻ tán gẫu chế nhạo Nghiêm Sĩ Dương tất cả đều ngã xuống đất, bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Ai ngờ người tiến vào không phải Nghiêm Sĩ Dương, mà là Thẩm Bội Tuyền, cô nhìn thấy dáng vẻ người người ngã ngựa, còn có vẻ mặt kinh ngạc. "Sao vậy? Vừa mới có động đất à?"

"... .. Không có!"

Thẩm Bội Tuyền cười, đem quần áo chơi bóng vừa mới lấy ở tiệm giặt về đặt ở góc phòng, đi đến trước bàn máy vi tính khởi động máy, chuẩn bị tiếp tục sắp xếp lại bảng thành tích đội viên đội bóng.

Cô rất chuyên tâm, trên thực tế cô làm chuyện gì đều như vậy --- cho dù là trong môi trường ồn ào, mặc dù người trong phòng vừa cười vừa nói chuyện âm thanh đã sớm vượt qua dè xen được quy định, cô Thẩm Bội Tuyền vẫn có thể chuyên tâm làm việc, bất động như núi.

Thành thật mà nói, cô cũng không biết từ khi nào mình thật sự đảm nhiệm chức vụ quản lý đội bóng, vừa mới bắt đầu chỉ là muốn kiếm tiền, để duy trì sinh hoạt của mình, không cần thường xuyên hướng mẹ xin tiền, nhưng là càng về sau, cô giống như thật sự thích công việc này.

Những đội viên này rất hoạt bát cởi mở, theo chân bọn họ ở chung cũng rất vui vẻ, nhất là anh..... Sĩ Dương, anh là người rất đặc biệt, thô lỗ đến mức nữ sinh vừa nhìn thấy anh sẽ cau mày; nhưng cô cảm thấy anh rất tốt, chân thật đến mức người vừa nhìn thấy mặt anh, liền biết bên trong anh như thế nào!

"Tiểu Tuyền, cô biết không? Nghe nói Sĩ Dương đã có bạn gái?"

Bàn tay đang gõ dừng một chút, nhớ lại đêm hôm đó, loại cảm giác phiền lòng lại trở về, nhưng cô miễn cưỡng đè xuống, không muốn để cho người khác phát hiện ra cô khác thường. "Có thật không? Vậy rất tốt nha....."

"Là rất tốt nha! Nếu không với tính cách đó của đội trưởng, có nữ sinh nào dám đến gần cậu ta?" Trong giọng nói giống như cảm ơn trời đất, "Hơn nữa bây giờ đội trưởng kết giao bạn gái, cũng sẽ không đối xử không tốt với chúng ta nữa."

"Các cậu nói quá đi, Sĩ Dương nào có đối xử không tốt với các cậu." Cô nói nhẹ, tiếp tục làm công việc của mình.

Kiểm chế bản thân, đừng để tâm trạng của mình hiện rõ lên mặt.... ..

"Nhưng mà, cô đã gặp bạn gái A Dương chưa?"

Mọi người liên tiếp suy đoán, "Không biết là người như thế nào nhỉ?"

"Nói không chừng cô gái kia ở đội vật."

"Vậy quá khoa trương đi! Phải là đội bóng rổ nữ, nghe nói đợt này đội bóng rổ nữ có người cao 180 centimet, nặng 90 kilogam.... .. Cùng A Dương rất xứng đôi nha!"

"Ha ha ha ---" Mọi người cười to.

Thật khó tưởng tượng là kiểu nữ sinh nào mới kiểm chế được Nghiêm Sĩ Dương vừa lớn giọng lại có tính tình không tốt? Mọi người rất tò mò nha!

Thẩm Bội Tuyền miễn cưỡng cười một tiếng --- đều không đúng.... Mặc dù hôm đó đèn đường hơi tối, nhưng cô thấy rất rõ ràng, đó là một cô gái dịu dàng xinh đẹp, là một..... Cô gái đáng giá để anh động lòng và thật tâm đối đãi.

"Nếu không nữa thì, nói không chừng ở đội cử tạ, một phen là có thể đem A Dương giờ lên..."

"Ha ha ha, thật hài hước!"

Người nói chuyện nghe thấy giọng trầm thấp quen thuộc, đầu tiên là sững sờ, hơi há đầu nhìn, giống như là động tác phản xạ, nhất thời lui về sau, lui đến nơi không thể lui được nữa, đi đến cạnh cửa sổ. "Đội... Đội trưởng?"

Một đám mới vừa rồi còn lớn giọng chế nhạo đội trưởng, hiện tại toàn bộ rụt cổ bên cửa sổ.

Mà Nghiêm Sĩ Dương không biết xuất hiện ở văn phòng từ khi nào đang chà xát tay, quả đấm chen lẫn kêu rắc lại rắc vang dội, trên mặt đầy nụ cười, nhưng trong mắt hung ác mười phần. "Các cậu không muốn sống nữa sao? Tôi thành toàn cho các cậu."

"Đội trưởng, a ----"

Thẩm Bội Tuyền nhìn, không khỏi cười cười. Nhưng vào lúc này, cô nhìn thấy cô gái cùng đi vào với Nghiêm Sĩ Dương.... .. Chính là cô gái đêm hôm đó.

Cô ấy chính là bạn gái của Nghiêm Sĩ Dương!

Cô gái kia nhìn thấy cô, nhìn thấy nữ sinh duy nhất trong phòng làm việc, tự nhiên có thể liên tưởng đến cô chính là quản lý không thể thiếu của đội bóng chày mà Nghiêm Sĩ Dương nói.

Cô ấy hướng về phía cô gật đầu, chào hỏi rất lễ phép; Thẩm Bội Tuyền cũng nở nụ cười, hướng về phía cô ấy gật đầu một cái --- cô không có lý do bài xích cô bé kia..... Cô cũng không phải người nào của Nghiêm Sĩ Dương.

Hướng chỉ người ta cũng có lễ phép hướng cô chào hỏi, nhưng cô có cảm giác không thoải mái, cảm giác giống như cảm địa của mình bị xâm phạm, Thẩm Bội Tuyền không biết nên xử sự như thế nào, chỉ đành phải gật đầu, lễ phép mỉm cười đi qua, tiếp tục trở lại trước máy vi tính làm việc.

Nghiêm Sĩ Dương dạy dỗ đồng đội xong, hài lòng trở lại bên người bạn gái --- cô nữ sinh này đúng là bạn gái của anh, vừa mới kết giao hơn một tuần.

Anh chính là người đàn ông không thích lê mê, trong một lần tâm huyết dâng trào đi học, anh quen nữ sinh ngồi bên cạnh mình. Cô yên lặng ngồi học, ngoan ngoãn chép bài, chữ viết đẹp đến không tả được, nói chuyện ôn nhu dịu dàng, lập tức anh đã cảm thấy anh muốn theo đuổi cô gái này.

Vốn nghĩ rằng cô sẽ bị dọa khi anh tỏ tình, nhưng khi đó cô cũng không cự tuyệt, chỉ là xấu hổ cười, khiến cho anh không làm rõ được phản ứng của cô; cho đến gần tới ngày hôm đó ở bãi tập nhìn thấy cô đi một mình, trong lòng quyết định đi hỏi lại lần nữa.

Có lẽ đêm tối lơ mơ, có lẽ là đúng cảm giác rồi, cô đáp ứng anh, làm cho anh rất vui --- đây là bạn gái đầu tiên của anh, là mối tình đầu của anh nha!

Giải quyết xong những đồng đội miệng đầy bi ối này, Nghiêm Sĩ Dương trở lại bên người bạn gái, ôm bờ vai mảnh khảnh của cô, hướng về phía mọi người giới thiệu, "Mọi người, đây là bạn gái của tôi, Uông Ánh Quân khoa ngoại văn, nhưng các cậu không được gọi cô ấy là Tiểu Quân, Tiểu Quân là tôi gọi, nếu ai dám gọi bậy, cẩn thận quả đấm của tôi."

Dĩ nhiên, tất cả đều biết anh nói thật --- dù sao vừa mới thử qua công phu của anh, dĩ nhiên không ai dám gọi bậy.

Nhưng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Sĩ Dương kết giao bạn gái xinh đẹp như vậy, lại còn là khoa ngoại văn mỹ nữ nhiều như mây, mọi người đều tiến lên phía trước nói chuyện cùng Tiểu Quân, hi vọng thông qua cô quen biết được nhiều mỹ nữ khoa ngoại văn hơn.

"Không được đến quá gần!" Nghiêm Sĩ Dương giống như đang đuổi muỗi.

"Đừng như vậy mà! Có cơ hội quen biết bạn học khoa ngoại văn, Ánh Quân làm ơn giúp chúng ta giới thiệu nha! Khoáng nam Nhất Hào lớn giọng la hét.

Uông Ánh Quân xấu hổ cười, có chút ngượng ngùng.

Nghiêm Sĩ Dương cũng nhìn ở trong mắt, vội vàng bảo hộ bạn gái, đi đến bên cạnh phái nữ duy nhất trong phòng làm việc. "Ồ đây tôi chỉ tin tưởng Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền, cô phải giúp tôi chiếu cố Tiểu quân nha!"

Thẩm Bội Tuyền cười nhìn anh, miễn cưỡng dùng nụ cười che dấu khó chịu trong lòng, càng nhiều hơn là chua xót --- cô sao vậy hả? Tại sao lại không hào phóng rồi?

Sĩ Dương có bạn gái, đây là chuyện tốt nha! Cô vì sao lại có phản ứng không bình thường như vậy..... "Vậy bạn gái anh cũng đến giúp tôi sao?"

Uông Ánh Quân gật đầu một cái, "Nếu như tôi không mang đến phiền toái gì cho mọi người, tôi đồng ý giúp."

Thẩm Bội Tuyền cũng rất rộng rãi, kéo một cái ghế qua để cho Uông Ánh Quân ngồi xuống, hai người cùng nhau sắp xếp lại bàn thành tích, một đọc số, một ghi vào, nhanh chóng đem tài liệu thiết lập xong.

Nghiêm Sĩ Dương rất hài lòng, quay đầu lại đem tất cả đội viên đi ra ngoài luyện bóng.

Mặc dù có người gào khóc, bảo hôm nay không phải ngày luyện bóng, anh ta còn muốn đi quan hệ hữu nghị, nhưng Nghiêm Sĩ Dương căn bản không quan tâm, tất cả phái nam ở hiện trường đều phải cùng anh chơi bóng.

Rất nhanh, bên trong phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy thanh âm Uông Ánh Quân đọc con số, còn có thanh âm Thẩm Bội Tuyền gõ bàn phím, hai người lần đầu tiên gặp mặt, thể nhưng hợp tác vô cùng chặt chẽ.

Rất nhanh, tất cả tài liệu đều được đưa vào máy tính, vốn cho là phải mất hơn một giờ mới hoàn thành công việc, cuối cùng chỉ mất ba mươi phút, Thẩm Bội Tuyền biết, đây tất cả đều là công lao của Tiểu Quân. "Tiểu Quân?"

"Làm sao vậy?"

"Làm sao sẽ thích Sĩ Dương? Anh ta rất hung dữ!" Thẩm Bội Tuyền cười nói.

Uông Ánh Quân nghe được, xấu hổ nói: "Anh ấy là người rất coi mở, đối với tôi cũng rất tốt, hơn nữa anh ấy chỉ hung dữ ở bên ngoài, trên thực tế, anh ấy rất dịu dàng."

Thẩm Bội Tuyền nghe, cười, "Vậy thì phải nắm thật chắc nha!"

"Tôi biết."

Thẩm Bội Tuyền sắp xếp tài liệu, rốt cuộc không có cách nào bày ra nụ cười --- Thì ra không chỉ có mình cô nhìn ra tính cách được yêu thích của Sĩ Dương, không phải chỉ có mình cô cảm thấy Nghiêm Sĩ Dương thật ra là người dịu dàng, là người vì thích một người cái gì cũng nguyện ý làm, vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng được.

Chậm một bước.... ..

Thích anh, nhưng cô chậm một bước rồi.... ...

Thì ra đây mới là nguyên nhân chính cô đồng ý ở lại đội bóng chày, không vì cái gì khác, vào lần đầu tiên gặp mặt, cô nhìn thấy tính cách thật ở trong mắt anh.

Khi thấy Nghiêm Sĩ Dương giới thiệu bạn gái, còn là mỹ nữ khoa ngoại văn, mắt kính của nữ sinh toàn trường như muốn rớt xuống.

Nghe nói rất nhiều học tỷ, học muội chạy đi khuyên Ưông Ánh Quân, muốn cô suy nghĩ kỹ, để tránh tương lai gặp phải "gia bạo" (bạo hành gia đình). . . .
. . Chỉ có điều những học tỷ, học muội này đều bị Nghiêm Sĩ Dương cường chế đuổi đi.

Dĩ nhiên Ưông Ánh Quân luôn nói tốt cho bạn trai, cô nói Sĩ Dương rất tốt, dù có bận rộn cũng sẽ đưa cô về nhà; dẫn cô đi chơi, cùng cô đi học, hơn nữa Sĩ Dương cũng chưa từng hung dữ với cô.

Cuối cùng mọi người không thể làm gì khác hơn ngoài việc kết luận: Ánh Quân đã bị tẩy não. Cô bé này thật là yêu đến chết luôn rồi.

Khi Nghiêm Sĩ Dương giới thiệu bạn gái, ngoại trừ những lời khuyên bảo Ưông Ánh Quân ở bên ngoài, thì bên trong đội bóng chày cũng xảy ra biến hóa.

Thật ra thì sự biến hóa này cũng không có quá nhiều người chú ý tới, bởi nó chỉ xảy ra với Nghiêm Sĩ Dương — quản lý của đội bóng chày Thẩm Bội Tuyền bắt đầu ít tiếp xúc với Nghiêm Sĩ Dương.

Nếu như có việc cần thảo luận về đội, cô sẽ đi tìm Phó Đội Trưởng nói, nếu là việc cần Nghiêm Sĩ Dương quyết định, cô cũng sẽ ở trước mặt mọi người hỏi anh. Về việc cá nhân, cô với anh cũng không hề lui tới, trước kia, nếu chạm mặt nhau ở trên đường thì còn có thể trò chuyện mấy câu, hiện tại, khi nhìn thấy anh, cô chỉ gật đầu nhẹ rồi trực tiếp rời đi, không nói một câu.

Vào giờ học ở khoa luật, nếu Nghiêm Sĩ Dương trốn lớp, vậy thì không có vấn đề gì; nếu như đụng phải anh, cô cũng sẽ tránh đi, giảm bớt cơ hội cùng anh tiếp xúc.

Nếu như anh muốn hỏi thăm về việc học, cô sẽ tận lực nói hai ba câu rồi đuổi anh đi. Tóm lại chính là tránh nói chuyện nhiều với anh.

Thẩm Bội Tuyền cho rằng đây là cách tốt để giữ mình — dù sao người ta cũng đã có bạn gái, nên cô không thể quá mức thân cận với anh.

Kết quả là, cô cùng Nghiêm Sĩ Dương rất hiếm khi xuất hiện cùng nhau, ngược lại, cô và Ưông Ánh Quân thường hay nói chuyện phiếm, nên ít nhiều cô cũng biết mấy phần về cô gái này.

Càng biết nhiều cô càng tin cô ấy là một cô gái tốt, là cô gái xứng với Sĩ Dương.

Có lẽ vậy! Cô không muốn có quá nhiều liên hệ với anh, trừ việc sợ tổn thương cô gái ấy, cô càng sợ tim của mình mất không chế. Trong lòng cô cũng có mấy phần chua xót, dù thế nào thì bên cạnh anh cũng đã có bạn gái, không cần cô nữa, không cần cô chú ý đến việc học của anh, khuyên bảo anh đừng quá hung hăng, quá nghiêm khắc với đồng đội. Không cần cô nữa rồi!

Một năm học rất nhanh đã kết thúc, học kỳ mới cũng sắp bắt đầu. Nghỉ hè năm ấy, việc mà Thẩm Bội Tuyền gặp phải cũng là đả kích lớn nhất trong cuộc đời cô. Sự đả kích lớn này buộc cô phải lập tức quyết định cuộc sống của mình, quyết định con đường sau này cô phải đi như thế nào, bởi cô không có nhiều thời gian suy nghĩ.

Mẹ của cô ngã bệnh, không thể tiếp tục ra chợ bán rau, mỗi cuối tuần đều phải đi đến bệnh viện chạy thận.

Mẹ cô nói, tiền gửi ngân hàng vẫn còn đủ cho cô tiếp tục đi học, nhưng chạy thận cũng sẽ tốn tiền, cô làm sao có thể tiếp tục đi học được đây?

Cô đã không thể ứng phó được việc ở đội bóng chày, cả kỳ nghỉ hè, cô đã xin nghỉ nhiều lần, không có cách nào đến làm việc được nữa; thật may là trong khoảng thời gian này có Tiểu Quân giúp cô một tay, có lẽ phải giao cho Tiểu Quân rồi.

Cô phải lựa chọn thôi.

Tuần khai giảng đầu tiên, cô không đi học. Hôm nay, cô cầm đơn xin tạm nghỉ học, đến trường tìm chủ nhiệm ký tên rồi đi tới phòng giáo vụ nộp.

Trên đường đi, vì đi ngang qua tổ thể dục nên cô ghé vào nộp đơn từ chức; cô nói mình không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ quản lý nữa, đồng thời đề cử Tiểu Quân với tổ thể dục, để bọn họ thay Tiểu Quân vào vị trí của cô.

Rời khỏi tổ thể dục, tiếp theo cô sẽ đi đến phòng giáo vụ; tạm nghỉ nghĩa là ít nhất 1~2 năm tới cô sẽ không tới trường. Cô phải ra chợ bán hàng để kiếm tiền nuôi sống chính mình, và trả tiền thuốc men cho mẹ.

Thẩm Bội Tuyền đi trong sân trường. Vì mới khai giảng nên sân trường có vẻ náo nhiệt, bạn học lui tới rất đông, trên mặt ai cũng hiện lên tinh thần phấn chấn.

Chỉ có cô là bất đồng, gương mặt lộ ra vẻ mờ mịt, mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này, cô miễn cưỡng tỏ ra tỉnh táo, thành thực, tuy không cười nhưng cũng không để lộ vẻ yếu đuối; nhưng những thứ này chỉ là

nguy trang. Vào giờ phút này, khi đối mặt với cảnh tượng náo nhiệt của sân trường, lớp nguy trang cũng bị tháo xuống.

Hốc mắt cô dần trở nên hồng hồng. Cô cảm lá đơn xin tạm nghỉ học trong tay mà nước mắt chảy ra, lau hoài vẫn không thể lau hết. Vì sợ bị người khác nhìn thấy nên cô chỉ có thể cúi đầu để nước mắt rơi xuống.

Cô rất thích được học ở đây, cũng rất thích cảm giác nỗ lực vì tương lai của chính mình. Cô biết mình xuất thân kém, nhưng cô luôn tin chỉ cần mình cố gắng, rồi sẽ có một ngày cô có thể tạo ra một mảnh trời cho riêng mình.

Nhưng bây giờ thì sao, cô còn cơ hội sao?

Dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, rồi lại tiếp tục cúi đầu, cô không muốn người khác nhìn thấy cô yếu ớt bất lực như vậy.

Cô luôn là người biết tự kiềm chế, khóc đến không thể không chế như vậy thật không giống cô.

Vì cúi đầu đi nên cô không nhìn rõ mà đụng phải người khác. Cô cúi đầu, buồn bực nói, "Thật xin lỗi. . . .", cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đi.

"Tiểu Tuyền?"

Nghe âm thanh kia, Thẩm Bội Tuyền sững sốt, lập tức lau sạch nước mắt trên mặt, động tác vô cùng bối rối, đến nỗi lá đơn trên tay cũng bị cô vò nát.

Ngẩng đầu — là anh, còn có cô ấy!

Đó là Nghiêm Sĩ Dương, và bạn gái!

Nghiêm Sĩ Dương bước tới trước mặt cô, nhìn cô với vẻ mặt cực kì nghiêm túc, "Cô đang khóc? Có chuyện gì vậy?"

Cô lắc đầu, "Tôi không sao, tôi còn có chuyện, tôi đi trước đây."

Cô vừa quay người thì bị ngăn lại, Nghiêm Sĩ Dương hỏi tới: "Tại sao cô lại từ chối không làm quản lý nữa?"

Trên thực tế, anh còn muốn hỏi những chuyện khác nữa. . . . Anh muốn biết tại sao thời gian qua, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều không nói, không giống như trước kia cùng anh nói chuyện phiếm. . . . Tại sao lại cư xử như người xa lạ với anh? Anh không thích, anh vô cùng không thích loại cảm giác này!

"Tôi. . . . Tôi có việc, tôi không thể làm nữa, thật xin lỗi."

"Rốt cuộc là thế nào?" Nghiêm Sĩ Dương rất không vui, "Cô có cái gì bất mãn với tôi sao? Cũng không phải chỉ là vấn đề cô có làm nữa hay không, từ trước khi năm học mới bắt đầu, mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều tránh, cũng không thèm nói một câu; mẹ nó, rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì?" Âm thanh của anh càng lúc càng lớn.

Uông Ánh Quân kéo Nghiêm Sĩ Dương, "Sĩ Dương, đừng có hung hăng như vậy." Cô nhìn Thẩm Bội Tuyền, "Tiểu Tuyền, làm sao vậy? Có phải Sĩ Dương làm chuyện gì khiến cô tức giận hay không, cô đừng tức giận nữa, tôi thay anh ấy nhận lỗi với cô được không."

Nghiêm Sĩ Dương lại càng không vui, "Mẹ nó, tôi đã làm sai điều gì, cô nói cho tôi biết đi chứ! Sao lại không để ý tới tôi? Hiện tại ngay cả quản lý cũng không muốn làm, rốt cuộc cô bị sao vậy hả?"

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, lắc đầu một cái — cô mệt quá, hiện tại cái gì cô cũng không muốn nói. "Tôi còn có chuyện phải xử lý, đi trước." Cô xoay người rồi đi.

Nghiêm Sĩ Dương nhìn cô cứ như vậy mà rời khỏi thì trong lòng càng thêm khó chịu, hoặc là nói, trong lòng của anh như có gì đó đang thiêu đốt.

Nhìn thấy tờ giấy Thẩm Bội Tuyền đang cầm trong tay, Nghiêm Sĩ Dương giống như biến thành bé trai nghịch ngợm thích gây sự, xông lên phía trước chặn trước mặt cô, sau đó trực tiếp giật tờ giấy trong tay cô, thoát nhìn giống như đang bế đứa con trai đang bắt nạt người mình thích.

"Sĩ Dương!" Uông Ánh Quân kêu.

"Không nói rõ ràng, không cho phép cô đi!"

"Trả lại cho tôi!"

Lúc đầu Nghiêm Sĩ Dương cũng không muốn xem, nhưng nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của Thẩm Bội Tuyền thì trong lòng càng thêm khó chịu, nên liền mở ra; nhìn xong làm anh tức đến trứng gió, "Mẹ nó, tôi chọc tới cô lúc nào, cô không làm quản lý thì thôi đi, bây giờ còn muốn nghỉ học? Tại sao? Rốt cuộc tôi đã làm cái gì chứ?" Anh càng la hét to hơn.

Lúc này Uông Ánh Quân cũng ngăn cả người nhìn Thẩm Bội Tuyền.

Lúc đầu Thẩm Bội Tuyền chỉ hơi luống cuống nhưng khi bị hai cặp mắt nhìn chăm chăm thì nước mắt của cô không ngừng tuôn ra. "Tôi không thể đi học nữa. . . ."

"Tại sao?"

Đây là lần đầu tiên Thẩm Bội Tuyền đau lòng mà khóc thành như vậy, làm cho Nghiêm Sĩ Dương luống cuống tay chân, loạn thành một đoàn. Anh không hề nghĩ việc nhìn thấy cô ấy khóc lại có ảnh hưởng lớn tới anh như vậy, "Mẹ nó, cô chỉ biết khóc thôi hả, nói chuyện đi chứ!"

"Sĩ Dương!" Ông Ánh Quân ngăn bạn trai nói những từ thô tục, từ từ đi lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Bội Tuyền, "Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì?"

Trong khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên có người an ủi cô, dù cho cô ấy là bạn gái của người đàn ông cô thích, nhưng cô vẫn rất cảm kích. "Mẹ tôi ngã bệnh, mỗi tuần đều phải chạy thận, nên tôi quyết định không đi học nữa, tôi muốn ra chợ bán rau giúp mẹ."

Cô lau nước mắt. Thật ra thì việc này cũng không có gì đáng ngại, đây chỉ là một cửa ải khó khăn mà cô buộc phải trải qua, chỉ cần cô vượt qua được thì sẽ không sao nữa. Mặc dù cô rất luyến tiếc nơi này, nhưng đây là con đường cô phải đi.

Nghiêm Sĩ Dương nghe xong thì lại tiếp tục ồn ào, "Xảy ra chuyện như vậy sao cô không nói cho chúng tôi biết? Chúng tôi có thể giúp cô mà!"

Nước mắt lại không kiềm được mà rơi xuống.

Nghiêm Sĩ Dương cầm lá đơn xé thành từng mảnh nhỏ; Thẩm Bội Tuyền muốn ngăn lại nhưng không kịp, chỉ nghe được giọng nói chắc chắn của anh —

"Đừng lo lắng, dù có vấn đề gì thì cũng sẽ giải quyết được thôi, chúng tôi nhất định sẽ giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này, cho nên không cho phép tạm nghỉ học, cũng không được phép từ chức!" Nghiêm Sĩ Dương nói như đinh đóng cột.

Ông Ánh Quân cũng ở một bên an ủi cô, Thẩm Bội Tuyền lau nước mắt, không rõ cảm giác trong lòng mình bây giờ là thế nào.

Nếu như chỉ có thể làm bạn bè, cô thật nên cảm tạ vì có được những người bạn như vậy. Mặc dù cô không hy vọng làm bạn bè với anh, nhưng cô vẫn rất hạnh phúc vì được gặp anh, quen biết anh; bởi vì nhờ anh mà cô học được một điều — thích một người là chúc cho người ấy có thể tìm được hạnh phúc, dù cho hạnh phúc ấy không phải là mình.

Vì Nghiêm Sĩ Dương không cho phép Thẩm Bội Tuyền tạm nghỉ học, nên đã chạy khắp nơi giúp cô xin trợ cấp; sau đó không ngừng làm nham với cô, nói da mặt cô sao lại mỏng như vậy, gặp phải chuyện khó khăn mà chỉ muốn một mình gánh vác chứ không chịu mở miệng nhờ giúp đỡ.

Thuận tiện còn mắng luôn cả thầy chủ nhiệm, không hỏi một tiếng mà lại ký tên.

Không phải Bộ Giáo Dục có chính sách giúp đỡ học sinh có hoàn cảnh khó khăn sao? (*) Chẳng lẽ muốn những đứa trẻ có gia cảnh không tốt thì không được đi học, có khó khăn thì phải tự sinh tự diệt sao?

Sau đó, anh còn điều động tất cả hội viên của đội bóng chày đến chợ giúp Thẩm Bội Tuyền bán rau, mọi người thay phiên nhau sắp xếp ca làm; nếu ngày hôm đó mẹ Thẩm phải vào bệnh viện chạy thận thì bọn họ sẽ đến chợ giúp một tay.

Không chỉ là đội viên của đội bóng chày, thậm chí ngay cả Ông Ánh Quân cũng đến giúp đỡ.

Thẩm Bội Tuyền rất cảm động, không ngừng cảm ơn mọi người; ân tình này dù cô có trả thế nào cũng không hết. Ở thời điểm cô khó khăn nhất, bọn họ kéo cô lại, nên cô không phải nghe theo số mạng, rơi vào đáy cốc để rồi không thể xoay người.

Vốn dĩ Nghiêm Sĩ Dương muốn cô tiếp tục làm quản lý đội bóng; cô không phải làm việc gì mà vẫn được hưởng lương.

Tiểu Quân cũng đồng ý giúp đỡ làm quản lý, sau đó tiền lương sẽ đưa cho Tiểu Tuyền.

Nhưng cô cự tuyệt, "Chúng ta đang học luật pháp đó. Cho dù bên ngoài có nhiều người đang làm chuyện trái pháp luật, thì chúng ta cũng không thể làm vậy! Cho nên tôi không thể làm quản lý, Tiểu Quân làm đi, cũng không cần đem tiền lương cho tôi, ít nhất tôi không muốn có lỗi với lương tâm."

Nhờ mọi người ra sức trợ giúp mà chuyện của nhà họ Thẩm tạm thời được giải quyết — Thẩm Bội Tuyền có thể an tâm tiếp tục đi học. Mặc dù vấn đề kinh tế vẫn làm cho cô cảm thấy lo lắng, nhưng giờ cô chỉ có thể cố gắng học, nỗ lực hết mình vì con đường tương lai.

Giờ cô không muốn nghĩ nhiều, ít nhất hiện tại cô không cần đến đội bóng chày, cũng sẽ không nhìn thấy Sĩ Dương cùng Tiểu Quân, như vậy cô sẽ không phải suy nghĩ nhiều, cũng không cần ảo tưởng nữa.

Cuộc sống của cô bây giờ khó khăn hơn, dù được bạn học giúp đỡ, nhưng trách nhiệm đè lên vai cô cũng nhiều hơn trước — mỗi sáng cô phải ra chợ giúp mẹ dọn hàng, đến giờ lên lớp thì cô đi đến trường, thời gian còn lại, cô đều ở chợ phụ giúp.

Hôm nào mẹ cô đi chạy thận thì cô phải chạy đi chạy lại hai nơi — vừa phải lo chuyện học ở trường, vừa phải chăm sóc mẹ.

Cũng may có các thành viên của đội bóng chày giúp đỡ, bọn họ phụ cô rao hàng, vận chuyển hàng; đối với bọn họ thì đây là một công việc mới lạ.

Mỗi ngày cô đều cố gắng tận dụng thời gian rảnh để học bài, như khi đứng bán hàng hay khi đi với mẹ đến bệnh viện; cô thường chép các điều luật vào tờ giấy nhỏ, có khi còn chép vào lòng bàn tay để đọc.

Bây giờ cô cũng không biết cảm giác được ngồi đọc sách trong thư viện là thế nào nữa. Nhiều lúc, khi cô đem những thứ khách mua bỏ vào trong bao nhựa thì miệng luôn lẩm bẩm như đang tính tiền, nhưng thực chất là cô đang đọc một điều khoản pháp luật; khi cô dọn hàng thì trong lòng luôn nhớ lại những điều mà mình đã đọc được trong sách giáo khoa trước khi ngủ.

Cho nên, đối với cô, việc đến thư viện đọc sách chỉ có thể là tưởng tượng; đôi lúc cô nghĩ thậm chí được ngồi sách trong thư viện giống như đang ở thiên đường, có thể ngồi thoải mái, lại có máy điều hòa; đọc như vậy sách nhất định đạt hiệu suất trăm phần trăm.

Nếu để cô biết mỗi lần Nghiêm Sĩ Dương đến thư viện đều là lợi dụng mấy điều hòa để ngủ bù rồi tiếp tục đến sân bóng hăng hái chiến đấu, thì cô nhất định nói ‘anh ta sẽ bị trời phạt!’

Hôm đó là ngày lễ nên chợ nghỉ, cô cũng không cần ra chợ phụ giúp, mà mẹ cô cũng không cần đi bệnh viện chạy thận. Một ngày này là cơ hội hiếm có, nên cô quyết định đi đến thư viện đọc sách.

Bước vào thư viện, cô nhanh chóng tìm chỗ ngồi, từ trong ba lô lấy ra bản “lục pháp toàn thư” vừa cũ vừa rách.

Bản luật này là do một học tử cho cô, cũng không biết đã dùng bao nhiêu năm.

Trải qua mấy năm, cũng không biết đã phát hành đến bản bao nhiêu, những điều luật lại càng không biết sửa đổi như thế nào, nhưng cô lại không nỡ bỏ, nếu như có cập nhật, cô sẽ trực tiếp viết ở trên.

Nét chữ chi chít càng khiến cuốn sách trông cũ kỹ hơn.

Cô chỉ chuyên tâm học, dù cho bốn phía xôn xao cô cũng không để ý, cầm bút trong tay, cô viết lại ra tờ giấy trắng, miệng thì lẩm bà lẩm bẩm.

Đột nhiên có người gõ lên bàn của cô mấy cái, Thẩm Bội Tuyền sững sờ, ngẩng đầu lên thì thấy Nghiêm Sĩ Dương; nhìn sang bên cạnh anh thì không thấy Tiểu Quân.

Lúc đầu Nghiêm Sĩ Dương tỏ ra rất ý tứ, giống như là vô cùng chú ý đến quy tắc phải giữ im lặng của thư viện, hướng về phía Thẩm Bội Tuyền ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó ngón cái hướng ra phía ngoài, ý là muốn cô cùng anh đi ra ngoài.

Thẩm Bội Tuyền không hiểu, "Anh tìm tôi?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Cảm thấy nói chuyện nhỏ như vậy không phù hợp với tính của anh, "Nói nhảm!" Nghiêm Sĩ Dương nói lớn làm mọi người lập tức nhìn về phía hai người bọn họ.

Thế là Nghiêm Sĩ Dương ngênh ngang đi ra thư viện, Thẩm Bội Tuyền thì ngại ngùng đi theo phía sau. Hai người đi tới quảng trường nhỏ ở trước thư viện, Nghiêm Sĩ Dương trực tiếp ngồi xuống đám cỏ, còn Thẩm Bội Tuyền đứng ở một bên.

"Tìm tôi có việc sao?"

Tay Nghiêm Sĩ Dương vẫn cầm một cái túi, anh không nói hai lời, từ bên trong lấy ra một quyển sách; Thẩm Bội Tuyền thấy đó là bản lục pháp toàn thư hoàn toàn mới.

"Cho cô"

Thẩm Bội Tuyền nhận lấy, "Sao lại cho tôi cái này?"

"Bản kia của cô đã bị rách, hơn nữa còn là bản cũ, hiện tại cũng không biết đã chỉnh sửa đến đâu rồi mà cô vẫn còn dùng, học như vậy sao có hiệu quả?"

"Tôi"

"Ít rầy rà! Tôi đưa cho cô, không cho phép không nhận."

Thẩm Bội Tuyền nhận lấy, trong lòng không kiềm được vui sướng, trong lúc mơ hồ giống như có thể ngửi thấy được mùi mực in của sách mới, tay cầm sách cũng rất cẩn thận. "Cảm ơn."

Nghiêm Sĩ Dương nhìn cô, đột nhiên cười một tiếng, đôi mắt cô phát tay một cái, bày tỏ muốn cô đừng để ý; nhưng cô không cách nào không để ý, anh thật sự là người như vậy!

Nhìn bề ngoài tùy tiện, nhưng lại là người biết quan sát, chú ý. Anh nhất định đã sớm phát hiện cô luôn dùng cuốn sách đó tham khảo, hai năm qua đều chưa từng đổi, dù biết là bản cũ, cũng xài đến rách tung toé, nhưng bởi vì cô không nỡ bỏ, nói đúng hơn là do cô không dám xài tiền bấy bạ, cho nên không thể đổi, vì vậy mà bây giờ vẫn đang dùng.

Thật ra anh không phải là loại nam sinh lỗ mãng, không phải là người qua loa, chỉ biết lớn tiếng ầm ỹ; ngược lại anh rất tinh tế, thậm chí rất cẩn thận.

Chỉ tiếc anh đã là bạn trai của người khác, có người đã phát hiện anh tốt sớm hơn so với cô.

"Sao lại đứng đó?"

Thẩm Bội Tuyền ngồi xuống bên cạnh anh, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định; Nghiêm Sĩ Dương thoải mái ngồi huýt sáo, mắt tập trung nhìn vào một điểm.

Mặc dù nghĩ không nên nhưng anh vẫn muốn hỏi: "Tiểu Tuyền, tôi không hiểu, tại sao dạo này cô luôn tránh tôi, không muốn nhìn thấy tôi? Mỗi lần đi học, lúc tôi có vấn đề muốn hỏi cô thì cô đều trả lời qua loa cho có lệ."

"Anh thông minh hơn tôi, làm bài tập cũng tốt hơn tôi, nên tôi phải đề phòng anh vượt hơn tôi chứ!"

"Làm trò!" Anh mới không tin cô là loại người như vậy.

Một lần gió nhẹ thổi qua, làm tóc của cô bay bay; khoảng cách giữa hai người không xa nên anh có thể ngửi được hương thơm trên tóc cô.

"Bởi vì anh đã có bạn gái."

"Việc này thì có quan hệ gì?"

"Lời người đáng sợ, tôi không muốn làm cho người khác hiểu lầm, cũng không muốn bạn gái anh khó chịu."

Mới vừa rồi tuy nói Nghiêm Sĩ Dương là người tỉ mỉ, tinh tế, nhưng đối với anh những lời cô vừa nói dường như quá khó hiểu. "Nhưng chúng ta là bạn rất thân!"

"Tôi biết." Thẩm Bội Tuyền muốn nói lại thôi, "Nhưng."

"Nhưng cái gì?"

Tuy anh tỉ mỉ, tinh tế, nhưng cô biết nhất định anh không hề nghĩ đến việc này; mà cũng không thể trách anh, bởi vì cô cũng không ngờ mình lại động lòng với anh.

Anh coi cô như bạn tốt, nhưng cô lại động lòng với anh.

"Rốt cuộc là nhưng cái gì?"

"Không có! Nếu anh đã nghĩ làm bạn tốt với tôi, vậy thì. . . chúng ta sẽ là bạn tốt."

Nghiêm Sĩ Dương cười, "Vậy mới đúng!"

Cô mỉm cười, cô rất tin anh thật tâm xem cô như bạn tốt — trong khoảng thời gian này, lúc cô gặp phải hoàn cảnh khó khăn, anh luôn ra tay giúp cô, tình cảm này cô vĩnh viễn không quên.

Nếu như anh chỉ muốn cùng cô làm bạn tốt, vậy cô cũng nguyện ý duy trì đoạn tình cảm bạn bè này, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cô cũng có thể giả bộ làm như không biết để phối hợp với anh.

(*) Chỗ chính sách này mình chém, vì mình cũng không hiểu là chính sách gì, đại khái đoán ý nghĩa là vậy thôi hì hì

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ai cũng cần bạn bè, cũng cần người yêu. Người yêu thì tới tới lui lui, bạn bè lại có thể làm bạn lâu dài; có lẽ trải qua nhiều năm bầu bạn, biết đâu cô có thể đổi thành “người nào đó”.

Ít nhất, Thẩm Bội Tuyền tự an ủi mình như vậy —

Sĩ Dương tuyệt đối là người bạn tốt nhất thế giới, biết cô gặp nạn, không nói hai lời liền giúp đỡ cô, để cho cô vẫn được tiếp tục đi học.

Vậy cũng tốt, nếu mệnh của cô và anh đã được sắp xếp như vậy thì cô cũng sẽ điều chỉnh tâm mình thật tốt, chuyên tâm làm bạn bè với anh, chúc phúc cho anh.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của anh và Tiểu Quân, cô cũng rất vui vẻ.

Anh và Tiểu Quân thật sự là một đôi trời sinh — Sĩ Dương là nam sinh có lời cứ nói, muốn làm liền làm, cá tính thẳng tênh này rất thích hợp với anh; còn Tiểu Quân là nữ sinh dịu dàng, tinh tế, luôn ngoan ngoãn ở một bên nghe Sĩ Dương nói chuyện, không cãi lại cũng không đáp lời.

Có lần anh nói chuyện, Tiểu Quân chỉ có thể yên lặng mà nghe, một câu cũng chen vào không lọt. Thảm Bội Tuyền nghĩ, người này bình thường vốn đã đủ om sòm, hơn nữa còn học pháp luật, nói tới nói lui đều có lý, Tiểu Quân sao có thể nói lại anh.

Trừ lần đó ra, Nghiêm Sĩ Dương thường hay vừa nói vừa muốn động tay động chân — anh nói đây là chuyện tốt, chứng minh anh là đàn ông có thể lực, nhưng nếu xét từ góc độ trái, có lẽ anh là người đàn ông không suy nghĩ kỹ trước khi làm.

Mỗi lần Nghiêm Sĩ Dương kích động, muốn cùng người khác gây gỗ hoặc đánh nhau, Tiểu Quân dù muốn can cũng không can được, chỉ có thể đứng đó lo lắng, còn không thì đi cầu cứu Thảm Bội Tuyền.

Chuyện ngày đó ở trong chợ chính là minh chứng rõ nhất.

Theo thường lệ, đội viên đội bóng chày đi đến chợ giúp mẹ Thảm bán rau. Kỳ thật đây là chuyện khó với bọn họ, dù sao những đứa trẻ này vẫn chỉ là học sinh, nói không chừng cả đời cũng không phải ra chợ bán rau như thế này, nhưng lại nguyện ý trợ giúp bạn học giải quyết khó khăn, mỗi người thay phiên nhau sắp xếp lớp học để ra chợ phụ giúp một tay.

Tình trạng của nhà họ Thảm đã dần trở lại quỹ đạo, bệnh tình của mẹ Thảm đã ổn định hơn, không giống với thời gian nguy hiểm lúc trước, chỉ cần định kỳ đi chạy thận, thì cuộc sống có thể trôi qua bình thường.

Hôm đó, mẹ Thảm nhìn Nghiêm Sĩ Dương cùng Ưông Ánh Quân đến phụ giúp thì xấu hổ nói, "Là do Tiểu Tuyền quá khẩn trương, thật ra thì chúng ta vẫn có thể ứng phó được, đứa nhỏ này. Thật sự là phiền toái cho các cháu."

Nghiêm Sĩ Dương khẳng khái nói, "Bác gái, không thành vấn đề a! Cái này sao gọi là phiền toái, chuyện của Tiểu Tuyền chính là chuyện của chúng cháu, chỉ cần Tiểu Tuyền nói một tiếng, chúng cháu nhất định đến giúp đỡ."

Ưông Ánh Quân cũng mỉm cười, tuyệt không cảm thấy khổ cực.

Thảm Bội Tuyền đứng ở một bên, bốn người cùng đi ra khỏi chợ; lúc này là thời gian tan chợ, đoàn người cũng đã từ từ tản đi, các quán cũng sắp đóng cửa.

Đang lúc bọn họ đi ra bên ngoài, thì tận mắt nhìn thấy một chiếc xe máy 50 cc chạy nhanh qua, trong nháy mắt, một phụ nữ chừng hơn 50 tuổi té ngã trên đất, khi phục hồi tinh thần lại thì chiếc xe kia đã nghiêng ngang rồi đi.

"Ăn cướp a —" người phụ nữ la to.

Bọn họ vội vàng tới nhìn, người bị hại đang ngồi trên đất, khuôn mặt kinh hoàng, trong hốc mắt còn có nước.

Ưông Ánh Quân cùng Thảm Bội Tuyền giúp đỡ người phụ nữ đó đứng dậy, mẹ Thảm cũng ở một bên kêu to để người ta tới giúp một tay.

Nghiêm Sĩ Dương đứng ở hiện trường với vẻ mặt không thể tin được — trên đời này thậm chí có người liều lĩnh như vậy, ngoài đường phố mà cũng dám cướp đoạt, công lý ở chỗ nào chứ?

"Mẹ nó, trong nhà không có người nào sao?" Nghiêm Sĩ Dương lập tức vọt tới một bên dắt xe máy của mình ra, cầm chìa khóa vào, khởi động động cơ, không nói lời nào mà chạy đuổi theo.

Thảm Bội Tuyền cùng Ưông Ánh Quân cảm thấy choáng váng!

Ưông Ánh Quân càng thêm hoảng sợ, "A Dương — ông trời! Làm sao bây giờ?"

Thảm Bội Tuyền cũng không dám tin, anh ấy cứ như vậy một mình xông ra ngoài, chẳng lẽ anh ta tưởng mình đang diễn kịch cổ trang, cười ngửa đuổi theo kẻ cướp à?

Không được! Cô không thể để một mình anh đi như vậy.

"Tiểu Quân, cô ở chỗ này chờ, tôi đuổi theo A Dương." Cô không có máy xe, chỉ có thể lấy xe đạp, đạp hồng học đuổi theo phía sau.

Ông trời! Đây đúng là chuyện Nghiêm Sĩ Dương sẽ làm mà.

Anh nhất định nghĩ thầm, loại hành vi cướp đoạt ngoài đường phố như vậy tuyệt đối không thể cho phép! Tên kia lúc nào cũng tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, bộ anh ta cho rằng mình là siêu nhân, có thể cứu vớt thế giới hay sao, không biết làm như vậy sẽ khiến người quan tâm anh lo lắng đến chết sao...

Lo lắng. Không chỉ là Tiểu Quân, bản thân cô cũng rất lo lắng.

Vì lo lắng nên Thảm Bội Tuyền cứ như vậy đạp xe đuổi theo, cũng không còn thời gian suy nghĩ liệu Tiểu Quân ở phía sau có thể hiểu lầm hay không, có thể hoài nghi tại sao cô lại phải lo lắng cho bạn trai của cô ấy như vậy hay không?

Cho tới nay, cô đều che dấu rất tốt — chỉ đơn thuần làm bạn bè, luôn giữ một khoảng cách; mặc dù việc này không phải tâm ý của cô, nhưng vì có thể làm bạn bè vĩnh viễn với anh, cô nguyện ý.

Mặc dù biết đây là cá tính của anh, nhưng khi nhìn thấy anh cứ như vậy xông ra ngoài, nghĩ đến việc anh sẽ gặp phải nguy hiểm, thì cô không cách nào yên tâm, nên cô chỉ có thể thuận theo tâm ý của mình mà đuổi theo.

Tốc độ xe đạp rất chậm, đuổi thế nào cũng không đuổi kịp, nhưng đối với đường xá quanh đây thì cô rất quen thuộc — từ nhỏ cô đã sinh hoạt ở nơi này, nên cũng biết những hẻm nhỏ nào có thể đi tắt qua, với lại này giờ cô luôn quan sát bốn phía, luôn để ý ánh mắt và vẻ mặt của người đi đường để suy đoán xem có chiếc xe máy nào vừa đi qua nơi này hay không.

"Rốt cuộc chạy đi nơi nào rồi. A Dương, làm ơn đừng quá kích động!" Cô sợ trên người tên cướp có vũ khí sẽ làm Nghiêm Sĩ Dương bị thương, cô cũng sợ Nghiêm Sĩ Dương quá tức giận, đánh trọng thương đối phương!

Quả đảm của anh ta, tuyệt đối có năng lực đó.

Cô rốt cuộc nên lo lắng cho ai đây?

Đột nhiên, khi đạp xe ngang qua chỗ rẽ thì mắt cô nhìn thấy một cảnh tượng — hai chiếc xe máy ngã trên mặt đất, trong đó có một chiếc là của Nghiêm Sĩ Dương.

Cô sợ tới mức không kịp tanh xe lại mà nhảy thẳng xuống, nên bị ngã xuống đất; cô không nhìn thấy người, ngược lại cách đó không xa lại nhìn thấy vết máu trên đường.

Toàn thân cô lạnh lẽo, không ngừng phát run; dân chúng bốn phía chỉ chỉ chỗ chỗ, Thẩm Bội Tuyền quay đầu lại nhìn người qua đường giúp đỡ, "Làm ơn giúp tôi báo cho cảnh sát, bạn của tôi chạy xe đuổi theo tên cướp, làm ơn nhanh lên một chút, báo cảnh sát đến giúp đỡ!"

Người đi đường vội vàng làm theo.

Thẩm Bội Tuyền đi lên phía trước, rẽ vào ngõ hẻm trước mặt, những người đi đường gần đó khuyên cô không nên đi vào một mình, nhưng cô mặc kệ, vào giờ phút này, cô không thể nào đứng đợi ở đây.

Cô đi về phía trước... trong ngõ hẻm tối tăm yên ắng, có lẽ hiếm khi có người tới đây. Cô đang đi thì đột nhiên nghe thấy âm thanh nên vội vàng chạy về phía trước.

Cô phát hiện hai người đang đánh nhau ở phía sau chiếc xe hơi —

Hai người đang công kích lẫn nhau, đồ bị cướp lúc này vì đánh nhau mà rơi trên mặt đất, tiền mặt, đồ vật bên trong đều bị văng ra ngoài.

"Mẹ nó, mày muốn ăn đòn phải không, chuyện của tao mà cũng dám quản!" Tên cướp hung hăng đánh Nghiêm Sĩ Dương mấy quyền.

Dĩ nhiên Nghiêm Sĩ Dương cũng không phải là dễ chọc, huống chi loại cướp này khiến anh căm thù đến tận xương tuỷ, cho nên vừa ra tay liền đáp lễ lại đối phương mấy quyền. "Ta o muốn xen vào thì sao, loại người như mày đúng là cặn bã!"

Cảnh tượng này thật khiến người ta kinh tâm động phách, Thẩm Bội Tuyền bị dọa đến quên cả cử động.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng vết thương trên mặt Nghiêm Sĩ Dương, trên đất thậm chí còn có vài giọt máu.

Vừa lúc đó, tên cướp áp chế Nghiêm Sĩ Dương, sau đó rút con dao ra, chuẩn bị đâm xuống!

Thẩm Bội Tuyền giật mình, lập tức hô to, "Cảnh sát đến rồi!"

Nghiêm Sĩ Dương nắm lấy cơ hội, tung ra một quyền đánh ngã đối phương, có lẽ là do trúng ngay chỗ hiểm, nên tên cướp ngất đi tại chỗ.

Hiện trường khôi phục an tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau của Nghiêm Sĩ Dương, cùng với tiếng thở dốc của Thẩm Bội Tuyền; mà sự an tĩnh cũng từ từ bị tiếng huyên náo ở phía sau thay thế, bởi vì xe cảnh sát tới.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi dưới đất thở dốc, sờ sờ vết thương trên mặt mình, chửi rủa nói mình gặp xui xẻo, ngẩng đầu thì nhìn thấy Thẩm Bội Tuyền đứng ở nơi đó, nên vô cùng kinh ngạc, "Tiểu Tuyền, sao cô lại tới đây?"

Thẩm Bội Tuyền rốt cuộc chống đỡ không nổi, bị dọa đến ngã ngồi trên đất, "Tôi sắp bị anh hù chết rồi!"

"Ai nha! Trường hợp nhỏ này làm sao có thể làm khó được tôi? Không cần lo lắng!" Anh vẫn còn mạnh mẽ.

Thẩm Bội Tuyền không nhịn được mà cười, nhưng hốc mắt cũng đã đỏ hoe vì sợ hãi, lo lắng.

Nghiêm Sĩ Dương nhìn cô cười, do khoảng cách hơi xa nên không nhìn thấy nước mắt trong mắt cô, "Nhưng cô cũng rất lợi hại nha, vậy mà đuổi kịp tôi, không phải cô chỉ biết đạp xe thôi sao?"

Cô chạy xe đạp đuổi theo, là bởi vì lo lắng cho anh sao? Nghĩ đến vấn đề này, không hiểu sao Nghiêm Sĩ Dương cảm thấy rất vui vẻ.

Cảnh sát chạy tới cầm tay tên cướp; mà hai người trước mắt này bởi vì đã giúp đỡ bắt được tên cướp nên hiển nhiên trở thành anh hùng, nhất là Nghiêm Sĩ Dương, người vẫn luôn kiên nhẫn đuổi theo.

Nghiêm Sĩ Dương như một đứa con nít nhắc nhở Thẩm Bội Tuyền, "Cô không được nói cho ai biết chuyện tôi xem chút nữa bị tên cướp đâm nha, nhất là đội viên đội bóng chày, như vậy thật quá mất mặt; nhưng tôi cũng không phản đối việc cô tuyên dương tôi vì đã đánh gục được tên cướp"

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh cười, nước mắt lại chảy ra; cô tiến lại gần ôm anh, tuy vậy nhưng anh chỉ nghĩ là do cô bị kính sợ.

Anh không biết, ngay khoảnh khắc đó, cô thật rất lo lắng cho anh!

Cô nghĩ, nếu anh không nhảy bèn, không hiểu được, thậm chí không thêm để ý đến tình cảm của cô thì cũng không sao, cô chỉ muốn chủ động ôm anh một lần!

Dù rằng cô không nên như thế, nhưng chỉ cần anh nghĩ đây là cái ôm của bạn bè là được.

Mỗi khi nhìn thấy Ưông Ánh Quân xuất hiện bên cạnh Nghiêm Sĩ Dương, nhìn thấy bộ dáng thân mật của hai người, Thẩm Bội Tuyền vẫn không có dũng khí ôm anh; giờ đây, cô muốn cho anh một cái ôm, một cái ôm tràn đầy khen ngợi, bội phục, một cái ôm tràn ngập đau lòng, lo lắng cùng vui mừng.

Việc Nghiêm Sĩ Dương hằng hái đuối theo tên cướp được lan truyền rộng rãi, nhờ đó mà danh tiếng của anh cũng lan xa. Trường học ghi nhận thành tích của anh, ngay cả cảnh sát cũng khen ngợi anh. Khi truyền thông đến phỏng vấn, anh còn lớn tiếng nói, về sau anh muốn làm Kiểm Sát Trưởng diệt gian trù ác, còn nói chút lời xã giao, làm mọi người nghe xong đều rất vui vẻ.

Ngay cả các quản lý trước của đội bóng chày, những người đã từng chán ghét anh, cũng giơ ngón tay cái lên khen ngợi anh, nói anh rất đẹp trai, thậm chí còn nguyện ý cùng anh kết giao, cũng không để ý việc anh đã có bạn gái.

Nói tóm lại, danh tiếng của Nghiêm Sĩ Dương thay đổi rất nhiều.

Thẩm Bội Tuyền hiểu, anh là người đáng được khen ngợi, anh luôn hằng hái làm việc nghĩa, không thể tha thứ cho việc chính mình tận mắt nhìn thấy người phạm tội mà không làm gì, mặc dù việc này thường khiến anh lâm vào hiểm cảnh.

Cô cảm thấy thật kỳ quái, cuộc sống của cô như thế nào lại thay đổi như vậy, trừ việc học cùng việc bán rau ở chợ, còn lại chỉ có anh — cô trở nên thường xuyên quan tâm anh, chú ý anh, nhưng chỉ dám lấy thân phận của một người bạn!

Thật ra thì ở đại học, cô có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng cuối cùng đều là "không bệnh mà chết"; có người nói cô chỉ biết học, không biết quan tâm, có người nói cô không giống nữ sinh, không giống Tiểu Quân luôn làm người khác cảm thấy vừa lòng, thoải mái, không biết lấy lòng nam sinh khác, khiến cho họ vui vẻ.

Bạn tốt nói, cô chỉ thích những người có tính tình thật thà — muốn khóc sẽ khóc, cùng khóc với cô; muốn cười thì cười, cùng cười với cô, nam sinh như thế mới có thể được Tiểu Tuyền ưu ái.

Có lẽ vậy...! ! Bạn cô nói vậy có lẽ không sai, trên đời quả thật có người này, chỉ tiếc là người này đã không thể nào thuộc về cô!

Ban đầu Thẩm Bội Tuyền cho là cô cùng Nghiêm Sĩ Dương cả đời cũng không thể có cơ hội — Sĩ Dương rất thích Tiểu Quân, bọn họ thậm chí chưa từng cãi nhau, mặc dù Sĩ Dương là nam sinh có chút thô lỗ, nhưng người khác cũng nhìn ra được, bọn họ thật rất thích nhau.

Trong mấy năm đại học, chưa ai từng nghe hai người gây gổ, cãi vã, hay đôi chia tay, ngược lại, Nghiêm Sĩ Dương cùng Ưông Ánh Quân muốn cãi và nhau cũng khó khăn — Thẩm Bội Tuyền đã tận mắt thấy qua .

Cô nghĩ rằng Sĩ Dương cùng Tiểu Quân sẽ cứ như vậy mà đi đến cuối, đi đến khi tốt nghiệp, đến khi vào xã hội, sau đó bọn họ sẽ có gia đình của mình, còn Thẩm Bội Tuyền cô sẽ bước ra khỏi cuộc sống của họ.

Nhưng sự tình đến quá đột ngột, không ai biết xảy ra chuyện gì. Tất cả diễn ra vào kì nghỉ đông cuối cùng của bọn họ ở đại học —

Không ai biết vì nguyên nhân gì mà Ưông Ánh Quân đột nhiên không xuất hiện ở trường học nữa, cô ấy giống như đã biến mất; Nghiêm Sĩ Dương hỏi thăm, điều tra khắp nơi cũng không tìm được nguyên do.

Gọi điện thoại đến Ưông gia, Ưông gia nói Ánh Quân xuất ngoại; Nghiêm Sĩ Dương không tin, chạy tới Ưông gia nói muốn tự mình nhìn thấy Ánh Quân, nhưng lại bị họ đuổi ra. (D#D#L#Q#D)

Anh lớn tiếng yêu cầu cha mẹ Ánh Quân cho anh đáp án; nhưng lần nào cũng chỉ đổi lại được một câu "Xin cậu đừng tới làm phiền Ánh Quân nữa", hoặc là "Không cản trở lại tìm Ánh Quân, Ánh Quân muốn chia tay với cậu"

Nghiêm Sĩ Dương gấp đến nỗi điên, anh không thể tin được, rõ ràng trước khi nghỉ bọn họ còn gặp nhau một lần và còn rất vui vẻ, tại sao chỉ qua một kỳ nghỉ đông, tất cả đều thay đổi?

Sao Tiểu Quân lại làm vậy? Chẳng lẽ anh làm sai chuyện gì sao? Tại sao lại tránh gặp mặt anh? Có lời gì không thể nói rõ ràng sao?

Tiểu Quân.

Vì muốn biết được đáp án, mỗi ngày Nghiêm Sĩ Dương đều đến trước cửa Uông gia chờ đợi; lúc đầu Uông gia làm như không thấy, nhưng thấy anh cứ điên cuồng dấy dưa như vậy khiến Uông gia không chịu nổi, thậm chí còn gọi điện thoại báo cảnh sát, để cảnh sát bắt anh về đồn.

Thẩm Bội Tuyền chạy tới nhìn anh; cô vĩnh viễn không thể quên giây phút cô nhìn thấy Nghiêm Sĩ Dương, bây giờ anh biến thành cái dạng gì rồi — một người chỉ biết chán chường, cõi lòng tan nát; một đôi mắt mờ mịt vói về mặt quạt cuồng không chịu nhận thua.

Cảnh sát khiển trách anh, muốn anh không được tiếp tục quấy rầy người khác, nói anh nếu học luật pháp thì không nên biết pháp phạm pháp, nếu như tái phạm, nhất định sẽ không bỏ qua cho anh nữa.

Anh khổ sở rời khỏi đồn cảnh sát, nghỉ ngơi trong lòng vẫn như cũ không giải thích được.

Lúc này trong trường bắt đầu truyền ra lời đồn — nghe nói Uông Ánh Quân đang kết giao với thiếu gia của đại xí nghiệp Tiểu Khai, nghe nói cha mẹ của Uông Ánh Quân thấy con gái mình có thể ở cùng với con nhà giàu thì cảm thấy mừng rỡ không thôi, nghe nói. nghe nói.

Thẩm Bội Tuyền đều nghe được, trong lòng cô vì thế mà khiếp sợ, đau lòng không dứt, nhưng lý trí nói cho cô biết, chuyện này rất khó làm người ta tin tưởng; nhưng việc Tiểu Quân tránh không gặp mặt cũng là sự thật!

Nghiêm Sĩ Dương không hỏi nữa, anh cũng không đến Uông gia tìm người — anh vứt bỏ chính mình, bỏ luôn việc học, trong học kỳ cuối, rõ ràng có rất nhiều lớp học cần anh tham gia, rõ ràng còn một đồng sách cần anh học cho kì thi tư pháp sắp tới, thế nhưng anh lại hoàn toàn không quan tâm!

Lớp thi không đến, sách cũng không xem, thậm chí về sau, ngay cả trường học anh cũng không tới, không xuất hiện trước mặt bất kỳ người nào, bao gồm cả đội bóng chày mà anh đã từng rất thích.

Thẩm Bội Tuyền tìm anh khắp nơi, từ nhà anh đến vùng lân cận, từ những nơi anh thường xuyên tới đến bên ngoài sân bóng, mỗi một góc trong sân trường cô đều tìm nhưng vẫn không tìm được anh.

Cô thay anh khổ sở, cô biết anh thật lòng thích Tiểu Quân; nhưng cô cũng tức giận, không phải nói là bạn tốt sao. Tại sao có chuyện thương tâm khổ sở lại không tới tìm cô, cứ như vậy mà trốn một mình?

Chuyện của Nghiêm Sĩ Dương cùng Uông Ánh Quân ở trong trường dấy lên một lần sóng, nhưng đại đa số đều là tin tức bát quái, phong ba qua đi thì một chút dấu vết cũng không có, chỉ có cô, người quan tâm anh, chỉ có cô không ngừng truy tìm, không ngừng chú ý.

Đêm hôm đó, Thẩm Bội Tuyền đeo balo đi trong sân trường — Nghiêm Sĩ Dương đã biến mất ba tuần rồi, không có bất kỳ người nào nhìn thấy anh, cũng không có ai muốn đi tìm anh.

Nhưng Thẩm Bội Tuyền vẫn không buông tha, nhất là tối nay, cô đột nhiên cảm thấy kích động, muốn đến đội bóng chày một chút, cũng không nhất định anh sẽ ở đó, khả năng tìm được anh cũng không cao, bởi vì nơi đó nhất định sẽ có người quen, lấy cá tính của Sĩ Dương, hiện tại anh nhất định không muốn gặp người quen.

Nhưng cô vẫn muốn đi xem, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó.

Khi đi thông qua phòng làm việc của đội bóng chày, dọc theo đường đi sẽ đi qua sân thể dục, bên cạnh sân thể dục là đài quan sát, phía sau đài là một mảng bụi cỏ lớn, nơi đó rất vắng người, mà cũng hiếm khi có ai tới đó!

Bởi vì nơi đó nhiều muỗi —phải biết khi đang trong giai đoạn yêu đương người ta sẽ không để ý đến hoàn cảnh, cho dù là vùng khi ho cò gáy cũng có thể nói chuyện yêu đương, nhưng ngay cả những đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt cũng không muốn đi đến đó.

Khi cô đi ngang qua đài quan sát thì đột nhiên nghe âm thanh phát ra từ phía sau, cô lập tức dừng lại, mặc dù âm thanh đó không lớn, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy tò mò. ---D_D_L_Q_D---

Cô từ từ đi lên phía trước, đi tới phía sau đài quan sát, quả nhiên anh đang ở nơi đó.

Cô nhìn thấy anh — người con trai đang lâm vào trạng thái bi thương, khó có thể tự kiềm chế.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi ở đó uống bia, một lon lại một lon; tuy ánh đèn phía sau đài quan sát mờ mờ, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ là anh!

Về mặt của anh. . .trên mặt anh là nước mắt.

"Sĩ Dương."

Nghiêm Sĩ Dương sững sờ, im lặng quay đầu nhìn về phía cô, không biết nên nói gì; Thẩm Bội Tuyền đi lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh yên lặng khóc, lon bia trong tay vẫn lơ lửng trong không trung.

"Anh thật sự rất thích cô ấy phải không?"

Nghiêm Sĩ Dương gật đầu, có lẽ bởi vì ở trước mặt cô, nên anh không cần che giấu nữa, càng không thể nào giả bộ tự nhiên — cho tới nay, cô vẫn luôn giống như tim của anh, luôn có thể đọc được suy nghĩ sâu nhất trong nội tâm anh.

"Tiểu Tuyền, tôi nên làm như thế nào?" Anh khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Anh biết ánh đèn mờ mịt, không ai thấy rõ, nên không cậy mạnh nữa, không cần cố giữ tôn nghiêm của đàn ông, vì vậy mà nước mắt cứ rơi không ngừng.

Thẩm Bội Tuyền cũng khóc cùng với anh, hai người cùng nhau rơi lệ.

Cô đã nói, thích một người, tự nhiên hi vọng người kia cũng có thể tìm được người trong lòng; hiện tại anh mất đi người mình thích, cô không cảm thấy kích động, mà ngược lại, cô đau lòng thay anh.

"A Dương, anh biết không? Thích một người, không nhất định phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ, chỉ cần xác định người đó luôn vui vẻ là được rồi." Lời này cô nói cho anh nghe, nhưng cũng là nói cho chính mình nghe!

"Tại sao thích một người thì không cần phải vĩnh viễn ở chung một chỗ?" Bộ dạng Nghiêm Sĩ Dương giống như đứa bé đang hỏi vấn đề.

"Bởi vì chúng ta có thể vĩnh viễn thích một người, nhưng lại không thể ép buộc người kia vĩnh viễn thích mình!" Cô vừa nói vừa thở dài.

Nghiêm Sĩ Dương lau nước mắt, mặc dù không ngừng lau nhưng vẫn không lau hết được; Thẩm Bội Tuyền rút cuộc không nhịn được, vươn tay ôm anh.

"Tiểu Tuyền."

"A Dương, anh biết không? Tôi cũng rất thích một người. Đừng hỏi tôi là ai, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu, nhưng —" cô vừa khóc, vừa cười, "Người đó thích một nữ sinh khác, hơn nữa bọn họ đã ở chung một chỗ rất nhiều năm, rất thích rất thích nhau, cho nên việc đó cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần người đó có thể vui vẻ là tốt rồi."

"Có thật không?"

"Thật chứ! Chỉ cần anh ấy vui vẻ, cho dù vĩnh viễn anh ấy không thích tôi, vĩnh viễn chỉ xem tôi là người bạn tốt nhất cũng không sao, tôi nguyện ý làm bạn bè tốt nhất của anh ấy."

"Cô đúng là ngu ngốc mà."

"Anh cũng thế."

Anh rút cuộc cười, trong khoảng thời gian này, đây là lần đầu tiên anh cười!

Cô chỉ dùng ba, hai câu, dùng tình cảm của mình để an ủi anh, nhưng trong nháy mắt lại hóa giải tất cả đau khổ trong lòng anh. Điều này thật giống như ma lực!

"A Dương, phản chấn lên, tương lai phía trước còn dài!" Thẩm Bội Tuyền vừa khóc vừa khuyên anh, "Chúng ta cũng sắp tốt nghiệp, sắp tới còn phải tham gia sát hạch, có một đồng sách còn phải học, A Dương, không phải anh muốn làm Kiểm Sát Trưởng sao? Anh phải phản chấn lên chứ!"

Nhìn cô, Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên cảm thấy những đau khổ này dường như đã được cô hóa giải rất nhiều, thật ra thì anh cũng không rõ là mình đang khổ sở, hay là không cam lòng?

Có lẽ anh đang rất khổ sở, bởi anh đã cho đi tình cảm thật của chính mình. "Cô nói đi, người nam sinh kia là ai?"

Thẩm Bội Tuyền cười rộ lên, "Tôi đã nói rồi, không nên hỏi tôi...tôi chắc chắn sẽ không nói cho anh."

"Chúng ta không phải bạn bè tốt nhất sao?"

"Ít làm trò đi!"

Anh cười, cô cũng cười, mặc dù trong lòng đau đớn rất nhiều, nhưng bọn họ đều dùng nụ cười để an ủi lẫn nhau — muốn trưởng thành thì ít nhất phải trải qua một lần vừa cười vừa khóc thế này, có đau đớn thì mới trưởng thành được.

Dù biết sẽ đau, nhưng không thể sợ; bởi vì sợ, thì sẽ không thể trưởng thành.

Bởi vì Tiểu Quân cứ như vậy mà biến mất khỏi cuộc sống của anh nên bọn họ không có gặp nhau để chính thức nói chia tay. Phải chăng cô xem anh như vi khuẩn gây bệnh, chỉ muốn thoát khỏi anh?

Nghiêm Sĩ Dương cũng không biết mình đã làm gì mà lại bị ghét bỏ như vậy. Mà vậy cũng tốt, không gặp thì không gặp. Mặc dù trong lòng anh vẫn còn nghi vấn, bởi chia tay mà không hề được báo động trước, nhưng đang lúc tuổi trẻ kiêu ngạo, nên anh không muốn thảo luận lại, càng không muốn truy

cứ; bởi vì nếu cứ tiếp tục thảo luận thì chỉ làm vết thương càng ăn sâu thêm, nếu cứ tiếp tục truy cứu thì cũng chỉ làm chính mình thấy khuat nhục hơn.

Anh biết anh xuất thân từ gia đình bình thường, gia cảnh cũng chỉ là tầm trung, so ra thì kém hơn cái xí nghiệp Tiểu Khai kia rồi. Đương nhiên anh đã nghe về lời đồn đãi đó.

Không sao, không sao...Anh không có hèn như vậy...Để cô đi, giúp cô hoàn thành ước vọng; người ta cũng không muốn thấy anh thì anh còn đi dây dưa làm gì.

Khó trách khi đó người của Uông gia đi báo cảnh sát đến xử lý, bây giờ suy nghĩ lại, anh thấy thật mất mặt mà.

Nhưng chuyện này đã lưu lại một bóng ma rất sâu trong lòng anh — Cá tính của Nghiêm Sĩ Dương cũng thay đổi, anh không liễu lĩnh như vậy nữa, cũng không thể lúc nào cũng vui vẻ cười, không lớn tiếng nói chuyện, hay muốn làm gì thì làm; anh bắt đầu đến lớp học, một mình ngồi một góc nhìn tấm bảng đen, suy nghĩ lại mọi chuyện.

Thời gian tốt nghiệp sắp tới, rất nhanh sẽ phải rời khỏi sân trường, rời khỏi đội bóng, nhưng anh lại không như trước, không có lợi dụng thời gian sau giờ học để chơi bóng, cho dù biết rằng sau khi tốt nghiệp sẽ không thể chơi bóng tiếp nữa.

Tiểu Quân rời đi là một đả kích rất lớn với anh, lớn đến nỗi anh có thể cảm giác được rằng mình không hề giống như trước đây; anh biết mình thay đổi, nhưng không cách nào ngăn cản việc thay đổi đó.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Tuyền luôn ở bên cạnh anh, bọn họ cùng nhau đến thư viện đọc sách, cùng nhau chuẩn bị cuộc thi, cổ vũ, động viên lẫn nhau.

Cô thật sự là người bạn rất thân, rất tốt của anh. Anh luôn muốn cảm tạ cô, bởi lúc anh yếu ớt nhất, cô luôn ở bên cạnh làm bạn với anh.

Anh thậm chí đã nghĩ, nếu như không có người bạn này, có lẽ anh sẽ đi vào ngõ cụt, vĩnh viễn không có cách nào thoát ra được.

Tiểu Tuyền nói: "Tôi biết rõ anh đang rất khổ sở, nhưng hiện tại chỉ có thể dằn đi cảm xúc, đem tâm tư đặt vào việc học; càng khổ sở thì lại càng muốn ép mình chuyên tâm học hành."

Cuối cùng anh cũng nghe lọt lời cô nói, mỗi ngày bắt đầu chuyên tâm đi học, toàn lực chạy nước rút để kịp kì thi sát hạch.

Lúc ở đại học, anh không thường xuyên đến lớp, tất cả đều dựa vào thiên phú đọc sách; nhưng khi anh phải ứng phó với cuộc thi sát hạch, cuộc thi liên quan đến con đường tương lai thì lại phát hiện chỉ có thiên phú thì vẫn chưa đủ.

Thật may là anh còn có Tiểu Tuyền!

Cô giúp anh hết mình, đem tất cả những gì cô biết dạy cho anh, để anh không cần phải bỏ ra quá nhiều sức lực, nhờ đó mà việc học của anh đạt hiệu quả hơn.

Thư viện là nơi anh thường lui tới nhất vào trước thời gian tốt nghiệp.

Chiều hôm đó, vì Tiểu Tuyền có lớp nên anh đi đến thư viện một mình.

Không hiểu sao anh lại nhớ tới thời gian ở cùng Tiểu Quân, cứ nghĩ tới là tim của anh lại khó chịu, kiến thức bên trong quyển sách, một chữ anh cũng học không vô.

Anh để sách xuống, cái gì cũng không mang theo, cứ như vậy rời khỏi thư viện; trong lúc nhất thời, anh không biết mình nên đi đâu, suy nghĩ một chút, anh quyết định đi vận động.

Một mình đi tới bãi tập, anh bắt đầu luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, để cho mình chảy mồ hôi, thờ dốc, mượn việc này để sắp xếp lại suy nghĩ, để cho mình hiểu là không nên tiếp tục nghĩ đến những chuyện đó nữa. Chẳng lẽ cứ để đoạn quá khứ không giải thích được này trói buộc cả đời, chẳng lẽ lại khó kiềm chế như vậy?

Anh càng chạy càng nhanh, thậm chí bắt đầu chạy như điên, muốn mượn việc vận động kịch liệt để cho mình tỉnh táo hơn, ép mình suy nghĩ về con đường tương lai nên đi như thế nào.

Mấy năm qua ở đội bóng chày được huấn luyện thể năng, nên anh có thể ứng phó được với việc chạy nhanh như vậy, anh có thể cảm giác gió đang xuyên qua... Anh vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Đang chạy được một nửa thì đột nhiên anh nhìn thấy đường chạy đối diện cũng có người đang luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ. Anh vô cùng kinh ngạc, đó là Tiểu Tuyền!

Sau khi Thẩm Bội Tuyền tan lớp thì đi tới thư viện, nhưng lại không nhìn thấy anh. Trong lòng cô hoài nghi, chắc anh lại chạy đến nơi nào đó để tự than thở rồi. Cảm thấy căng thẳng nên cô chạy ra ngoài tìm người.

Trong khoảng thời gian này, cô tận lực lôi kéo anh, ủng hộ, khích lệ anh, hi vọng anh dằn đi lực chú ý, tập trung vào việc học, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Trực giác nói cho cô biết có thể anh đang ở bãi tập, vừa đến đây, quả nhiên là nhìn thấy bóng dáng của anh; cô thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là anh tới chạy bộ.

Thế là cô cũng chạy theo — để ứng phó với cuộc thi thể năng cũng rất quan trọng. Đối với điểm này, nếu so với phần lớn nữ sinh thì cô có phần nhỉnh hơn.

Nghiêm Sĩ Dương sai rộng bước chân, chạy qua nửa vòng lớn, rồi cuộc đi đến bên người cô. Sau đó anh thả chậm tốc độ, sóng vai chạy với cô. "Cô đi theo tôi tập chạy bộ sao? Cô thật tốt."

Nói tới mới thấy, bộ dáng anh lúc này giống như đang làm nũng, Thẩm Bội Tuyền lắc đầu cười, "Tôi sợ anh sẽ lại chạy trốn."

"Cô yên tâm, sẽ không đâu." Âm thanh của anh chắc chắn, hướng cô bảo đảm.

Tiểu Tuyền lo lắng cho anh, thử hỏi anh làm sao có thể tiếp tục như vậy nữa. Anh là đàn ông, anh phải có dũng khí tự thức tỉnh chứ.

Nghe cam đoan của anh, Thẩm Bội Tuyền thật vui mừng — Cô đột nhiên cảm thấy, trải qua thời gian này, Nghiêm Sĩ Dương biến đổi rất lớn, anh đã thật sự trưởng thành; có lẽ thỉnh thoảng anh hơi trẻ con, cũng có đôi khi cảm thấy tiếc nuối cùng đau đớn, nhưng tất cả những thứ đó đã giúp anh luyện ra cá tính khôn khéo.

Chính anh còn chưa có phát hiện ra mà thôi. Cũng có lẽ anh chỉ nhất thời thu lại, nhưng cô vẫn rất vui mừng vì mình có thể tận mắt nhìn anh thay đổi, cùng anh trưởng thành. "Anh học tới đâu rồi?"

"Cũng không tệ lắm, tiến độ vượt mức quy định."

Hai người cùng nhau chạy bộ, không nhanh không chậm.

Thẩm Bội Tuyền đề nghị, "Tôi sẽ hỏi thử anh."

"Cho cô hỏi đó!"

"Luật dân sự... trong đó có tài liệu quan trọng liên quan đến việc kết hôn."

"Cái này đơn giản, điều 982 trong luật dân sự quy định, trong văn bản kết hôn, phải có chữ ký của hai người làm chứng trở lên, quan trọng nhất là, hai bên phải đến cơ quan hành chính để đăng ký kết hôn. Trước kia, dù không đăng ký thì hôn nhân vẫn có hiệu lực; nhưng hiện tại, nếu không đăng ký, thì hôn nhân sẽ không có hiệu lực pháp lý"

"Không tệ !"

"Đến lượt tôi hỏi cô, bản về việc luận tội, nếu như một người gửi đơn kiện, sau đó lại rút về thì người bị kiện và kẻ đồng lõa đều không gặp vấn đề, duy nhất chỉ có một tội là ngoại lệ, đó là tội gì?"

"Tôi biết, là tội thông dâm, ban đầu vợ kiện chồng cặp kè với đối tượng khác bên ngoài, sau lại mềm lòng tha thứ cho chồng, rút đơn kiện chồng về, nhưng vẫn có thể tiếp tục kiện người phụ nữ bên ngoài kia, đây chính là điều khoản vô cùng đặc biệt 『phụ nữ làm khó phụ nữ』."

"Thật là lợi hại."

Hai người ‘ngươi tới ta đi, ngươi hỏi ta đáp’, ở trong bãi tập chạy không biết bao nhiêu vòng; hai người đều không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn hào hứng bùng bùng.

Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên cảm thấy nụ cười của Tiểu Tuyền rất chói mắt, dường như hấp dẫn tầm mắt của anh, thậm chí trở thành mục tiêu duy nhất trong mắt anh.

Cô rất xinh đẹp, cặp mắt sáng ngời, bên trong tràn đầy tự tin cùng trí tuệ; cô luôn ở bên cạnh anh, khuyên bảo anh, cho anh lực lượng, chỉ dẫn phương hướng cho anh.

Anh rất cảm kích cô, cũng biết ơn cô rất nhiều — cô thật sự là một người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh, nếu như không gặp cô, có lẽ anh sẽ không thể nào thoát ra khỏi khổ sở, không thể nào học được ‘thích một người chính là muốn chúc phúc cho người đó’.

Nhưng bây giờ, cách nhìn của anh đối với cô đã hoàn toàn thay đổi.

Anh. Anh thật muốn biết người nào may mắn như vậy, được cô thích như thế, thích đến nguyện ý chúc phúc, nguyện ý dứt bỏ.

Cái người may mắn chết tiệt kia là ai chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Do lêu lổng bốn năm đại học nên Nghiêm Sĩ Dương phải nhận lấy báo ứng, như vậy mới không phụ lòng những học sinh khổ học bốn năm, từng giây từng phút cũng không dám lãng phí.

Tên kia tuy tốt nghiệp đại học, nhưng lại không qua được kì thi tư pháp đặc biệt; ngược lại, Thẩm Bội Tuyền đã thi đậu, hoàn thành mục tiêu do bản thân đặt ra.

Nhớ ngày hôm đó, vào buổi công bố kết quả thi, mặc dù anh thi trượt, nhưng lại cười vui hơn bất cứ ai, không biết sao anh lại vui vẻ, bởi vì... cô thi đậu.

Chính mắt anh thấy công sức cô khổ học bốn năm, thành tựu như vậy là cô đáng được có. Đúng là ông trời có mắt!

Còn anh, lâm trận mới mài guom, chỉ có nửa năm, làm sao có thể thi đậu? Không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cạo trọc đi làm lính.

Nhưng Thẩm Bội Tuyền lại không buông tha anh. Mặc dù đi học cực khổ nhưng mỗi ngày cô đều viết thư, gửi sách, tìm một đồng tài liệu, hơn nữa còn tự mình ghi chép, chú thích tài liệu rồi gửi tất cả tới trại quân đội cho Nghiêm Sĩ Dương, buộc anh phải cố gắng học tập, không ngừng động viên anh cố gắng lên.

Anh thật sự không thể không cảm động. Lần đầu tiên anh nghĩ, rốt cuộc vì cái gì mà Tiểu Tuyền lại nguyện ý trợ giúp anh như vậy; lần đầu tiên anh phát hiện vấn đề này không thể dùng "bạn tốt" hay "người bạn tốt nhất" để giải thích.

Có một người luôn ở phía sau không ngừng đốc thúc, khích lệ, nên Nghiêm Sĩ Dương cũng không dám buông lỏng, đem chính mình lên dây cót, ép mình nhất định phải vượt qua. vượt qua để đạt được mục tiêu mà cô ấy đặt ra!

Không biết sao, anh chỉ sợ không đuổi kịp cô, chỉ sợ không xứng với cô!

Sau khi xuất ngũ, Nghiêm Sĩ Dương thuận lợi thi đậu, mặc dù cùng Thẩm Bội Tuyền là bạn học, nhưng hai người lại học ở hai khóa khác nhau, nên trở thành học tỷ, học đệ.

Một lần nữa, vào ngày công bố kết quả thi, đổi lại là cô, cô vui mừng thay cho anh, vui mừng đến nước mắt cũng rơi xuống.

Anh thi ngược lại, chỉ cảm thấy cũng tạm được, có lẽ cái tính tự tin kiêu ngạo lại tái phát. Lúc này, anh lại chú ý cô — mặc dù biết nhau đã lâu, nhưng trước kia anh chưa từng nhìn cô như vậy.

Trải qua hơn một năm, trong lúc bất chợt anh cũng không nghĩ về Tiểu Quân nữa. Cô gái đã từng mang nỗi đau cực lớn cho anh, dần dần anh đã không nhớ nổi cô trông như thế nào, không nhớ rõ giọng nói của cô.

Có lẽ bởi vì trong thời gian bọn họ kết giao, cô vốn ít nói chuyện, chỉ toàn im lặng nghe anh nói.

Hiện tại trong mắt anh chỉ chuyên tâm với một người là cô — Tiểu Tuyền. Kỳ quái, không phải bọn họ biết nhau đã lâu sao, như thế nào mà anh lại chưa từng nghĩ đến cô?

Cô từng nói qua, ở đại học cô rất thích một nam sinh, thích đến tình nguyện chúc phúc cho anh ta, rốt cuộc người nam sinh kia là ai?

Đáng chết! Anh thật muốn biết là ai.

--- -----

Ngồi ở vị trí kiểm phuong, Nghiêm Sĩ Dương nhìn Thẩm Phán Thẩm Bội Tuyền ở phía trên. Cổ áo đen, tay áo đen, màu xanh dương khảm sọc theo thân áo, khuôn mặt thanh tú của cô chuyên chú nhìn tài liệu, không khí hiện trường dường như rất căng thẳng.

Đang mở phiên toà, không khí dĩ nhiên là nghiêm túc.

Nhưng không hiểu sao Nghiêm Sĩ Dương lại bật cười, toàn trường nhìn anh. Bị cáo, cậu thanh niên mười tám tuổi, đang ngồi cạnh bên cũng nhìn anh.

Thẩm Bội Tuyền ngẩng đầu, "Kiểm phuong, yên lặng."

"Thật xin lỗi, Thẩm Phán Trưởng."

Người nam sinh kia, là anh sao?

Cô nói cô rất thích một nam sinh, nhưng nam sinh kia lại thích cô gái khác, cho nên cô nguyện ý chúc phúc cho anh ta. Là anh sao? Là anh sao?

Thẩm Bội Tuyền rút cuộc ngẩng đầu nhìn về phía bị cáo, chính là cậu thanh niên kia, cậu ta phát hiện quan tòa đang nhìn mình, không tự chủ mà phát run.

Cô nhìn về hướng những người dự thính, ngồi ở đó là một phụ nữ trung niên, sắc mặt tái nhợt, khóc không ngừng, cầm giấy vệ sinh lau hoài vẫn không thấm hết nước mắt.

Hồ sơ nói, mẹ của bị cáo sinh bệnh, mỗi tuần đều phải chạy thận, trong nhà rất nghèo, bị cáo không đi học nữa, mỗi ngày phải làm ba công việc — đi đưa báo, làm công ở trạm xăng dầu, làm ca đêm ở cửa hàng tiện lợi, một ngày ngủ không được năm tiếng, dinh dưỡng không đầy đủ, nên dù đã mười tám tuổi nhưng cao chưa tới 160 cm, cuộc sống vô cùng khổ cực.

Nhưng vẫn không đủ để trả tiền chữa bệnh cho mẹ, vì vậy mới phải ra ngoài đường phố cướp giật.

Khó trách Sĩ Dương hy vọng cô có thể cân nhắc mức hình phạt.

Thẩm Bội Tuyền nhìn cậu thanh niên kia đang đứng ở chỗ của bị cáo mà không ngừng phát run. Đột nhiên cô nhớ đến chính mình — thật nhiều năm trước, cũng bởi vì mẹ sinh bệnh mà thiếu chút nữa là cô đã thôi học. Lúc ấy cô có một nhóm lớn bạn tốt giúp một tay, bao gồm anh. A Dương! Nếu như không có những người bạn kia, cô cũng không thể nào đi tới hôm nay, trở thành thẩm phán như bây giờ.

Thế nhưng ở trên đời, không phải ai cũng giống như cô, có được may mắn như vậy.

"Hong Chí, có biết chính mình làm chuyện gì không?" Âm thanh của cô rất dịu dàng, không có một chút chất vấn hay trách cứ. Có lẽ bởi vì như vậy, khiến bị cáo khóc ngay tại chỗ, nước mắt rơi không ngừng, cái gì cũng không nói được.

Lúc này, ở chỗ ngồi dự thính, một người phụ nữ trung niên khác, không để ý đến quy tắc tòa án, giờ tay lên tiếng, "Thẩm phán, đứa nhỏ này rất đáng thương, tha thứ cho nó đi! Tôi là người bị nó cướp, nhưng tôi không sao, tôi không quan trọng chuyện đó."

Thẩm Bội Tuyền cười, Nghiêm Sĩ Dương cũng cười.

Cô gật đầu, "Người bị hại có thể khoan hồng độ lượng như vậy là phúc khí của xã hội chúng ta, tôi thay thế bị cáo cảm ơn bác." Nhìn về phía cậu thanh niên, "Hong Chí, bỏ thân phận quan tòa qua một bên, tôi có chuyện xưa muốn nói với cậu."

Bị cáo nhìn cô... hốc mắt cậu tràn đầy nước mắt.

Thẩm Bội Tuyền nói xong, giống như lọt vào trong trí nhớ, "Lúc tôi học đại học, mẹ của tôi cũng mắc căn bệnh giống mẹ cậu, cũng đã một lần tôi nghĩ sẽ tạm nghỉ học, nhưng may mắn là tôi có rất nhiều bạn bè giúp đỡ, bao gồm Nghiêm kiểm sát, hiện tại đang ngồi ở chỗ của kiểm phương."

Nhìn anh gật đầu một cái, Thẩm Bội Tuyền nói tiếp: "Tôi không có nghỉ học, nhưng những ngày đó thật sự rất vất vả — mỗi sáng sớm năm giờ là phải rời giường, ra chợ dọn hàng giúp mẹ; bảy giờ rưỡi, tôi chạy tới trường đi học; chỉ cần không có lớp, tôi liền trở lại chợ, tiếp tục giúp một tay."

"Buổi chiều tôi phải đi cùng mẹ đến bệnh viện để chạy thận, buổi tối phải về nhà nấu cơm, cả ngày bận rộn, đến cả thời gian học cũng không có, chứ đừng nói là ngủ, nhưng tôi vẫn rất cố gắng, nắm bắt từng phút từng giây, nhiều khi tôi vừa ăn cơm vừa đọc sách, sau đó liền ngủ thiếp đi, thiếu chút nữa là đập mặt vào tô cơm trước mặt."

Mọi người cười, Thẩm Bội Tuyền cũng cười, chỉ có Nghiêm Sĩ Dương vì cô mà đau lòng không dứt. Những hình ảnh kia, anh đều biết, có những chuyện anh cũng đã từng chứng kiến qua.

"Tôi biết rõ cậu rất vất vả, tin tưởng tôi, tôi có thể nhận thức được điều đó. Mẹ của cậu có thể có người con như cậu, tôi tin tưởng bà ấy rất kiêu ngạo, mà cậu cũng có thể làm cho mẹ mình tiếp tục cảm thấy kiêu ngạo vì mình."

Cậu thanh niên giống như mất khống chế, ngồi ở chỗ của bị cáo khóc rống lên; những người dự thính ở hiện trường sau khi nghe xong đều cảm thấy chua xót, mẹ của cậu thanh niên cũng khóc đến không thể kiềm chế.

"Hong Chí, nếu như cậu có khó khăn, có thể đi nhờ người khác trợ giúp. Cũng giống như tôi, tôi đã nhờ Nghiêm kiểm sát giúp đỡ. Tôi tin tưởng, cậu không cô độc, trên đời này người nguyện ý giúp cậu còn có rất nhiều... nhưng tuyệt đối không thể phạm tội!"

Cậu thanh niên dùng sức gật đầu, hồi hận không thôi, "Bởi vì hôm sau mẹ sẽ phải chạy thận. mà trong nhà chỉ còn dư mấy trăm đồng. cho nên tôi mới." Nước mắt không ngừng rơi.

"Tôi biết, tôi biết, nhưng cậu cướp ví da của bác gái này, lỡ đâu bác ấy té bị thương thì làm thế nào? Nếu như bác ấy cũng cần dùng khoản tiền này gấp thì sao? Hong Chí, tôi biết cậu là một đứa con hiếu thảo, biết quan tâm chăm sóc, có lẽ cũng sẽ biết nghĩ đến hoàn cảnh của người khác, phải không?"

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi."

"Kiểm phương, vấn đề liên quan tới gia cảnh của bị cáo, có phải nên thông báo với các đơn vị có liên quan hay không?"

Nghiêm Sĩ Dương gật đầu, "Ngày hôm đó, sau khi hỏi thăm về tình hình bị cáo, kiểm phương đã thông báo cho cục xã hội, bọn họ đã bắt đầu cung cấp viện trợ khẩn cấp; nhà bị cáo thuộc dạng thu nhập thấp, nên họ đã trích một khoản tiền để ứng phó một số nhu cầu cấp thiết trước, cục xã hội địa phương cũng đã phát động quyên tiền, ngoài ra chúng ta cũng đang tìm người giúp đỡ mẹ của Hong Chí trong thời gian chữa bệnh."

Thẩm Bội Tuyền gật đầu một cái, cô biết nên làm thế nào rồi. "Hồng Chí, tôi tin tưởng trong lòng cậu đang rất hối hận, rất khổ sở, nhưng tôi muốn thành thật nói cho cậu biết, lần này cậu đã phạm sai lầm rồi, luật pháp là luật pháp, không thể vì vậy mà xem như không thấy, nếu không sẽ tương đương với việc chúng tôi đang cố vũ tội phạm, cố vũ những người có khó khăn dừng đi theo chính đạo để giải quyết vấn đề, mà hãy đi tổn thương người khác. Mong cậu thông cảm cho tôi, mặc dù tôi cũng rất không nỡ, nhưng cũng không thể tha cậu."

Cậu roi lệ, gật đầu, chuẩn bị đón nhận.

"Nhưng . . ." Thẩm Bội Tuyền nói xong, đột nhiên nghẹn ngào, "Dù hôm nay tôi tuyên cáo cậu có tội, thì cũng không nhất định cậu là người xấu! Cậu có muốn làm người tốt hay không, hoàn toàn do thiện ác trong lòng cậu quyết định, không có ai có thể thao túng, đồng dạng, dù cho tuyên cáo vô tội, đi từ nơi này ra thì cũng không nhất định đó là người tốt; Hồng Chí, không nên phụ lòng mình, phụ lòng cha mẹ."

"Tôi hiểu."

Dọn dẹp hồ sơ, Thẩm Bội Tuyền đứng lên, "Tạm thời nghỉ ngơi, hai giờ chiều nay tuyên án."

Mọi người đứng dậy, tiến quan toà rồi đi.

Thẩm Bội Tuyền từ ghế Thẩm Phán bước đi đến cửa dành cho quan tòa rồi rời đi. Cô xoay người, lau sạch nước mắt — Điều này thật làm cô cảm thấy khó xử, từ khi cô làm thẩm phán đến nay thường gặp phải khổ sở, mỗi vụ án đều muốn khảo nghiệm cô một lần.

Tất cả mọi người đều tin tưởng cô là người nắm giữ công lý, tin tưởng trong lòng cô cân bằng, tin tưởng cô chính là đại biểu thiện ác, nhưng chính cô cũng hoài nghi bản thân mình. Thiện ác, tốt xấu, nào có đơn giản như vậy?

Nghiêm Sĩ Dương thấy được, anh đứng lên, đi ra ngoài — nơi này tuy là viện của tòa án, không phải kiểm soát nơi anh làm việc, nhưng anh lại rất quen thuộc, giống như đang chạy trong phòng bếp.

Vòng qua một đoạn hành lang, quẹo một cái, quả nhiên, anh nhìn thấy Thẩm Bội Tuyền. Cô đứng ở một góc của hoa viên, cầm ly nước nhưng lại không uống.

Nghiêm Sĩ Dương đau lòng nhìn cô, anh hiểu cô đang đấu tranh — Ở vị trí này, mỗi ngày cô đều gặp phải những chuyện khổ sở như vậy, người bình thường không muốn thì cứ tránh là được, còn cô phải một giải quyết từng cái một, muốn trốn cũng trốn không được.

Đi tới bên người cô, Nghiêm Sĩ Dương cười với cô; dĩ nhiên Thẩm Bội Tuyền cũng đã nhìn thấy anh, bất đắc dĩ nở nụ cười, nhưng nụ cười này lại vô cùng mệt mỏi.

Anh thật đau lòng, vì cô mà đau lòng, nhất là khi nghe đoạn tự bạch vừa rồi của cô, không thể không thừa nhận, hốc mắt của anh cũng đã đỏ.

Bọn họ cái gì cũng không nói, mà vốn dĩ cũng không cần nói, bọn họ đã quá quen thuộc lẫn nhau, một ánh mắt, một nụ cười là có thể biết ý tưởng của nhau.

Không cần phải nói, cái gì cũng không cần nói, nếu như cần an ủi, chỉ cần đem bả vai của mình cho đối phương! Đối với bọn họ, đó không chỉ là bả vai của bạn bè, so với quan hệ bạn bè còn sâu hơn, điểm này trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Từ chương này mình sẽ chuyển xưng hô của 2 nhân vật chính là anh em nha

"Nhanh lên, nhanh lên, đi chạy bộ thôi!"

"Không thành vấn đề!"

"Chỉ chạy thôi thì rất nhàm chán!"

". Vậy tôi sẽ ra đề mục để khảo cô."

"Phóng ngựa tới đây!"

"Hình pháp điều 310."

"Đề tôi nghĩ. Ở chốn đông người, người có ý chỉ trích hoặc thuật lại chuyện với ý đồ làm tổn hại danh dự người khác sẽ bị ghép vào tội phỉ báng, bị giam ngắn hạn, dưới một năm tù hoặc bị phạt tiền dưới 500 ngàn."

"Không tệ! Đổi lại cô hỏi tôi."

"Luật Tố tụng dân sự điều 277, liên quan tới."

"Không cần, tôi biết 『đương sự có trách nhiệm đưa ra chứng cứ chứng minh tính thực hư của câu chuyện. Nhưng luật pháp cũng không có quy định rõ ràng về vấn đề này nên đôi khi không được công bằng cho đương sự 』."

"Xem như anh lợi hại! Tôi lại hỏi anh."

"Đến phiên tôi chứ."

"Được được! Anh hỏi đi."

"Ngoại lệ của việc đưa ra chứng cứ."

"Sự thật đã được chứng minh rõ ràng ở toà án, đương sự đồng ý tiếp nhận vấn đề, không tranh chấp, dùng phương pháp phản chứng (một cách luận chứng gián tiếp) ở toà án, những thứ này đều không cần đưa ra chứng cứ."

"Cô cô. Cô thật lợi hại! Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong đầu cô hả?"

"Đâu có, tới phiên tôi! Luật tố tụng dân sự điều 645."

"??? Tôi. tôi không biết!"

"Lừa gạt anh á! Luật tố tụng dân sự chỉ có 640 điều, làm gì có điều 645."

"Cô trêu chọc tôi."

"Đừng có so đo như vậy mà!"

"Ha ha ha."

"Ha ha."

"Lại đang cười chuyện gì vậy?"

Lúc hai người Thẩm Bội Tuyền và Nghiêm Sĩ Dương tan việc, rời khỏi viện toà án cũng đã là mười giờ tối. Trùng hợp là bọn họ xong việc cùng lúc nên hẹn nhau rời đi.

"Cũng không có gì!"

"Còn nói không có, trên tòa án tự nhiên anh bật cười, không phải là cười nhạo em chứ?" Thanh âm êm dịu nhưng giọng điệu lên án lại rất nặng, điển hình là phương thức nói chuyện của Thẩm Bội Tuyền.

Anh cảm thấy căng thẳng, sợ cô hiểu lầm, "Không phải, không phải, anh. anh nhớ tới chuyện trước kia, trước kia chúng ta cùng nhau chạy bộ ở sân trường, sau đó còn khảo bài nhau."

Nghĩ tới, cô cũng cười, hai người tiếp tục đi, đi đến chỗ quẹo, cách chỗ làm càng lúc càng xa, tâm tình cũng càng lúc càng nhẹ nhõm.

"Vậy bây giờ anh còn muốn chơi trò khảo điều luật không?"

Gương mặt điển trai như muốn sụp xuống, "Đừng!"

Cô lắc đầu bật cười, "May mắn là giờ anh đã là nhân viên chấp pháp."

Anh đi theo bên người cô, thể hiện một chút động tác để biểu hiện rằng anh luôn chăm sóc cô mọi nơi, ví dụ như để cô đi bên trong, để cô đi phía trước một chút...

Nhìn tay cô nhẹ nhàng lắc lư, Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên muốn nắm tay cô, nhưng lại không đủ dũng khí, nên cứ đưa ra rồi lại rút về!

Bàn tay của Nghiêm Sĩ Dương cứ duỗi rồi lại rút, duy trì một khoảng cách nhất định với tay của Thẩm Bội Tuyền.

Mắt thấy sắp chạm đến, nhưng rồi lại rút về, trong lòng Nghiêm Sĩ Dương tự nhắc mình là kẻ vô dụng: vào lúc này, Thẩm Bội Tuyền đột nhiên dừng lại, nhìn thấy vẻ mặt ảo não của anh.

Cúi đầu, thấy tay của anh dừng ở giữa không trung, cô cười, "Anh nghĩ muốn nắm tay em sao?"

Bộ dạng lúc này của Nghiêm Sĩ Dương giống như là đứa bé bị phát hiện ăn trộm đồ. Đây là lần đầu tiên anh thấy xấu hổ, mặt cũng đỏ lên.

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, chủ động nắm tay của anh.

Cô cô cô. Cô nắm tay anh?

Cô biết mình kích động, nhưng đây không phải là một ngày, hai ngày, mà là mười năm — đoạn tình cảm đơn phương này nói sao cũng nói không rõ.

"Tiểu Tuyền, em còn nhớ là em từng nói rất thích một nam sinh, thế nhưng anh ta lại thích người khác, cho nên em nguyện ý chúc phúc cho anh ấy. Người nam sinh kia là ai?"

"Trí nhớ của anh sao lại tốt như vậy chứ?" Chuyện cũng đã nhiều năm như vậy.

Nói đến cũng buồn cười, đoạn hội thoại này đã trôi qua nhiều năm như vậy mà anh vẫn không quên được, lại thường hay nghĩ tới, muốn biết cái người may mắn đó là ai? Rốt cuộc là kẻ nào có phúc đức như vậy được Tiểu Tuyền thích?

Đáng chết! Anh thật sự để ý, vượt qua cả tường tượng!

"Anh trả lời em trước đã, em hỏi anh...anh có còn nghĩ về Tiểu Quân không?"

Nghiêm Sĩ Dương suy nghĩ một chút, gật đầu rồi lại lắc đầu, "Nghĩ, bởi vì anh cùng cô ấy đã từng kết giao; nhưng bây giờ cũng không còn, bởi vì trải qua nhiều năm như vậy, chắc cô ấy cũng đã gả cho người khác."

Đây là mối tình đầu thời thiếu niên — tuy dấu vết rất sâu, rất đau nhưng sức mạnh của thời gian vẫn lớn hơn, tuy cô ấy đã từng là người trong lòng anh, nhưng trải qua nhiều năm chia lìa, loại cảm giác thích đó đã sớm phai nhạt, nhạt đến mức chính anh cũng không xác định được là nó có từng tồn tại hay không.

Ngược lại, nhiều năm như vậy cô vẫn luôn ở cùng anh, vẫn luôn bên cạnh anh, chưa từng rời đi, cũng chưa từng buông tha; cô khích lệ anh, cổ vũ anh.

"Em vĩnh viễn không quên được ngày mà anh mang theo Tiểu Quân xuất hiện trước mặt em. Mặc dù nói muốn chúc phúc cho anh, nhưng vẫn cảm thấy rất khổ sở."

Cổ họng Nghiêm Sĩ Dương căng thẳng, tâm vì cô mà đau, "Tại sao em không nói cho anh biết?"

"Nói cho anh biết, để anh bắt cá hai tay à?"

"Anh."

"Em hiểu rõ, anh sẽ không làm như vậy." Thẩm Bội Tuyền cười, nắm tay anh thật chặt, "Chỉ có thể nói, chúng ta quen biết không đúng thời gian."

"Có lẽ a...! !"

Cô nhìn anh, cảm thấy anh thay đổi thật nhiều — anh đã biết thu liễm, không còn liêu lĩnh nữa; năm tháng cùng thất bại đã tôi luyện, mài dũa tâm trí anh. Tuy có lúc cá tính anh y như đứa bé, tự tin kiêu ngạo, nhưng so với trước kia thì thành thực, chừng mực hơn nhiều.

Nhìn về vụ án là thấy, anh đã đi sâu vào điều tra xuất thân, bối cảnh của bị cáo, phát giác bị cáo là người đáng thương, mặc dù phạm tội nhưng không phải là kẻ đại gian đại ác.

Cô bị anh ảnh hưởng, tâm huyết cũng muốn sôi trào. Về vụ án của Hồng Chí, cô xử hai năm tù, nhưng hoãn án ba năm — trong vòng ba năm chỉ cần không tái phạm tội, thì có thể được miễn án. Nói cách khác, Hồng Chí có thể tiếp tục ở cùng với mẹ, không cần phải ngồi tù.

"Thật ra thì anh cũng rất ngốc, nếu không phải học tỷ nói với anh, chắc anh cũng không nghĩ ra." Không nghĩ ra là anh đã bị cô chinh phục, không nghĩ ra là anh đã đón nhận cô, yêu cô.

"Học tỷ nói gì với anh?" Cô thật tò mò.

"Học tỷ nói anh nên có chút lương tâm, nhìn lại xem mười năm nay ai là người làm bạn với anh; học tỷ còn nói, có rất nhiều người theo em, nói anh không phải là duy nhất."

"Cho nên anh muốn báo ân? Hay là dựa theo bản năng, muốn cạnh tranh?"

Nghiêm Sĩ Dương lắc đầu, rất nghiêm túc nói, "Không phải, dĩ nhiên không phải."

Thẩm Bội Tuyền cũng rất nghiêm túc, cô muốn lấy được đáp án — cô không phải loại con gái vì tình cảm mà u mê, cô đã nói cô có thể cả đời che giấu tình cảm, cả đời làm bạn bè tốt nhất của anh.

"Tiểu Tuyền, anh thích em." Anh biết, anh phải cho cô đáp án — những năm gần đây khi cô làm bạn với anh, chăm sóc anh, những thứ cô bỏ ra cũng đã nói rõ tình cảm của cô.

Anh quá ngốc, ngốc đến không thấy rõ, còn tưởng rằng mình đáng thương, tưởng rằng mình không có ai yêu, thì ra là mười năm nay đều có cô cùng với anh, anh thật là người may mắn nhất thế giới.

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, hốc mắt đã ướt, cô cười, gật đầu một cái rồi nắm tay anh đi về phía trước; cô luôn che giấu kích động, sợ bị người khác phát hiện là mình đang mất khống chế.

Nhưng cô đang thật vui mừng, thật."Em cũng thế."

Anh rất vui mừng, dừng bước lại, ôm lấy cô.

Thẩm Bội Tuyền cười, muốn vùng vẫy, nhưng anh không thả, hai người ôm nhau thật chặt; dù sao cũng đã ra khỏi tòa án, cũng không ai nhìn thấy được, mà cho dù thấy được thì đã sao?

Nhưng vào lúc này, bọn họ lại nghe tiếng kêu gào. Nghiêm Sĩ Dương sợ có người công kích nên đem Thẩm Bội Tuyền bảo hộ ở sau lưng, nhưng khi quay đầu lại, bọn họ phát hiện người đó là một cô gái!

Bước chân cô gái lao đảo, quần áo xóc xếch, trông cực kỳ nhếch nhác; với trực giác nghề nghiệp, anh lập tức cảm thấy có cái gì không đúng, giống như nghe thấy mùi tội phạm.

Cô gái kia đến gần bọn họ thì té xuống. Nghiêm Sĩ Dương lập tức buông Thẩm Bội Tuyền ra, tiến lên đỡ cô gái, Thẩm Bội Tuyền cũng lộ vẻ lo lắng, ở một bên đỡ phụ.

Hai người còn chưa kịp nhìn về cô gái thì thấy phía trước có tiếng kêu gào, dường như một đám đàn ông đang đuổi theo cô gái này, nhưng khi bọn họ nhìn thấy có người thì lập tức chạy mất.

"Cô gì ơi... Cô."

Cô gái kia chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nghiêm Sĩ Dương cùng Thẩm Bội Tuyền, bọn họ cũng sợ ngây người — Cô. Là cô.

Cô gái nhìn thấy bọn họ, nước mắt rơi xuống như đê vỡ — cảm thấy xấu hổ, cảm thấy nhục nhã, cảm thấy không còn mặt mũi, cô hét lên một tiếng, "A ——" sau đó ngất đi.

"Tiểu Quân."

Tiểu Quân.

Tình huống này khiến Thẩm Bội Tuyền vô cùng sợ hãi, đến bây giờ vẫn không thể tin được!

Dựa vào phán đoán của mình, Nghiêm Sĩ Dương nhận định việc này chắc chắn có liên quan đến việc phạm tội. Anh cũng không để ý đến Thẩm Bội Tuyền, kêu xe cứu thương rồi trực tiếp ôm Ưông Ánh Quân đến bệnh viện, đồng thời thông báo cho cảnh sát cùng kiểm phương.

Cô trở về nhà một mình.

Sau khi về đến nhà, cô không biết mình nên làm cái gì — đến giờ cô vẫn không có cách nào thoát khỏi sự sợ hãi, không có cách nào bình tĩnh mà suy nghĩ.

Một đêm khó ngủ... Trong đầu cô toàn nghĩ đến vẻ mặt hoảng sợ của Tiểu Quân, cùng tiếng hét chói tai của cô ấy — những năm này rốt cuộc Tiểu Quân đã trải qua chuyện gì? Sao cô ấy lại như vậy?

Một người vốn dĩ đã bị lãng quên, đột nhiên lại xuất hiện trước mặt bọn họ, lại còn là bộ dáng bi thảm, thật khiến người ta ứng phó không kịp. Rốt cuộc Thẩm Bội Tuyền mất ngủ cả đêm. Cô đi đến tòa án với đôi mắt gấu mèo và tinh thần không tốt, tiếp tục giải quyết đồng công việc như núi kia.

Học tỷ nhìn thấy cô thì vô cùng kinh ngạc, hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô không nói một câu, chỉ lắc đầu một cái, sau đó xử lý công văn, thẩm duyệt hồ sơ, viết bản án.

Cô đang suy nghĩ gì? Có lẽ là cô đang sợ! Tiểu Quân biến mất nhiều năm như vậy, nhưng nay cô ấy lại xuất hiện, có phải tất cả sẽ thay đổi hay không?

"Tại sao mình có thể nghĩ như vậy. . . . ?" Thẩm Bội Tuyền tự trách mình, sao có thể vì tình cảm riêng tư mà trở nên lạnh lùng như vậy — Tiểu Quân thoát nhìn giống như gặp phải đả kích rất lớn, đả kích đó nhất định rất nghiêm trọng, không biết là như thế nào? Những năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không kềm chế được, cô gọi điện thoại di động hỏi Nghiêm Sĩ Dương, điện thoại đổ chuông nhưng lại không có ai nghe. Sau đó cô lại gọi đến sở kiểm sát tìm Nghiêm Sĩ Dương, nhưng không có nói tên của mình, đối phương chỉ nói kiểm sát Nghiêm vừa bắt giữ nghi phạm, trước mắt vẫn đang tra hỏi.

Liên lạc không được. Anh ta thật là, dù thế nào đi nữa thì tối hôm qua cô cũng chính mắt nhìn thấy sự việc, chẳng lẽ nói cho cô biết một tiếng cũng không được, để cô hiểu rõ tình trạng, không cần lo lắng nữa.

Học tỷ Lý Gia Dung ngồi ở bàn làm việc bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cô, "Tiểu Tuyền, hôm nay có chuyện gì sao, có vẻ như em không được tập trung"

Cô lắc đầu, "Không có việc gì." Nói không có việc gì là gạt người, không biết sao cô cảm giác sắp có chuyện lớn xảy ra, cũng sẽ rất nghiêm trọng, điều này làm cô thật lo lắng.

Học tỷ tiếp tục xử lý công việc của mình.

Thẩm Bội Tuyền an tĩnh được một lát thì lại bắt đầu gọi điện thoại, cố gắng liên lạc với Nghiêm Sĩ Dương, nhưng vẫn không có kết quả. "Học tử, sở kiểm sát bên kia có chuyện gì không?"

"Sao lại hỏi đến sở kiểm sát? Có chuyện gì sao? Vụ án có vấn đề gì à?"

"Không phải, hôm nay bọn họ có đưa tin người nào, hoặc là đang điều tra vụ án nào không?"

Học tử lắc đầu, "Không có nghe nói! Tiểu Tuyền, em quên sao? Chuyện của sở kiểm sát, chúng ta không nhất định sẽ biết. Toà án của chúng ta với bộ phận của bọn họ là riêng biệt. Bọn họ muốn làm cái gì cũng sẽ không cho chúng ta biết!"

Đúng a! Cô thật là... lo lắng đến u mê, "Đúng rồi... Em quên mất." Cô cười khô, cười mình ngốc, ngốc đến mức ngay cả những chuyện cơ bản cũng quên.

Thẩm Bội Tuyền không hỏi nữa — cô không nên tiếp tục phân tâm, như vậy thật không giống cô; nếu đã làm việc thì phải chuyên tâm, không nên nghĩ đông nghĩ tây, nếu không sẽ không công bằng với những đương sự đang chờ cô phán quyết.

Trải qua lần tự thuyết phục, Thẩm Bội Tuyền thu lại suy nghĩ, chuyên tâm làm việc, kiểm duyệt, sắp xếp tư liệu, tổ chức mở phiên toà; học tử cũng như bình thường, bận rộn giúp cô một tay.

Qua hết buổi trưa, rồi lại qua buổi chiều, cô bận đến nỗi quên luôn chuyện xảy ra tối hôm qua, những án kiện chất đống như núi này đã chiếm hết tâm tư của cô.

Công việc hàng ngày chính là như vậy, thời gian vĩnh viễn không đủ dùng. Đồng hồ đã điểm... cô hoài nghi ai đó đã chỉnh giờ, chứ không sao chưa gì đã là 5 giờ chiều?

Cô đuổi người, hoạt động gân cốt một chút, nhìn đồng hồ, cô kinh ngạc khi thấy một ngày lại trôi qua. Dừng lại công việc cũng là lúc tất cả lo lắng đều trở lại.

Nhìn điện thoại, cô do dự không biết có nên gọi điện hỏi thăm một chút hay không? Nào có ai như vậy, tối ngày hôm qua còn mới tỏ tình với nhau, mặc dù không cần dính như keo sơn, nhưng ít nhất anh ta cũng nên gọi điện cho cô chứ?

Cho dù... gặp lại Tiểu Quân, thì cũng nên điện thoại cho cô.

Tuy không muốn nghĩ theo chiều hướng đó, vì nghĩ như vậy có vẻ như cô rất không độ lượng, nhưng cô cũng là con gái mà! Cô đã đặt hết tâm tư, tình cảm vào, làm sao có thể không nghĩ đây?

Nhưng lý trí của cô vẫn tự an ủi mình — Sĩ Dương là kiểm sát viên, tập trung điều tra tội phạm là chức trách của anh, có lẽ cả ngày hôm nay anh rất bận, bận đến nỗi không có thời gian chú ý đến cô, việc này cũng dễ hiểu mà.

Thẩm Bội Tuyền, cô là người lý trí, phải suy nghĩ thoáng, có biết không....

"Ôi trời ơi!!..." Học tử đột nhiên mở cửa vọt vào.

Thẩm Bội Tuyền nhìn về phía người đang chạy vào — về mặt học tử kinh hoàng, sắc mặt hốt hoảng, giống như là đang chịu đựng điều gì rất khủng khiếp. "Học tử, thế nào?"

"Rút trúng rồi, rút trúng toà án của chúng ta, Tiểu Tuyền, em phải chuẩn bị mở phiên toà giam giữ rồi...." Học tử giống như là tuyển thủ marathon, ngàn dặm chạy tới báo tin.

"Mở phiên toà giam giữ cũng không phải là lần đầu tiên, làm gì khẩn trương như vậy?"

"Là vụ án của A Dương, sáng sớm hôm nay Đường Vinh được đưa đến để tra hỏi, hiện tại bọn họ muốn hướng toà án xin lệnh giam giữ."

"Đường Vinh?"

"Chính là xí nghiệp Tiểu Khai, xí nghiệp lớn thứ hai trong cả nước của tập đoàn Đường Thị, Tổng quản lý đương nhiệm của Đường thị là Đường Vinh!"

"Em đâu có quen những người trong xí nghiệp đó...."

"Tiểu Tuyền, Đường Vinh chính là vị hôn phu của Ưông Ánh Quân; Ưông Ánh Quân! Em còn nhớ rõ cô ấy là ai chứ? Chính là Tiểu Quân đó!" Học tử lớn tiếng nói, vừa vội lại vừa loạn.

Toàn thân cô chấn động, "Vị hôn phu của Tiểu Quân?" Cô thì thào nói.

"Đúng vậy!"

Thẩm Bội Tuyền đứng lên, "Đơn kiện đưa tới chưa?" Cô muốn tận mắt nhìn.

"Đây là do chị nghe được, một chút nữa mới có thể đưa tới; A Dương muốn trong vòng 24 tiếng đem Đường Vinh bắt giữ, bây giờ đã qua 21 tiếng rồi. Tiểu Tuyên, thời gian để em thẩm lý (thẩm tra + xử lý) vụ án không nhiều lắm, làm sao bây giờ?"

Thẩm Bội Tuyên vẫn còn chưa tiêu hóa được cái tin tức kinh người này, "Chị có biết. Đường Vinh đó phạm vào tội gì không?"

Học tỷ cố gắng suy nghĩ, "Hình như là. cưỡng chế, ép buộc quan hệ !"

"Cưỡng chế, ép buộc quan hệ." Thẩm Bội Tuyên rối loạn, hoàn toàn rối loạn, tin tức kinh người này giống như là sóng thần từng đợt từng đợt đánh tới.

Tối hôm qua mới cùng Tiểu Quân gặp lại, thì ra Sĩ Dương bận bịu cả ngày, đều là vì tra hỏi vị hôn phu của Tiểu Quân, khó trách Tiểu Quân. Về mặt thông khổ kia. dường như cô ấy đã bị đá kích rất lớn.

"Tiểu Tuyên, em. em được không?"

"Không được cũng phải được." Cô hồi phục cảm xúc.

Việc mở phiên toà để bắt giữ người cũng không phải là lần đầu tiên, rõ ràng không có gì phải sợ, nhưng không hiểu sao, lần này cô lại cảm thấy vô cùng khẩn trương, thậm chí là sợ hãi, giống như là trời sắp sụp xuống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không tới 30 phút đơn kiện đã được đưa đến phòng làm việc của Thẩm Bội Tuyên. Cô cũng không tốn quá nhiều thời gian để xem — không phải bởi vì cô đọc nhanh, mà bởi vì trừ đơn xin giam giữ ở phía ngoài, thì chỉ có hai trang giấy, hơn nữa hai trang giấy này cũng không liên quan đến chứng cứ, mà chỉ là báo cáo nghiệm thương.

Cô không dám tin, "Chỉ như vậy?"

Học tỷ Lý Gia Dung đứng ở một bên nóng nảy chờ đợi — cô không phải quan toà, nếu không được Tiểu Tuyên cho phép, những đơn kiện này cô đều không được xem, "Thế nào?"

"Đây có thật là vụ án do Sĩ Dương xử lý không?"

"Đúng a! Phía trên còn có chữ ký của A Dương mà!"

Nhìn về phía nơi ký tên của công tố kiểm sát trên đơn kiện, đó là chữ ký của Nghiêm Sĩ Dương, chữ viết ngoáy nhưng hạ bút rất nặng, cho thấy lúc ấy anh rất hỗn loạn, nghi ngờ cùng tức giận.

"Cái này thật không giống tác phong của Sĩ Dương."

"Tiểu Tuyên, rốt cuộc thế nào?"

Nhưng vào lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, học tỷ chạy tới mở cửa, thì ra là cảnh sát toà án tới thông báo, "Thẩm phán, chuẩn bị mở phiên toà."

Thẩm Bội Tuyên chỉnh lý tâm tình, "Tôi biết rồi."

Không suy nghĩ nhiều, Thẩm Bội Tuyên đứng lên, đi đến bên cạnh cầm lấy áo với nón của quan toà mặc vào, sau đó đi trở về bàn làm việc, cầm mấy tờ tài liệu, cùng quyền lực pháp toàn thư — chuẩn bị ra toà ứng chiến!

Lý Gia Dung ngăn cô lại. Đây là lần đầu tiên cô ngăn Thẩm Bội Tuyên lại khi phiên toà sắp mở, bởi vì nghi ngờ trong lòng cô như sắp nổ tung: lần đầu tiên cô không cô ky, mở miệng hỏi suy nghĩ của Thẩm Bội Tuyên. "Tiểu Tuyên, em. em định làm như thế nào?"

Thẩm Bội Tuyên nhìn cô, không lên tiếng, chỉ lắc đầu một cái.

Cô không thể nói, trước khi có phán quyết, cô không thể nói với bất cứ ai; học tỷ cũng hiểu được điều này, cô lắc đầu nghĩa là cô không biết nên làm sao.

Thẩm Bội Tuyên đi ra khỏi phòng làm việc, rồi đi về phía toà án. Đây là lần đầu tiên đầu óc cô trống rỗng, dọc theo đường đi, đầu cô không có bất kỳ ý tưởng nào.

Trong 24 tiếng rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sĩ Dương không phải là người như thế — mỗi lần muốn giam giữ nghi phạm, anh đều có thể đưa ra một đồng lớn chứng cứ, cho cô đầy đủ lý do, để cô dù không muốn bắt giữ người đó cũng không được.

Nhưng tại sao.....tại sao lần này chỉ đơn giản có mấy trang giấy....

Cô thật muốn mắng chửi người, rớt cuộc là anh đang làm gì? Giờ chỉ có thể lên tòa án, chính mắt thấy được anh, mới có thể biết rõ.

Cửa chính đang ở trước mắt, cảnh sát toà án giúp cô mở cửa ra, hướng về phía cô hồ 'thẩm phán tốt'; cô như có điều suy nghĩ, chỉ tùy ý gật đầu nhẹ, rồi đi vào tòa án.

Tất cả mọi người đứng dậy nghênh đón cô. Thẩm Bội Tuyền yên lặng ngồi ở chỗ của quan toà, sau đó tất cả mọi người đều ngồi xuống.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi bên phải của Thẩm Bội Tuyền, chỗ dành cho kiểm phương, bị cáo ngồi phía đối diện.

"Thì ra thẩm phán là nữ!" Đường Vinh thuận miệng nói, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt.

Thẩm Bội Tuyền không thèm để ý, ngược lại Nghiêm Sĩ Dương lại nổi đóa, anh mắng bị cáo, "Câm miệng cho tôi, loại người như mày, đến tòa án vẫn phách lối như thế, đúng là kẻ cặn bã!"

"Kháng nghị, thay mặt đương sự, tôi kháng nghị kiểm phương công kích thân chủ tôi."

Còn chưa bắt đầu thẩm lý mà hiện trường đã cãi nhau ầm ĩ, Thẩm Bội Tuyền cảm thấy rất đau đầu, cô cầm dùi, nặng nề gõ xuống.

"Yên lặng!" Nghe thanh âm của cô có thể thấy được cô không hề cảm thấy tức giận vì bị Đường Vinh giễu cợt, "Tôn trọng tòa án, đề nghị kiểm phương chú ý cách dùng từ, người bị hiềm nghi cũng nên nghe cho rõ, nếu còn dám nói lung tung, quan toà sẽ buộc tội ô nhục nhân viên công vụ."

Không cần la to nói lớn, Thẩm Bội Tuyền lập tức khống chế được trật tự tòa án; luật sư của Đường Vinh lập tức có chút khản trương, thấy Thẩm Bội Tuyền trầm tĩnh như vậy, xem ra rất khó thuyết phục.

"Đã nhận được đơn xin giam giữ của kiểm phương, mời kiểm phương thuyết minh tình hình trước mắt."

Nghiêm Sĩ Dương đứng lên, đồng dục, thậm chí là bị phẫn, nói ra những gì mà anh đã điều tra và phát hiện trong 24 giờ qua —

"Người bị hiềm nghi là Đường Vinh, đã dùng thủ đoạn làm nhục, còn cưỡng chế người bị hại là Uông Ánh Quân quan hệ tình dục, người bị hại đã được đưa đi bệnh viện nghiệm thương, ngoài ra cũng đã thu thập các vật thể, xác nhận là trong thân thể người của người bị hại có tinh dịch của người bị hiềm nghi, vì vậy kiểm phương xin tòa án bắt giữ người bị hiềm nghi Đường Vinh."

Thẩm Bội Tuyền nghe — Đoạn Nghiêm Sĩ Dương nói cùng với những gì viết trong đơn kiện hầu như giống nhau như đúc, hoàn toàn không có gì thay đổi, có nhiều hơn cũng chỉ là tờ giấy nghiệm thương của bệnh viện cùng báo cáo về việc thu thập các vật thể.

Lúc này, luật sư của Đường Vinh đứng lên, "Những lời nói của kiểm phương hoàn toàn là thêu dệt, cô Uông Ánh Quân chỉ làm chuyện của vị hôn thê thôi, cho dù ở trên người cô ấy tìm được tinh dịch của thân chủ tôi thì sao, cái đó cũng không đại biểu cho cái gì. Vị hôn phu cùng vị hôn thê phát sinh quan hệ tình dục, chẳng lẽ cũng phạm pháp sao?"

Nghiêm Sĩ Dương rống giận, "Con mẹ nó, thú lắm!"

"Kháng nghị! Kiểm phương cứ mở miệng là nói ra những từ ngữ ô uế, tôi nghiêm chỉnh kháng nghị."

Thanh âm của Thẩm Bội Tuyền trầm xuống, "Kiểm phương, xin tự trọng." Cô bắt đầu có chút mất hứng rồi.

Nhưng hình như Nghiêm Sĩ Dương không có cảm giác gì với phản ứng của Thẩm Bội Tuyền, anh vẫn như cũ tức giận không thôi, "Vị hôn phu cùng vị hôn thê? Trên đời này có vị hôn phu nào khi cùng vị hôn thê quan hệ tình dục thì lại cầm dao găm khắc chữ trên người của vị hôn thê không? Đường Vinh khắc hai chữ 『đê tiện』 ở trên người của Uông Ánh Quân, đây là quan hệ tình dục bình thường của vị hôn phu cùng vị hôn thê sao?"

"Vậy cũng không liên quan đến kiểm phương, thân chủ của tôi cùng vị hôn thê chính là thích loại hành vi tình dục mạnh mẽ này; y học cũng đã nói, trên đời này có những người thích tự ngược, thích bị người khác ngược đãi... chuyện của họ liên quan gì đến người khác?" Luật sư của Đường Vinh nói chẳng ra gì, nhưng Đường Vinh lại cười đến cực kỳ vui vẻ.

Rớt cuộc, Nghiêm Sĩ Dương nổi giận, dùng đơn kiện đang cầm trong tay ra sức ném, đứng lên định xông tới đánh tên súc sinh Đường Vinh kia.

Những kiểm sát viên cùng anh ra toà cũng ở một bên can lại, nhưng không ngăn được anh.

Đáng chết! Tiểu Quân bị thương nặng như vậy, anh tận mắt thấy những vết thương kia, đều là do tên súc sinh này làm hại! Đáng chết — như vậy còn có thiên lý sao?

Thẩm Bội Tuyền thấy vậy, hỏa khí cũng nổi lên, cầm quyển sách luật ném xuống, toàn trường khiếp sợ, cô rống to. "Nghiêm Sĩ Dương! Dừng lại! Đây là

tòa án, anh nghĩ ở trước mặt tôi đánh người sao?"

Âm thanh trở nên có chút thê lương, "Nếu anh không dừng lại, tôi sẽ đuổi anh đi ra ngoài!"

Nghiêm Sĩ Dương căn bản không hề nghĩ Thẩm Bội Tuyền sẽ trách cứ anh, anh nhất thời ngây ngẩn cả người, không thể tin được; kiểm sát viên bên cạnh thừa cơ kéo anh trở lại.

Thẩm Bội Tuyền thu thập tâm tình, mở xem đơn kiện hai trang giấy, "Người hiềm nghi rất cuộc có tội hay không, không phải là trọng điểm để thảo luận hôm nay, kiểm phương muốn bắt giữ người, mời tuân theo luật tố tụng hình sự điều 101, đưa ra chứng cứ thuyết phục."

Lời nói của cô vang vang có lực, toàn trường đều yên lặng.

Có lẽ kiểm phương cùng luật sư của Đường Vinh cũng đang bắt đầu suy nghĩ làm sao để thuyết phục quan toà — Thẩm Bội Tuyền nói không có sai, Đường Vinh có tội hay không, chờ lần khởi tố sau lại tranh luận; hôm nay là thảo luận việc có bị giam giữ hay không, trọng điểm là ở giam giữ.

Nghiêm Sĩ Dương đứng lên, "Trải qua một ngày điều tra, người bị hiềm nghi phạm tội lớn, có khả năng bỏ trốn, còn có thể huỷ đi chứng cứ, hoặc loại bỏ nhân chứng, cho nên kiểm phương yêu cầu tòa án đồng ý đem Đường Vinh giam giữ."

Luật sư của Đường Vinh lập tức nói tiếp, "Thẩm phán, thân chủ của tôi căn bản không có phạm tội, thân chủ của tôi chỉ cùng vị hôn thê ân ái; hướng chỉ thân chủ của tôi lại là người đứng đầu của xí nghiệp Đường thị, danh tiếng lan xa, căn bản là không thể chạy trốn; huỷ đi chứng cứ, loại bỏ nhân chứng, càng không thể nào, bởi vì thân chủ của tôi cùng vợ chưa cưới quan hệ tình dục là chuyện thường tình, căn bản là không cần huỷ chứng cứ."

"SHIT!" Nghiêm Sĩ Dương nhỏ giọng mắng.

Thẩm Bội Tuyền nhìn một chút hai bên, "Kiểm phương, lý do giam giữ của kiểm phương không có cách nào thuyết phục tôi."

Nghiêm Sĩ Dương ngây người, anh đứng lên, "Người này cường bạo Tiểu Quân, là tội phạm tình nghi lớn nhất. . . ."

"Theo luật, mục đích của việc giam giữ là để tránh cho đương sự chạy trốn, hoặc tiêu huỷ chứng cứ, khiến cho lần truy tố sau gặp khó khăn. Tôi thành thật nói cho anh biết, anh phải dựa vào hai điểm này để thuyết phục tôi. Người bị hiềm nghi sẽ chạy trốn, sẽ tiêu huỷ chứng cứ sao? Không nói về việc đương sự có tội hay không, chỉ dựa vào những suy đoán vô căn cứ đó, tôi không có cách nào tiếp thu được cách nói của kiểm phương."

Nghiêm Sĩ Dương còn muốn cố gắng, "Nhưng trong điều 101 cũng có đưa ra, người phạm tội cường chế quan hệ tình dục cũng có thể áp dụng biện pháp giam giữ để ngăn chặn."

"Vậy kiểm phương phải chứng minh người bị hiềm nghi là kẻ phạm tội."

Lần đầu tiên, Nghiêm Sĩ Dương hoàn toàn không biết nên nói như thế nào — Hai mươi mấy giờ, anh tốn một nửa thời gian ở bệnh viện điều tra tình trạng thương tích của Tiểu Quân, lại dùng một nửa thời gian còn lại bắt Đường Vinh đến tra hỏi, sau đó bắt anh ta tới toà án.

Quả thật, anh không có thời gian đi điều tra những chứng cứ khác; nhưng nhìn vết thương trên người Tiểu Quân, anh liền chắc chắn tên kia là hung thủ. Đáng chết! Tại sao Tiểu Tuyền lại làm như vậy?

"Kiểm phương" Thẩm Bội Tuyền nhắc nhở, "Xin sớm đưa ra chứng cứ, 24 giờ sắp trôi qua!"

Luật sư của Đường Vinh mở miệng nói: "Thẩm phán, xin yên tâm, cô Ưông Ánh Quân là vị hôn thê của thân chủ tôi, bọn họ quen biết nhau đã nhiều năm, có thể nói bọn họ giống như là vợ chồng già, đã sớm ngăn, hiện tại đừng phải chuyện như vậy, dĩ nhiên càng không muốn đụng vào cô ấy, làm sao có thể làm những chuyện như kiểm phương nói?" Giọng nói cực kì cộc nhũ, làm Đường Vinh cũng cười theo.

Nghiêm Sĩ Dương thống hận, nắm chặt quả đấm, bắp thịt toàn thân như căng ra.

Thẩm Bội Tuyền cũng nhăn mày, cô không nhìn ai, ngoại trừ Nghiêm Sĩ Dương. "Kiểm phương, tôi không thể đợi thêm nữa." Hít sâu, "Quan toà quyết định, không cho phép giam giữ, lập tức thả người."

Nghiêm Sĩ Dương đau xót, anh lập tức từ chỗ ngồi nhảy lên, lớn tiếng hô, "Thẩm Bội Tuyền!" Thanh âm của anh tràn đầy tức giận.

Cô cũng không yếu thế, cầm dùi trong tay gõ xuống, "Lập tức thả người! Kết thúc phiên toà!"

Nắm hồ sơ trên tay, cô không quay đầu lại mà một mạch rời khỏi toà án.

Tám giờ tối, Thẩm Bội Tuyền vẫn còn đang trong phòng làm việc xử lý công văn, nghiên cứu vụ án, viết bản án.

Nghe nói kiểm phương đã lập tức hướng tòa án cấp cao kháng cáo.

Cô không then với lương tâm, việc cô quyết định không cho phép giam giữ đều là dựa vào những chứng cứ hiện tại có được, tin tưởng tòa án cấp cao cũng sẽ đồng ý với cô, chỉ là.

Sĩ Dương kháng kiện. . . cũng chỉ mình anh chịu thiệt thòi, chẳng lẽ anh muốn để cho mọi người biết, anh không hề có chứng cứ mà còn muốn đem người

bắt giữ sao?

Đúng, từ trực giác, cô biết Đường Vinh rất khả nghi, biết về mặt hoảng sợ của Tiểu Quân đêm đó không phải giả, cô cũng có thể suy ra, Đường Vinh có thể ngênh ngang ra hầu toà, vậy có nghĩa là việc thu thập chứng cứ sẽ rất khó khăn, dù cô có bắt giữ Đường Vinh hay không thì bên ngoài cũng sẽ phê bình cô, nhưng cô không thẹn với lương tâm, cô chỉ nhìn chứng cứ.

Nhưng cô cũng rất kinh ngạc — đây là lần đầu tiên Sĩ Dương để cho cô gặp phải cảnh khó xử như vậy!

Nếu muốn bắt giữ người, thì phải tập hợp đủ toàn bộ chứng cứ, đừng để cho quan toà khó xử. Cô từng nói với anh như vậy.

Mà anh cũng từng nói qua — anh mới không muốn nhìn thấy cô hao tổn tâm trí.

Cho nên mỗi lần phá án, anh luôn cố gắng thu thập chứng cứ, để cho cô có thể không hề nghi ngờ mà xử án; nhưng lần này, anh lại chỉ đưa cô mấy trang giấy, điều này thật không giống cách làm của anh, cho nên cô không thể làm theo ý muốn của anh, đem Đường Vinh bắt giữ.

DDLQD---editor: beti0609

Lý Gia Dung vẫn ngồi ở vị trí của mình, cô nhìn đông nhìn tây, không thể tĩnh tâm xử lý công việc — tối nay cô quyết định về nhà trễ, trải qua một buổi chiều kịch tính như vậy, cô sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên truyền đến một hồi gõ mạnh!

Lý Gia Dung nhanh chóng đi về phía cửa, ngăn ở đằng trước; Thẩm Bội Tuyền chỉ liếc mắt nhìn, lập tức lòng đã hiểu, tiếp tục vui đầu vào công việc.

"Mở cửa! Mở cửa ra!"

Lý Gia Dung không biết nên làm như thế nào cho phải, khó khăn nhìn Thẩm Bội Tuyền, cô cười khổ, sau đó lại tiếp tục ngăn ở cửa.

Bên ngoài âm thanh vẫn như cũ, "Mở cửa, để tôi vào đi!"

Dường như có thể nghe được tiếng khuyên bảo từ phía ngoài, "Kiểm phương, không nên như vậy, nơi này dù sao cũng là tòa án! Không nên nháo, nếu viện trưởng phát hiện chuyện này, thì đối với anh, với Thẩm phán cũng không tốt."

"Đáng chết! Mở cửa!" Nghiêm Sĩ Dương hô to, "Em dám phán quyết, chẳng lẽ không dám đối mặt với anh sao? Mẹ kiếp! Mở cửa!"

Học tỷ vẫn đứng ngăn ở cửa, Thẩm Bội Tuyền thì rất bình tĩnh, nhưng không ai chú ý tới trong mắt cô lóe lên một tia chán nản.

Bên ngoài Nghiêm Sĩ Dương tiếp tục kêu gào, thanh âm càng lúc càng lớn. "Đây là cái mà em gọi là chính nghĩa sao? Rầm chó!" Âm thanh của anh sắp khàn rồi, "Trước kia em nói với anh như thế nào? Chẳng lẽ tất cả đều là nói xạo sao? Mở cửa —"

Bỏ bút trong tay xuống, "Mở cửa ra!"

"Tiểu Tuyền, đừng! Để chị đi ra ngoài khuyên anh ta một chút."

Thẩm Bội Tuyền không chịu nổi, "Không cần! Mở cửa ra."

Anh đang tràn ngập tức giận, vậy hãy để cho anh giải toả nó ra ngoài; nếu cô đã không thẹn với lương tâm, thì không có lý do gì lại sợ đối mặt với anh? Huống chi còn là đối mặt với cái đã tồn tại nhiều năm trong lòng anh!

Lý Gia Dung không biết nên làm như thế nào cho phải, nhìn cô, lại nhìn cửa, không thể làm gì khác hơn là thờ dài, mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, Nghiêm Sĩ Dương lập tức xông tới, nhất thời bên trong, bên ngoài cửa lúng túng thành một đoàn.

"Học tỷ, chị ra ngoài trước đi."

Lý Gia Dung bắt đầu đi, bàn về chức vị, trước mắt là một quan toà, một kiểm sát, cô nào có địa vị nói chuyện? Huống chi hai người này tuyệt đối không chỉ là vì chuyện công việc mà giằng co, tình cảm cũng là nhân tố chiếm một phần rất lớn.

Lý Gia Dung đi nhanh ra ngoài, mang theo mấy cảnh sát toà án rồi đi, thuận đường giúp bọn họ đóng cửa lại — mặc kệ như thế nào, A Dương chắc sẽ không đánh người! Chắc sẽ không đâu. Dù sao đó cũng là cô. Là Tiểu Tuyền.

Lúc này, Nghiêm Sĩ Dương trông rất nhếch nhác, trên mặt tràn đầy mồ hôi, áo sơ mi trắng trên người cũng nhăn nhúm, tay áo thì xấn tới cùi chỏ, thân hình cao lớn của anh đứng trước mặt cô. "Tại sao?"

Thẩm Bội Tuyền thờ dài, "Lý do. . . em đã nói rất rõ ràng trên toà án."

*****-----beti0609

"Cô ấy là Tiểu Quân"

Một câu nói khiến Thẩm Bội Tuyền nhất thời đỏ hốc mắt — Cô biết! Cô biết đó là Tiểu Quân, cho đến bây giờ cô vẫn không quên được ánh mắt kinh hoàng của Tiểu Quân đêm hôm đó, nghe được tiếng thét thê lương tuyệt vọng của cô ấy!

Cô biết Tiểu Quân bị uất ức, cô biết a.

Nước mắt Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên rơi xuống, lấy tay lau nhưng lại lau hoài không hết, "Súc sinh kia cường bạo Tiểu Quân, còn cầm dao khắc chữ trên người Tiểu Quân. Em biết không, trên người cô ấy, vết thương lớn nhỏ tổng cộng có hơn một trăm nơi, em biết không, biết không?"

Thẩm Bội Tuyền cũng đỏ mắt, ". Rốt cuộc muốn em nói thế nào? Dù biết là vậy, nhưng muốn giam giữ người hiền nghi, kiểm sát có trách nhiệm phải đưa ra chứng cứ, điểm này anh nhất định biết rất rõ ràng."

"Mẹ kiếp! Hiện tại còn ai quản việc đó!" Anh tức giận ra quyền, nặng nề đập bàn làm việc của cô, tài liệu trên bàn nhất thời rớt xuống đất, ly nước cũng lung lay, vẩy vài giọt nước ra ngoài.

Anh chỉ biết Tiểu Quân bị tên súc sinh kia làm thương tổn, tên súc sinh chết tiệt kia đem việc làm nhục Tiểu Quân làm thú vui; thậm chí. thậm chí năm đó, Tiểu Quân là bởi vì bị súc sinh kia cường bạo, mới rời khỏi anh!

Trong lòng Thẩm Bội Tuyền đau xót, "Nói như vậy, anh còn là nhân viên chấp pháp sao?"

"Còn em? Em cho rằng em làm như vậy là chính nghĩa sao? Mẹ kiếp! Đây chính là chính nghĩa mà em nói sao?" Nghiêm Sĩ Dương như muốn nổi điên.

Nhất là lúc này, khi anh tận mắt nhìn tên súc sinh Đường Vinh kia ngênh ngang rời khỏi kiểm sở, ở trước mặt phóng viên sáng giọng nói, kiểm phương làm việc không rõ ràng, nhưng mà Tổng giám đốc như anh đây nguyện ý tha thứ cho anh ta.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp —

Thẩm Bội Tuyền nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra "Anh chỉ dùng hai ba tờ giấy mà muốn em đồng ý bắt giữ người? Em không muốn phê bình anh, nhưng anh thái quá lắm rồi! Vì Tiểu Quân, anh cũng không nhớ phải làm công việc kiểm sát của mình như thế nào nữa."

"Đúng!" Nghiêm Sĩ Dương tức giận thừa nhận, "Anh nhìn thấy Tiểu Quân, anh thật sắp nổi điên. Lòng anh đau như dao cắt —"

Thẩm Bội Tuyền phát hiện chính mình như sắp đứng không vững — trước mặt cô anh thừa nhận anh nhìn thấy bạn gái năm đó, thấy bộ dáng Tiểu Quân như vậy, lòng anh đau. . . đau đến sắp nổi điên? !

Thẩm Bội Tuyền vẫn cố nhịn, cố gắng đứng vững! Cho dù hai chân cô đang run rẩy, cô cũng phải đứng vững. đứng vững.

Nghiêm Sĩ Dương đau lòng nhìn cô, một chút cũng không ý thức được mình đã nói cái gì, càng không nghĩ tới mình sẽ ở trước mặt cô nói ra như vậy — lời kia giống như thừa nhận anh không quên được Tiểu Quân, vẫn luôn chưa từng quên Tiểu Quân!

Đau lòng như muốn nổi điên? ! Quay đầu, cô không biết mình còn có thể nói gì?

Ông trời, một đêm tỏ tình kia là chuyện cười sao? Còn là trừng phạt? Trừng phạt cô động lòng, trừng phạt cô tham lam không cam nguyện làm bạn bè mà lại hy vọng tình cảm xa vời?

Nghiêm Sĩ Dương ôm đầu, anh như mất khống chế, khóc rống lên, vì Tiểu Quân phải chịu khổ nhiều năm như vậy, anh còn nghi ngờ cô, anh còn từng trách cô. . . . "Tiểu Quân tốt như vậy, là một cô gái tốt, tại sao lại phải gặp chuyện như vậy. . . . Coi như chia tay, anh cũng không hy vọng cô ấy biến thành như vậy."

Thẩm Bội Tuyền đau xót, hốc mắt cũng ướt — Sao cô lại hi vọng? Cô chưa từng nghĩ tới việc thừa dịp mà nhảy vào.

---Dien-Dan-Le-Quy-Don____beti0609----

Nhảy vào. Buồn cười a! Cô lại chen chân vào bọn họ.

"Anh còn là kiểm sát sao? Anh không giúp được Tiểu Quân.giương cao chính nghĩa, theo đuổi chân tướng, phát hiện chân lý...anh khinh. . .Tất cả đều là chó má!"

Cô nhìn anh, nhìn anh với đôi mắt đầm lệ.

Nghiêm Sĩ Dương cũng nhìn cô, hai mắt của anh không có cô — anh trách cô, oán cô, không thể tiếp nhận việc cô đưa ra quyết định như vậy.

Tốt! Cô sẽ để cho anh oán, oán đi! Cô không sao cả, nhiều lắm chính là lui về, lui về trước một đêm kia, lui về thời điểm hai người vẫn là bạn bè, thậm chí lui về hơn mười năm trước, thời điểm hai người không quen biết nhau.

Thật ra thì Nghiêm Sĩ Dương rất rõ ràng, dù có nói với Tiểu Tuyền cũng không được gì — tòa án cấp cao đã bác bỏ việc kháng kiện của anh, anh biết mình không thể làm được gì!

Nhưng đó là Tiểu Quân! Tiểu Tuyền không phải cũng biết Tiểu Quân sao, không phải rất quen thuộc với cô ấy sao? Tại sao? Tại sao Tiểu Tuyền không chịu giúp một tay? Tại sao?

Anh trêu tức cô, oán cô, bởi vì cô thay đổi. thay đổi.

Vì phát tiết, Nghiêm Sĩ Dương nắm chặt quả đấm, hung hăng đánh vào tủ sách thủy tinh bên cạnh; cửa tủ bằng thủy tinh nhất thời vỡ vụn, bên trong trưng bày quyền lực pháp toàn thư mà mười năm trước anh đưa cho Thẩm Bội Tuyền.

Anh đánh thẳng vào trong tủ khiến bản lục pháp toàn thư rớt trên mặt đất! Tiếng thủy tinh bể đổ đến người vẫn đang chờ bên ngoài.

Lý Gia Dung vọt vào, vừa đứng nhìn thấy hai người giằng co — Một bên là Thẩm Bội Tuyền hồ hững, một bên là Nghiêm Sĩ Dương vừa buông quả đấm xuống, tay vẫn còn đang chảy máu.

Anh không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Người vừa đi, toàn thân Thẩm Bội Tuyền như mất hết hơi sức, cô cứ như vậy ngồi sững trên đất; Lý Gia Dung tiến lên muốn xem cô, xác nhận tình trạng của cô.

Thẩm Bội Tuyền lắc đầu, nhắm hai mắt, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Nhưng cô không khóc, không khóc thành tiếng, chỉ yên lặng rơi lệ.

Lúc này cô lại mở mắt ra, dùng sức bò đến tủ sách bên cạnh, không để ý việc miếng thủy tinh có thể đâm cô bị thương, dùng tay nhặt quyển sách lên, ôm vào trong ngực.

Đây là anh đưa, là thứ mà cô vô cùng quý trọng. Dù anh không cần, nhưng cô lại xem như trân bảo, so với sinh mệnh còn trọng yếu hơn.

Thật may là chuyện đêm hôm đó không có nhắc lên gọn sóng quá lớn, ít nhất viện trưởng của tòa án cùng người đứng đầu ở kiểm sở không phát hiện, mà Thẩm Bội Tuyền cũng không có kháng nghị với kiểm sở chuyện Nghiêm Sĩ Dương chạy tới náo loạn, nên chuyện này coi như bỏ qua.

Lý Gia Dung nghĩ, tủ sách thủy tinh bị phá, tìm nhân viên tạp vụ tới dọn dẹp là được; hồ sơ rơi tán loạn trên đất, tìm chút thời sắp xếp lại là ổn. . . cô là phụ tá của quan tòa thì nên làm những chuyện này.

Từ ngày đó trở đi Thẩm Bội Tuyền trở nên trầm lặng hơn, mỗi ngày đều vui đầu vào công việc; một ngày trôi qua, trừ thời điểm mở phiên tòa, ngoài ra cô không nói một câu nào.

Thậm chí mấy ngày nay, cô đều ở lại tòa án, không chịu về nhà, không ngừng dùng công việc mê hoặc chính mình — mệt mỏi thì nằm sấp lên bàn ngủ, rạng sáng khoảng 2, 3 giờ lại thức dậy tiếp tục công việc, mặc dù hiệu suất tăng nhiều, nhưng chắc chắn tình trạng sức khỏe cũng chịu ảnh hưởng.

Lý Gia Dung nhìn thấy vậy, trong lòng cũng gấp gáp, nhưng lại không biết nên nói như thế nào —

Vụ án của Ưông Ánh Quân hiện đang bị kẹt lại ở đó. Ưông Ánh Quân là bạn gái trước của Nghiêm Sĩ Dương, mà Tiểu Tuyền đã thích A Dương rất nhiều năm, vốn cho là Tiểu Quân đã rời đi, tìm được hạnh phúc, rốt cuộc Tiểu Tuyền có thể cùng A Dương ở chung một chỗ, nhưng hiện tại có lẽ rất khó.

Nhìn Nghiêm Sĩ Dương bất bình thay cho Tiểu Quân, thậm chí vì Tiểu Tuyền không chịu giam giữ Đường Vinh mà chạy tới đây náo loạn, làm cho người ta rất khó không liên tưởng — A Dương vẫn thích Tiểu Quân!

Khó trách ngày đó Tiểu Tuyền rơi lệ, mặc dù không có khóc thành tiếng; nhưng trong trí nhớ của Lý Gia Dung, dường như cô chưa từng thấy Tiểu Tuyền khóc, ngày đó có lẽ là lần đầu tiên!

Sau đó, Thẩm Bội Tuyền khôi phục như bình thường — cô vẫn làm việc, vẫn mở phiên tòa; nhưng Lý Gia Dung cảm thấy đây là một trở ngại lớn với Tiểu Tuyền!

Thân là học tỷ, là người luôn chiếu cố, giúp đỡ Tiểu Tuyền, vì muốn xác định hiện tại trong lòng Nghiêm Sĩ Dương nghĩ gì, có phải lại động lòng với Tiểu Quân hay không, nên Lý Gia Dung quyết định tự thân xuất mã, đi gặp tên kia để tìm câu trả lời.

Xế chiều hôm nay, Lý Gia Dung thừa dịp Thẩm Bội Tuyền mở phiên tòa, len lén từ viện tòa án chạy đến kiểm sở để tìm gặp Nghiêm Sĩ Dương.

Thành thật mà nói, phụ tá của quan tòa chạy tới kiểm sở tìm người là chuyện rất bình thường, nhưng tìm kiểm sát thì lại là chuyện khác; huống chi Lý Gia Dung còn là phụ tá của Thẩm Bội Tuyền, mà mấy ngày trước, bởi vì Thẩm Bội Tuyền quyết định không giam giữ Đường Vinh mà thanh danh của cô được lan truyền rộng rãi.

Nghiêm Sĩ Dương khó chịu, đi đến công viên nhỏ gần kiểm sở — anh đang nghiên cứu vụ án, điều tra các chứng cứ khác, cũng đang lâm vào bế tắc, không tìm được đường ra, giờ lại bị người khác cắt ngang như vậy, dĩ nhiên là khó chịu.

"Học tỷ, chuyện gì?" Giọng nói của anh vô cùng không tình nguyện.

Lý Gia Dung cũng không tức giận, "Còn biết tôi là học tỷ của cậu sao? Cậu cũng thật là có lễ phép!"

Thân hình cao lớn ngồi trên ghế đá ở công viên, "Bây giờ tôi đang vội, xin hỏi học tử rớt cuộc là có chuyện gì?"

Lý Gia Dung cảm thấy Nghiêm Sĩ Dương đúng là làm người khác không thích nổi, không biết tại sao Tiểu Tuyền lại có thể ngậy ngốc thích cậu ta mười năm. Chẳng lẽ là trong mắt người tình là Tây Thi? Không đúng, Tây Thi là nữ, Nghiêm Sĩ Dương cũng không phải là nữ."Bây giờ cậu tính toán như thế nào?"

"Cái gì như thế nào?"

"Tiểu Quân à!"

Vừa nhắc đến tên của cô gái kia, sắc mặt của Nghiêm Sĩ Dương trầm xuống, nội tâm đau đớn không thôi, "Tôi còn đang điều tra, tôi cũng không tin Đường Vinh có thể thoát tội; vị hôn phu, vị hôn thê? Hành vi tình dục bình thường? Lừa gạt ai vậy! Có quý mới tin."

"Tôi không phải hỏi vụ án, tôi là nói tới chuyện ngày hôm đó, cậu nháo với Tiểu Tuyền như vậy, rớt cuộc là cậu muốn như thế nào?"

Nhớ tới ngày ấy, Nghiêm Sĩ Dương cũng cảm thấy rất phiền, "Có thể như thế nào? Nháo cũng đã nháo rồi."

"Cậu không cảm thấy mình có lỗi chút nào sao?"

"Tiểu Tuyền nên bắt giữ Đường Vinh. Ôi! Làm gì đánh tôi?"

Lý Gia Dung nặng nề gõ vào đầu Nghiêm Sĩ Dương, giống như đang dạy dỗ đứa con trai năm tuổi của cô, "Kiểm sát như cậu đúng là vô dụng! Không phải cậu đã thi tư pháp sao, luật pháp cậu học đều bỏ đi hết rồi hả?!"

"."

"Trở về học lại các điều luật đi, Tiểu Tuyền xử lý không có sai, tòa án cấp cao bác bỏ kháng kiện, không phải là minh chứng rõ ràng nhất sao?"

". Nhưng Đường Vinh phạm vào tội cưỡng chế, ép buộc quan hệ, hình phạt nặng nhất là tù bảy năm trở lên."

"Ngu ngốc! Rớt cuộc làm sao mà cậu có thể làm kiểm sát được vậy? Theo luật, nếu đã phạm trọng tội thì sẽ không thể trở thành lý do tạm giam giữ." Cô cần phải giúp Tiểu Tuyền nói chuyện, "Ồ trên phiên tòa, Tiểu Tuyền đã giúp cậu rồi, quan kiểm sát động một chút là mở miệng mắng bị cáo như cậu, ở tòa án khác, nhất định là bị đuổi ra ngoài ngay lập tức, còn để cho cậu ở lại mắng chửi người khác như vậy sao!"

"Cứ nhìn thấy tên súc sinh Đường Vinh kia, tôi liền khó chịu á!"

"Thật chỉ là như vậy không?" Cô đột nhiên hỏi.

"Có ý tứ gì?"

Lý Gia Dung nhìn anh, nói ra lo lắng trong lòng — cô tin tưởng đây cũng là lo lắng của Tiểu Tuyền, chỉ là Tiểu Tuyền vẫn luôn không dám nói. "Bình thường đầu óc cậu rất rõ ràng, tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện chỉ dùng hai ba tờ giấy lại kêu tòa án bắt giữ người. Cậu thành thật nói đi, có phải vì vụ án này có liên quan đến Tiểu Quân nên cậu mới có thể biến thành như vậy không? Có phải cậu vẫn thích Tiểu Quân không?"

Nghiêm Sĩ Dương lại bực phát, anh đứng lên, dùng sức đập ghế, "Mẹ kiếp! Tại sao mấy người đều nghĩ đến chuyện như vậy? Tại sao?"

"."

"Người nào cũng đều nói như vậy, mẹ kiếp."

"Bởi vì biểu hiện của cậu làm cho người ta có loại cảm giác này."

Nghiêm Sĩ Dương thờ dốc, tức giận cùng kinh ngạc, "Tôi là kiểm sát, Tiểu Quân là người bị hại, con mẹ nó... tôi không nên giúp cô ấy sao?"

"Cậu là kiểm sát, nhưng lại quên làm như thế nào để giam giữ người hiềm nghi? Nếu như không phải là dính dáng đến tình cảm riêng tư, cậu sẽ đem những ‘thường thức cơ bản’, những điều trọng yếu như vậy đều quên hết sao? Cậu lừa gạt quý à!" Cô gằn giọng, còn nhấn mạnh bốn chữ “thường thức cơ bản”.

"Tôi."

Lý Gia Dung không muốn nói nhiều với anh, "Nghiêm Sĩ Dương, cậu còn yêu Tiểu Quân hay không, tôi cũng không thèm để ý, tôi cũng không có tư cách quản cậu, nhưng cậu nghe cho rõ, đừng có dùng cái cớ này rồi đổ lên đầu Tiểu Tuyền!"

Nhớ tới đêm hôm đó, Tiểu Tuyền quỳ trên mặt đất dọn dẹp những thứ kia, nhìn Tiểu Tuyền ôm quyển lục pháp toàn thư... hình ảnh đó, cảnh tượng đó, cứ nghĩ đến là Lý Gia Dung lại cảm thấy đau lòng đến tột đỉnh.

"Tôi. Tôi nào có?"

"Tôi nói thẳng với cậu, Tiểu Tuyền yêu cậu nhiều năm như vậy, nếu như cậu không thể đáp lại, thì cách xa cô ấy một chút, đừng có tổn thương cô ấy nữa."

"Tại sao lại nói qua chuyện khác? Tôi với Tiểu Tuyền chỉ xảy ra một chút tranh chấp trong công việc."

"Công việc? Chính cậu phân rõ ràng được sao?" Lý Gia Dung đứng lên, "Cậu không cần trả lời tôi, tự trả lời chính mình là tốt rồi."

Vốn cô định đi, nhưng còn có một số lời không thể không nói, "Tôi nghe được hai người nói chuyện, cậu chất vấn Tiểu Tuyền, hỏi cô ấy chính nghĩa là cái gì; tôi cho cậu biết, tôi biết Tiểu Tuyền nhiều năm rồi, cô ấy không hề có lỗi với người nào, bao gồm cậu, bao gồm Tiểu Quân; Tiểu Tuyền không nói, nhưng tôi biết, cậu cứ như vậy mà nghi ngờ cô ấy thì so với việc giết cô ấy còn tàn nhẫn hơn! Nghiêm Sĩ Dương, tôi không muốn nể cậu, nhưng cậu thật sự rất đáng hận!" Nói xong liền rời đi.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi ở trên ghế đá, ánh mắt mờ mịt, nắm chặt quả đấm; anh ôm đầu, cúi người xuống, khuỷu tay đè lên bắp đùi — giờ phút này anh như lọt vào sương mù, cảm thấy vô cùng khổ sở.

Anh đối với Tiểu Quân rốt cuộc là như thế nào, hiện tại ngay cả bản thân anh cũng không rõ lắm; Tiểu Tuyền, còn có Tiểu Tuyền, anh rốt cuộc nên làm cái gì???

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vụ án này vẫn còn đang trong vòng điều tra của kiểm phong, Thẩm Bội Tuyền cũng không nghe được gì thêm, mà cô cũng không muốn quản nhiều — vì dù có giam giữ Đường Vinh hay không, thì cô cùng Sĩ Dương cũng đã bất hoà; tuy trong lòng cô không hề áy náy, nhưng vẫn luôn cầu nguyện.

Nếu như muốn khởi tố vụ án thì đừng bắt cô thẩm lý, để toà án nào thẩm vấn mà không được, buông tha cho cô đi. Tiếc là cô không có vận khí tốt.

Trải qua một tuần lễ, bên kiểm phong vẫn dùng những chứng cứ đó để khởi tố Đường Vinh; vụ án được đưa đến viện toà án, dùng mấy vi tính chọn lọc, cuối cùng vẫn là do Thẩm Bội Tuyền phụ trách.

Ngày nhận được hồ sơ, cô thờ dãi liên tục, nhưng cũng đành phải chấp nhận. Cô tốn rất nhiều thời gian xem xét vụ án, đọc những tư liệu mà kiểm phong thu thập được không biết bao nhiêu lần, bao gồm lời nói của Tiểu Quân, những ghi chép mà kiểm phong tra hỏi Đường Vinh. . .

Học tỷ Lý Gia Dung đứng ở một bên giúp cô sửa sang lại hồ sơ, "Tiểu Tuyền, như thế nào?"

Cô lắc đầu, "Cực kỳ phiền toái."

"Vậy là như thế nào?" Thật khiến người ta tò mò.

Cục diện này càng làm cho người ta hiếu kỳ — thời đại học, A Dương cùng Tiểu Quân từng là người yêu, bên truyền thông cũng biết chuyện này; mà không biết từ đâu bọn họ lại có được tin tức Tiểu Tuyền và A Dương thường hay lui tới, vậy nên tám chín phần mười cũng đoán được Tiểu Tuyền, A Dương cùng Tiểu Quân có quan hệ với nhau.

Hiện tại, Tiểu Tuyền phải chịu trách nhiệm thẩm lý vụ án này, rốt cuộc kết quả sẽ như thế nào, tất cả mọi người đều đang suy đoán.

Có lẽ Tiểu Tuyền sẽ phải đấu tranh, cũng phải đương đầu với nhiều khó khăn — cô là Thẩm Phán, cô nhất định phải công chính (công bằng + chính trực), dù cho Nghiêm Sĩ Dương một mực kêu gào Đường Vinh có tội, nhưng theo như cá tính của Tiểu Tuyền, cô cũng sẽ không định tội nhanh như vậy.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, có người cho là Tiểu Tuyền vì sợ Nghiêm Sĩ Dương cùng Tiểu Quân hợp lại, nhất định sẽ xử Đường Vinh vô tội; cũng có người nói Thẩm quan toà không phải là người như vậy, có tội chính là có tội, không có tội chính là không có tội.

"Không nên hỏi."

Cô cố gắng cười một tiếng, Lý Gia Dung cũng cười.

Nhưng vào lúc này, có người bên ngoài gõ cửa, mở cửa đi vào, "Quan toà, mở phiên toà rồi."

"Tôi biết rồi." Cô đứng lên, mặc áo quan toà vào, ôm hồ sơ, một mình đi ra khỏi phòng làm việc, đi về phía toà án.

Sau khi ra toà, cô vẫn như thường ngày, ngồi vào chỗ của mình; nhưng hôm nay bất đồng ở chỗ, vụ án này sẽ có ba Thẩm Phán cùng họp nghị, Thẩm

Bội Tuyền đảm nhiệm chức vụ Chánh án (Thẩm Phán Trưởng).

Nghiêm Sĩ Dương cũng ngồi vào chỗ của kiểm phương, nhìn Thẩm Bội Tuyền; khi ánh mắt hai người giao nhau, Thẩm Bội Tuyền lập tức dời đi, quay sang nói chuyện với một quan toà khác.

Kể từ ngày cãi nhau, đã lâu bọn họ không có gặp mặt — Nghiêm Sĩ Dương thờ dài trong lòng, những lời nói của học tỷ khiến anh phải suy nghĩ.

Có lẽ lời anh nói thật quá nặng.

Tiểu Quân một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, nhưng lại xuất hiện dưới tình trạng bị thương tổn như vậy, làm anh không cách nào khắc chế được tâm tình của mình, chỉ muốn dùng luật pháp giúp Tiểu Quân lấy lại công đạo.

Có lẽ do anh quá xúc động nên đã làm tổn thương Tiểu Tuyền.

"Đơn khởi tố đã nhận được, theo lệnh của viện toà án, tôi sẽ tiến hành mở phiên toà điều tra dựa theo chứng cứ do kiểm phương đưa ra cùng tự bạch của bị cáo, nếu như có bất kỳ nghi ngờ nào, cũng có thể đề xuất, quan toà sẽ thống nhất rồi đưa ra quyết định."

"Chánh án! Bên biện có lời muốn nói."

Thẩm Bội Tuyền nhìn, vẫn là luật sư của Đường Vinh, còn Đường Vinh ngồi ở một bên, bày ra bộ dáng không quan tâm.

"Mời nói."

Luật sư của bị cáo đứng lên, hiển nhiên đã làm xong chuẩn bị, trong tay cầm tờ giấy, "Chánh án, bên biện thỉnh cầu toà án không thụ lý đơn khởi tố của kiểm phương, bởi vì đơn kiện của kiểm phương không hợp pháp."

Nghiêm Sĩ Dương nhìn chằm chằm luật sư, giống như là muốn đem đối phương nuốt vào bụng.

Thẩm Bội Tuyền nhìn, trong lòng thờ dài, anh như thế nào lại vẫn như vậy? Bình thường tính khí đã không tốt. Đụng tới chuyện của Tiểu Quân, thì tính khí của anh lại càng khó không chế hơn.

Ai. "Nói thế nào?"

"Kiểm phương khởi tố thân chủ của tôi tội cưỡng chế, ép buộc quan hệ, nhưng ở phiên toà giam giữ lần trước bên biện cũng đã nói, thứ nhất, cô Uông Ánh Quân là vị hôn thê của thân chủ tôi, quan hệ của bọn họ cũng giống như phối ngẫu (chỉ quan hệ vợ chồng), nếu việc sinh hoạt vợ chồng liên quan đến tội cưỡng chế, ép buộc quan hệ, thì phải do chính người phối ngẫu nói, như vậy mới có thể truy tố, đây là thường thức cơ bản của việc định tội."

"Thứ hai, kiểm phương lấy hình pháp điều 222 mục 5 tăng thêm nguyên do trong đơn khởi tố, cũng là hiểu lầm."

"Thứ ba, bị cáo dùng dao khắc chữ lên người của người bị hại, sau đó lại ép buộc quan hệ, đây chính là cưỡng chế, ép buộc quan hệ." Nghiêm Sĩ Dương nói.

Thẩm Bội Tuyền gật đầu, "Dựa theo cách viết trong điều luật, kiểm phương cũng không có nói sai."

"Nhưng lần trước tôi cũng đã nói qua, vết thương trên người cô Uông Ánh Quân là một trong những kiểu quan hệ tình dục của bọn họ, không thể chủ quan mà cho rằng đó là hành vi lâm nhục, cũng làm chỉ được xét vào hình pháp điều 282, gây tổn thương khi quan hệ, nhưng việc gây tổn thương này phải đạt tới mức độ nghiêm trọng thì mới có thể khởi tố, mà rõ ràng là cô Uông cũng không bị thương nặng đến như vậy."

"Lui một bước mà nói, cho dù muốn dùng điều 277, tội xúc phạm, để khởi tố, trọng điểm vẫn là dựa theo lời nói của cô Uông để định tội. Có thể nói, tất cả trọng điểm đều ở đây, việc kiểm phương đưa ra công tố (*), căn bản là trái pháp luật, cô Uông Ánh Quân cũng không có đề cập gì đến việc tố cáo, vì vậy xin Chánh án quyết định không thụ lý khởi tố."

Nghiêm Sĩ Dương giận dữ mắng, "Căn bản là nguy biện, văn kiện chính là muốn thẩm lý tội cưỡng chế, ép buộc quan hệ, mà tội đó chính là tội công tố, kiểm phương khởi tố cũng không có phạm pháp."

Thẩm Bội Tuyền nghe, nhìn Nghiêm Sĩ Dương, "Người bị hại có đề xuất ý tứ đó hay không?"

Nghiêm Sĩ Dương cũng nhìn cô, không hề lùi bước, "Người bị hại cả người bị thương nặng, sau khi tiến hành nghiệm thương thì nhập viện, kiểm phương đã đợi đến khi cô hơi tỉnh táo thì mới tiến hành hỏi han."

"Tâm tình của người bị hại cũng chưa có biện pháp bình phục, làm sao có thể quyết định có muốn kiện hay không? Huống chi trọng điểm căn bản không phải là người bị hại có muốn kiện hay không, bởi vì thực chất là bị cáo đã phạm vào tội cưỡng chế, ép buộc quan hệ. Mẹ kiếp! Tên súc sinh này!"

"Kháng nghị!"

"Kháng nghị hữu hiệu, kiểm phương, chú ý ngôn từ."

"Mẹ kiếp! Tên súc sinh này!" Mắng nữa một lần.

"Kháng nghị! Nghiêm chỉnh kháng nghị! Kiểm phương."

Gõ đùi xuống, "Được rồi! Được rồi! Chú ý trật tự tòa án, kiểm phương cùng bị cáo muốn cãi nhau ở đây sao, chẳng lẽ muốn trì hoãn việc xét xử?"

Thẩm Bội Tuyền cùng hai vị quan toà bên cạnh trao đổi ý kiến, trong lòng cô đã có tính toán — mặc dù quyết định này nhất định sẽ làm cho Sĩ Dương tức giận, thậm chí có thể thương tổn Tiểu Quân, nhưng trừ cách này, hình như không có biện pháp nào khác, nếu như bị cáo vẫn cứ tuân theo trình tự như vậy, cứ để luật sư lên tiếng, không nguyện ý phối hợp thì sẽ không có cách nào phát hiện được chân tướng.

"Cho nên bị cáo thừa nhận sự thật là khi phát sinh hành vi tình dục, đã cầm dao khắc chữ lên người của người bị hại, mà người bị hại cũng không có ý kiện cáo, đúng hay không?"

"Chánh án, thân chủ của tôi cho rằng đây chỉ là một trong những kiểu quan hệ tình dục, cho dù vì vậy mà bị thương thì cũng coi như là tự gây tổn thương khi đang quan hệ mà thôi, luật pháp căn bản không có quyền xen vào, không thì tôi có một đề nghị, xin gọi cô Uông Ánh Quân đến để đối chất, tôi tin tưởng khi cô Uông đến đây, cô ấy sẽ nói cho Chánh án biết quyết định của mình."

"Chánh án, kiểm phương kiên quyết phản đối người bị hại đến đây đối chất; thể xác và tinh thần của người bị hại đều đang bị tổn thương, hiện tại đang được canh sát và kiểm phương bảo hộ nghiêm mật, nếu như để cho cô ấy tới đối chất, chẳng phải sẽ làm cô ấy chịu tổn thương gấp đôi?" Nghiêm Sĩ Dương có chút sốt ruột, sợ Thẩm Bội Tuyền sẽ đồng ý.

Đĩ nhiên Thẩm Bội Tuyền cũng nhìn thấy rõ bộ dáng nóng lòng muốn bảo vệ Uông Ánh Quân của anh.

"Chánh án, kiểm phương lại né tránh vấn đề, nếu chỉ dựa vào ý nghĩ đó mà thân chủ tôi bị khời tố thì thật không công bằng, như vậy danh dự của thân chủ tôi sẽ bị tổn thất rất lớn, nên tôi yêu cầu gọi cô Uông Ánh Quân đến đối chất, cho dù có phạm tội xâm hại thì pháp luật cũng không có cấm ra tòa đối chất, xin Chánh án chấp thuận yêu cầu của tôi."

"Ngàn vạn lần không thể! Chánh án."

"Được rồi! Tôi đều nghe được." Thẩm Bội Tuyền nhìn hồ sơ, cùng quan toà bên cạnh trao đổi ý kiến, cô nhìn Nghiêm Sĩ Dương, "Với tình huống trước mắt, người bị hại có thể thanh tỉnh cùng người khác nói chuyện hay không?"

"Có thể, nhưng."

Cô không nghe anh nói, "Người bị hại có còn đang tiếp nhận trị liệu không?"

"Đã không cần."

Thẩm Bội Tuyền quyết định, "Tốt! Vậy hãy để cho người bị hại tới đối chất."

"Chánh án!" Nghiêm Sĩ Dương đứng lên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Anh thật không thể tin được, tại sao Tiểu Tuyền có thể. Tại sao cô có thể làm ra quyết định tàn nhẫn như vậy?

"Tôi biết điều lo ngại của kiểm phương, nhưng tòa án cũng sẽ chuẩn bị thật tốt, nhất định sẽ bảo vệ người bị hại. Tôi sẽ phân phó đưa người bị hại đến một nơi an toàn trong viện toà án, sắp xếp để bị cáo cùng người bị hại hoàn toàn tách ra; kiểm phương yên tâm, bị cáo cùng người bị hại tuyệt đối không có cách nào gặp mặt, nếu như kiểm phương vẫn còn lo lắng, tôi cho phép kiểm phương tham dự vào việc sắp xếp chỗ cách ly an toàn cho người bị hại, đến khi nào kiểm phương hài lòng thì sẽ mở lại phiên toà."

Nghiêm Sĩ Dương nghe từng câu từng chữ của Thẩm Bội Tuyền, trong khoảng thời gian ngắn, anh cũng không biết mình nên nói cái gì, còn có thể nói cái gì.

Có lẽ theo bản năng anh vẫn tin tưởng cô, tin tưởng cô so với anh chu toàn hơn, thông minh hơn.

"Vậy cứ quyết định như thế, sau khi chuẩn bị xong, tòa án sẽ thông báo lần mở phiên toà tiếp theo. Hiện tại, kết thúc phiên toà." Cô đứng lên, ôm lấy hồ sơ, rời khỏi tòa án, các quan toà khác cũng rời đi.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi ở vị trí kiểm sát nhìn cô rời đi, trong lòng thờ dài — Có lúc, anh cảm giác mình rất hiểu cô, hiểu được cô kiên trì, biết lý tưởng của cô, cũng biết cô là người như thế nào; nhưng có lúc, anh lại cảm thấy mình không hiểu cô, không hiểu cô vì sao phải làm như vậy, vì sao phải tìm phiên toái cho mình, không hiểu trong lòng cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

(*) Công tố là nhân danh quyền lực công để truy tố một người tình nghi phạm tội ra Tòa án

Thẩm Bội Tuyền phân phó tìm một địa điểm trong toà án để mở phiên toà. Để bảo đảm Uông Ánh Quân không bị thương tổn, Nghiêm Sĩ Dương tự mình dẫn người đến toà án bố trí một phen.

Trong tòa án có cách bí mật để bảo vệ an toàn cho nhân chứng khi mở phiên toà — với trường hợp nhân chứng không thể lộ diện thì sẽ được sắp xếp ở trong này để tránh bị bị cáo phát hiện.

Mặc dù nhân chứng ra tòa, nhưng sẽ đợi trong phòng nhỏ phía sau toà án, nhân chứng có thể thấy được toàn cảnh phiên toà; căn phòng nhỏ ngăn cách với toà án bằng một vách ngăn, vách ngăn đó là tấm kính thủy tinh trong suốt.

Xuyên thấu qua kính thủy tinh, nhân chứng bí mật có thể nhìn thấy tòa án, nhưng trên tòa án mọi người sẽ không thấy được nhân chứng; nhân chứng nói chuyện thông qua loại microphone đặc chế, âm thanh sẽ thay đổi, nên không ai phân biệt được.

Nhưng Nghiêm Sĩ Dương vẫn lo lắng — bởi vì Tiểu Quân không phải là nhân chứng bí mật, Đường Vinh nhận ra cô, cho dù trốn hay dùng microphone nói chuyện thì Đường Vinh vẫn biết đó là cô.

Cho nên anh vẫn không hài lòng với kính thủy tinh có thể nhìn thấy tòa án, phải người trở lại dán thêm một tầng giấy cách nhiệt, để tránh cho Đường Vinh ở trên toà án có cơ hội đe dọa Tiểu Quân.

Mặc dù trong lòng anh biết, việc để cho bị cáo đối chất là rất quan trọng, Tiểu Tuyền quyết định như vậy cũng không sai, nhưng anh vẫn lo lắng cho Tiểu Quân, lo lắng đến không biết nên làm thế nào cho phải.

Rốt cuộc cũng tới ngày mở phiên toà tiếp theo, khoảng cách so với phiên toà trước là mười ngày; mười ngày này, tinh thần của Tiểu Quân đã khôi phục không ít.

Nhưng khi Nghiêm Sĩ Dương chính miệng nói cho cô biết, phải ra tòa cùng Đường Vinh đối chất thì cô vẫn bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch — lần mở phiên toà này không công khai, những người không liên quan sẽ không được dự thính.

Hình như có một phần lớn nội tình Tiểu Quân vẫn không muốn nói với anh — anh vì điều tra chuyện này, đã hỏi rất nhiều người, bao gồm cha mẹ của Tiểu Quân, những người đã từng bày sắc mặt không tốt với anh.

Nhưng cha mẹ Tiểu Quân cũng nói, bọn họ thật không rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ vẫn cho là Đường Vinh cùng Tiểu Quân chính là vị hôn phu, vị hôn thê.

Năm đó cũng là Đường Vinh mang theo Tiểu Quân về nhà nói muốn cùng Tiểu Quân ở chung một chỗ, muốn kết hôn với Tiểu Quân, kêu Tiểu Quân đừng đi học nữa, mà gả cho anh ta. Bọn họ cũng không biết làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng nếu như thật là như vậy, tại sao Tiểu Quân lại có vết thương chồng chất. Cái gì Tiểu Quân cũng không chịu nói. Giống như là không thể nói.

Ngồi ở chỗ của Chánh án, Thẩm Bội Tuyền nhìn bốn phía, phát hiện tấm kính thủy tinh, phía sau chính là căn phòng nhỏ, hẳn là Tiểu Quân đang ở bên trong.

"Tốt! Người bị hại đã đến đúng không?" Nhìn về phía Nghiêm Sĩ Dương, anh gật đầu.

Theo lệ thường, khi ra tòa, nhân chứng phải xác nhận thân phận, nhưng Thẩm Bội Tuyền tính toán bỏ qua trình tự này — nếu A Dương đã xác nhận thân phận, cô cũng không bận tâm nữa.

"Chánh án, làm sao chúng tôi biết người phía sau căn phòng có phải là cô Uông Ánh Quân hay không?"

"Vậy luật sư có ý kiến gì?"

"Ít nhất cũng phải xác nhận thân phận!" Trên mặt luật sư mang theo nụ cười không có ý tốt, "Có thể hay không để cho tôi trò chuyện với cô ấy?"

"Mẹ nó, mày không cần quá đáng!"

"Kiểm phương" Thẩm Bội Tuyền ngăn Nghiêm Sĩ Dương lại, nhìn luật sư, "Luật sư nghĩ nói gì với cô ấy?"

"Vì muốn xác định trong phòng nhỏ có phải là cô Uông Ánh Quân không, có nhận thức thân chủ tôi hay không, tôi muốn xin cô chỉ ra trong hiện trường ai là Đường Vinh." Luật sư hướng về tấm kính thủy tinh nói, "Xin cô nói cho tôi biết, thân chủ tôi, Đường Vinh, hôm nay mặc tây trang màu gì?"

"."

Đường Vinh đột nhiên xoay người, nhìn bề ngoài là muốn để cho người trong phòng nhỏ thấy rõ tây trang anh đang mặc, nhưng đồng thời cũng có thể nhìn thấy nét mặt, nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của anh ta!

Microphone đã mở, nhưng lại là một mảnh trầm mặc.

Nghiêm Sĩ Dương rất sốt ruột, anh đương nhiên chú ý thấy Đường Vinh có ý xoay người — điều này rõ ràng là muốn dọa người!

Thẩm Bội Tuyền đột nhiên nói chuyện, "Ngừng! Bị cáo ngồi thẳng, không cần lãng phí thời gian, chờ khi bắt đầu đối chất, nội dung nói ra có chính xác hay không, tự nhiên có thể xác định có phải người bị hại không, không cần dùng phương thức này."

"Nhưng."

"Yên lặng! Bây giờ bắt đầu tiến hành thẩm lý."

Thấy Đường Vinh bị buộc phải ngồi đứng tư thế, vị trí, Nghiêm Sĩ Dương thở phào nhẹ nhõm — thật may là Tiểu Tuyền giúp một tay, không cho Đường Vinh ngay từ đầu đã đem Tiểu Quân hù dọa.

"Kiểm phương đã tỏ rõ lập trường khởi tố, lần này mở phiên toà là nhằm vào việc bị cáo cho rằng khởi tố không hợp pháp, cho nên do bên bị cáo bắt đầu đối chất, luật sư của bị cáo có thể bắt đầu, xin chú ý ngôn từ."

Luật sư đứng lên, trong lúc nhất thời không biết nên đi tới trước mặt ai để đối chất, đành phải đứng ở vị trí, nhìn vào chỗ ngồi của Thẩm Bội Tuyền. "Đầu tiên, tôi muốn hỏi, người trong phòng có biết hôm nay mình dùng thân phận gì đến đây hay không?"

Hiện trường vô cùng yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe được âm thanh nhỏ từ microphone, "Tôi Bọn họ nói, tôi là chứng nhân."

"Bọn họ nói, bọn họ là ai? Người nào nói với cô như vậy?"

"A Dương. Không phải, là kiểm sát viên."

"Kiểm phương nói cô là nhân chứng, cho nên cô không cảm thấy mình là người bị hại? Cô cho rằng mình chỉ là nhân chứng? Có phải là ý này hay không?"

"Tôi."

"Trả lời tôi!"

"Kháng nghị " Nghiêm Sĩ Dương tức giận rống, "Hung cái gì? Con mẹ nó, mày hung cái gì?"

Thẩm Bội Tuyền nhanh chóng xử lý, "Kháng nghị hữu hiệu, luật sư bị cáo chú ý âm lượng, kiểm phương cũng chú ý ngôn từ."

"Tốt! Có phải cô từng theo thân chủ của tôi, Đường Vinh, lên giường ân ái hay không?"

". Phải."

Câu trả lời này làm Nghiêm Sĩ Dương sợ hết hồn, Thẩm Bội Tuyền đang nhìn hồ sơ cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người nhất thời nhìn nhau.

Tiểu Quân như thế nào lại nói "Phải"? ! Nói như vậy chẳng phải đại biểu là cô tự nguyện sao?

Cô nói là cô từng cùng Đường Vinh lên giường ân ái. Không phải là bị cưỡng bạo sao? Nếu như là bị cưỡng bạo, cô sẽ phải phủ nhận cách nói "ân ái".

"Xảy ra ở nơi nào?"

"."

"Không thể quá lớn tiếng, nếu không dọa nhân chứng." Luật sư giữu cọt cười một tiếng, "Xin cô nói cho tôi biết, xảy ra ở nơi nào?"

"Ở trong nhà anh."

"Cô từng ở trong nhà thân chủ tôi, cùng thân chủ tôi lên giường ân ái, hôm nay cô tới đây với thân phận là nhân chứng, không phải là người bị hại, tự nhiên cũng không phải tố cáo." Nhìn về phía Thẩm Bội Tuyền, "Chánh án, tôi đã hỏi xong."

Thẩm Bội Tuyền trầm mặc, "Cho nên bên biện cho là."

"Bên biện vẫn thỉnh cầu xin tòa án không thụ lý đơn kiện của kiểm phương, bởi vì cô Uông Ánh Quân không cảm thấy mình là người bị hại, lại thừa nhận rằng cô ấy cùng thân chủ tôi chỉ là xảy ra hành vi tình dục, những điều này cho thấy người bị hại không cho là mình bị cưỡng chế, ép buộc quan hệ!"

"Chuyện cô Uông bị thương là sự thật, nhưng tôi cho rằng đó chỉ là thương tổn khi quan hệ, cho dù muốn truy tố, cũng phải do cô Uông nói ra."

Nghiêm Sĩ Dương hít sâu, đứng lên, "Theo ghi chép, khi được thẩm vấn, người bị hại đã nói cô bị cưỡng chế, ép buộc quan hệ, bị làm nhục, còn bị khắc chữ trên người, Chánh án."

"Chánh án, về phần tự bạch, tôi cực kỳ nghi ngờ tính chân thật của nó, xin tòa án loại bỏ chứng cứ." Luật sư bổ sung, "Tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó, kiểm phương khởi tố không hợp pháp. Muốn hay không cũng là do người bị hại nói, mà tội danh này cũng không phải là cưỡng chế, ép buộc quan hệ, nhiều nhất chỉ là tội xúc phạm thôi."

Đường Vinh nở nụ cười, thế cuộc trước mắt cho thấy kiểm phương không có phần thắng, anh ta đắc chí vừa lòng, cảm giác luật sư mình mới tới thật sự rất giỏi.

"Xác định có muốn kiện không?" Đường Vinh nói, "Tiểu Quân, cô muốn kiện tôi sao? Cô muốn kiện thì cứ kiện! Tôi không quan trọng việc đó, Tiểu

Quân."

"."

"Cô dám kiện thì kiện đi!"

Đầu kia của microphone truyền đến âm thanh hô hấp run rẩy, Nghiêm Sĩ Dương càng thêm tức giận, tức đến muốn nổi đóa, nhưng ngay khi anh định đứng lên nói những lời thô tục, thì Thẩm Bội Tuyền lại lên tiếng trước—

"Bị cáo, bị cáo vừa mới nói gì? 『 cô dám kiện thì kiện đi 』? ! Ở trên tòa án của tôi, ở trước mặt tôi, bị cáo lại dám đe dọa người bị hại? Bị cáo cho rằng ba quan toà chúng tôi đều chết hết rồi sao?"

Rất hiếm khi thấy Thẩm Bội Tuyền nổi đóa, đến Nghiêm Sĩ Dương còn ngây ngẩn cả người, ngay cả Ưông Ánh Quân đang ngồi bên trong cũng sửng sốt.

Luật sư bị cáo cảm giác không ổn, vốn định đứng lên xin tha thứ, nhưng Thẩm Bội Tuyền hoàn toàn không cho anh ta cơ hội — cô cùng quan toà hai bên trao đổi ý kiến, hai vị quan toà kia cũng đồng ý.

Cô dọn dẹp hồ sơ, "Phiên toà hôm nay tới đây kết thúc, nghỉ ngơi mười phút, sau đó sẽ mở phiên toà giam giữ; bị cáo liệu lĩnh như vậy, ở trên toà mà dám đe dọa người bị hại, giờ đã có đủ yếu tố để yêu cầu giam giữ."

Tinh thần của Nghiêm Sĩ Dương biến chuyển, tay anh nắm chặt, trong khoảng thời gian này, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy vui mừng. Ông trời! Tiểu Tuyền rốt cuộc có động tác rồi.

Sắc mặt Đường Vinh thay đổi, sắc mặt của luật sư cũng thay đổi, chỉ thấy luật sư không ngừng khuyên giải Đường Vinh, hai người châu đầu ghé tai không biết đang nói cái gì.

Nghiêm Sĩ Dương vui mừng đến nỗi chỉ muốn nhảy dựng lên, chỉ kém không có hét lên, mới nghĩ muốn lên động viên Tiểu Tuyền, thì phát hiện cô đã cùng hai quan toà đi ra khỏi tòa án.

Làm tốt lắm!

Đây mới là Thẩm Bội Tuyền, ha ha.

Chỉ có điều, Thẩm Bội Tuyền vẫn không đem người bắt giữ!

Nhưng Đường Vinh cũng không dễ chịu — ở phiên toà giam giữ, luật sư của anh ta nào là khuyên can, nào là cãi lý, dùng hết lời lẽ nhưng vẫn không có cách nào thuyết phục được Thẩm Bội Tuyền, không thể khiến cô tin tưởng Đường Vinh tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với Tiểu Quân.

Ngay cả những lời như "Nếu Đường Vinh bị giam giữ, thì giá cổ phiếu của xí nghiệp Đường thị sẽ bị rớt" cũng được lờ đi nói. Làm luật sư quả thật không dễ mà!

Thẩm Bội Tuyền suy nghĩ rất lâu, trong gần ba giờ, cô đều đã nghe ý kiến của kiểm phương và bị cáo.

Nghiêm Sĩ Dương chủ trương đem người giam giữ, chủ công hòa lực đều đặt vào câu nói mới vừa rồi của Đường Vinh "Cô dám kiện thì kiện đi!", nếu để tên phé vật này đi ra ngoài thì tuyệt đối sẽ gây bất lợi cho người bị hại. Hai chữ 'phé vật' là từ mà Nghiêm Sĩ Dương đã sử dụng ở phiên toà.

Cuối cùng Thẩm Bội Tuyền quyết định, "Bị cáo Đường Vinh phải nộp ba vạn tiền bảo lãnh, ngoài ra còn kèm theo điều kiện, chỉ cần bị cáo xuất hiện xung quanh người bị hại trong vòng 100m thì lập tức bắt giữ, không cần phải mở phiên toà giam giữ nữa."

Sau khi ra khỏi tòa án, Đường Vinh vội vàng đi gom tiền, may mắn là trong nhà anh ta có tiền, nên ba vạn cũng không coi là nhiều; nhưng lần này, khi đi ra khỏi tòa án, trên mặt anh ta không có chút vẻ vang nào.

Anh ta biết, ở trên phiên toà, vì nhất thời lỡ lời đe dọa người bị hại, nên việc thuyết phục quan toà tin anh vô tội, tin tưởng đây chỉ là hành vi tình dục bình thường, sẽ gặp nhiều khó khăn.

Ưông Ánh Quân vẫn tiếp tục được cảnh sát cùng kiểm phương bảo vệ chặt chẽ, bố trí ở một nơi mà Đường Vinh tuyệt đối không thể nào tìm được, để cô nghỉ ngơi thật tốt, hồi phục sức khỏe.

Thân thể thì dễ dàng khôi phục, nhưng vết thương trong lòng thì sẽ rất khó khăn.

Thật ra thì Nghiêm Sĩ Dương cũng có chút mơ hồ, anh không phải cố ý làm bản thân mơ hồ, chỉ là Tiểu Quân trở về quá đột nhiên, cô quay về với vết thương chồng chất, làm cho anh không tự chủ được mà đau lòng.

Anh mơ hồ, mơ hồ không hiểu tim của mình rốt cuộc là thế nào.

Học tử hỏi rất đúng. Anh là đang thương hại Tiểu Quân? Hay là đau lòng Tiểu Quân, vẫn còn yêu Tiểu Quân? Ngay cả chính anh cũng không biết.

Tối hôm đó anh dẫn Tiểu Quân ra ngoài để cô ấy cảm thấy thoải mái hơn; trên thực tế, anh còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô — lúc ở kiểm sở, ở toà

án, Tiểu Quân không muốn nói, bởi trong lòng cô có áp lực, cô sợ hãi, cho nên anh cũng không muốn hỏi.

Ở công viên bên cạnh kiểm sở, Tiểu Quân ngồi trên ghế đá, Nghiêm Sĩ Dương đứng trước mặt cô, thân hình cao lớn y như trước kia, Tiểu Quân nhìn anh, trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi xổm người xuống nhìn cô — cô vẫn như năm đó, vẫn là cô gái khéo léo dịu dàng.

Cô đã từng không giải thích mà biến mất khỏi anh, khiến anh đau khổ, chờ đợi; chờ anh cũng đã chờ, đợi anh cũng đã đợi, anh đợi đến khi không muốn đợi thêm nữa, đợi đến tim của anh cũng thay đổi, hướng về một cô gái khác; vậy mà giờ Tiểu Quân lại trở về. "Tiểu Quân, anh cảm thấy có một số việc em vẫn chưa nói cho anh biết."

Cô co rúm lại, cả người sợ hãi, trong đầu như đang nghĩ tới chuyện xảy ra trong những năm gần đây.

"Những chuyện này liên quan tới vụ án, có lẽ cũng liên quan tới. Năm đó tại sao em lại rời bỏ anh. Tiểu Quân, em có thể thành thật nói cho anh biết không?"

Thân thể cô run rẩy, cắn môi dưới, nước mắt cũng chảy ra.

Đoạn trí nhớ kinh khủng kia không ngừng vọt ra, cô cảm thấy chính mình giống như đang bị trói chặt. Không! Kinh khủng hơn, cô giống như là bị đóng đinh trên mặt đất, máu chảy không ngừng, toàn thân trần trụi, thậm chí giống như là bị ngũ mã phanh thây.

Từ hơn mười năm trước, từ giây phút rời khỏi Nghiêm Sĩ Dương, bi kịch của cô cũng đã xảy ra.

Những năm gần đây, cô vẫn luôn trốn chạy, cô cho là cô có thể thoát khỏi cảnh ngộ đó; nhưng không, nó như hình với bóng, bóng dáng của ác ma kia vẫn tồn tại bên người cô. "Em."

"Tiểu Quân, nơi này không phải kiểm sở, nói cho anh biết, những năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sợ hãi — gương mặt của tên đàn ông kia lại hiện lên trong đầu cô, trong nháy mắt chiếm lấy cô; ác ma — cô phải làm sao để loại bỏ nó đây? Cô phải làm thế nào mới có thể thoát ra khỏi?

Nghiêm Sĩ Dương lắc đầu một cái, hốc mắt đã ướt, "Em biết không? Năm đó, lúc em rời khỏi anh, anh thường một mình núp ở phía sau đài quan sát vừa khóc vừa uống rượu; anh nghĩ thầm: Mẹ kiếp! Anh kém cỏi như vậy sao? Tại sao em lại muốn rời khỏi anh? Tại sao?"

"Thật xin lỗi." Cô chỉ có thể nói xin lỗi.

"Nhưng." Cô gắng lau nước mắt, "Coi như chia tay, anh cũng không muốn em biến thành bộ dáng này. Em nên hạnh phúc, vui vẻ, tìm một người yêu em mà ở cùng nhau, coi như không phải là anh thì cũng không quan hệ, Tiểu Tuyên đã nói, thích một người, chỉ cần người đó hạnh phúc là tốt rồi."

Cô che miệng, không ngừng khóc.

"Anh không muốn em biến thành như vậy!" Nghiêm Sĩ Dương gầm nhẹ, "Tiểu Quân, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những năm này em ra sao? Tại sao em sợ Đường Vinh như vậy? Tên kia đến cùng đã làm cái gì? Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Cô dùng sức lắc đầu — không muốn nói, cũng không dám nói!

Sợ hãi quá sâu, tâm ma quá mạnh mẽ, ép tới cô không thở nổi, cô không thể nói, đừng ép buộc cô. Ưỡng Ánh Quân khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nghiêm Sĩ Dương cũng rất khổ sở, không biết nên an ủi cô thế nào, muốn hỏi lại hỏi không ra nguyên do, cuối cùng lại biến cô thành như vậy.

Anh thật hồng bét. Chuyện gì cũng không làm được.

"Đừng khóc, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Anh ngồi chồm hổm, vỗ vỗ lưng của cô, thậm chí ôm vai cô, an ủi cô — anh không am hiểu nói lời an ủi, chưa nói được hai câu đã bắt đầu nặng Đường Vinh, nhưng hiện tại đây điều duy nhất mà anh có thể nghĩ tới.

Động tác rất thân mật, nhưng đêm đã khuya, người có thể thấy cũng không nhiều lắm, nhưng vẫn có người thấy được — vừa đúng, người nọ chính là Thẩm Bội Tuyên.

Cô đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, cô không trốn, bởi cô không cảm thấy mình cần trốn, nhưng cô cũng không cảm thấy mình cần hiện thân.

Vốn là không có gì, vốn là cái gì cũng không có.

Xoay người đi trở về — vốn dĩ vừa tan việc, đang định đi về thì lại thấy cảnh này, cô không thể phủ nhận sự đau lòng của mình, cô có thể gạt được người khác, nhưng không thể lừa gạt chính mình!

Cô quay trở lại phòng làm việc, lên lầu, cô trốn trong góc khuất — bởi vì học tỷ đang chuẩn bị rời đi, cô không muốn cô ấy phát hiện mình trở lại, nếu

không sẽ ngăn cản học tử tan việc.

Đợi đến khi Lý Gia Dung đi, Thẩm Bội Tuyền mới hiện thân, tiếp tục đi về phía trước, lấy chìa khóa ra, mở ra cửa phòng làm việc, đi vào, ngồi xuống ghế.

Đèn không mở, cô thì vẫn ngồi đó, mắt chớp cũng không chớp, nhìn căn phòng yên tĩnh, sau đó cũng không nhúc nhích.

Đột nhiên, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Chảy qua đôi má, xuống tới cằm, sau đó rơi xuống; một giọt lại một giọt, nước mắt mang theo ưu thương, mang theo nhiều năm ký ức.

Có lẽ, cô nên buông tay rồi.

Mười năm — chính cô cũng không thể tin mình có thể yêu một người đàn ông mười năm, trong thời gian đó, cô chưa từng muốn anh hồi báo, lại càng không nghĩ đến việc được yêu.

Cô vẫn tin chắc — nếu là của mình, thì sẽ là của mình .

Cho nên, trả lại cho Tiểu Quân đi!

Trả. . . . Trả cái gì? Từ đầu tới cuối cũng không phải của cô, nói gì đến trả?

Lau nước mắt, cô vẫn là Thẩm Bội Tuyền biết tự kiểm chế, bỏ túi xách trong tay xuống, mở đèn bàn lên, mở hồ sơ ra, bắt đầu dời đi lực chú ý của mình.

Nháy mắt, nhìn tài liệu, cô rất chuyên tâm, trong lòng không có việc khác, chỉ khi nước mắt rơi xuống, mới là lúc vạch trần vẻ nguy trang của cô.

Yêu một người, chính là hi vọng người đó hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Vụ án của Ưông Ánh Quân vẫn còn đang thẩm tra, tất cả mọi người đều đang chờ xem Thẩm Bội Tuyền sẽ xử lý án này thế nào — không chỉ vì cô là Chánh án, mà còn vì. . . . các tạp chí bất quá đều nói Tiểu Quân cùng Sĩ Dương từng có quan hệ yêu đương, mà cô cùng Sĩ Dương cũng có tình cảm mập mờ, không rõ ràng. Vốn dĩ chuyện này chỉ có người trong cuộc mới biết, nhưng giờ thì. . . mọi người đều biết.

Dù vậy thì Thẩm Bội Tuyền vẫn mặc kệ, cô vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không dao động — phải phán như thế nào thì cô sẽ làm thế ấy, cho dù trong lòng cô cũng cảm thấy Đường Vinh có vấn đề, nhưng cô vẫn như cũ bảo trì trung lập.

Muốn xử bị cáo có tội, Sĩ Dương phải lấy ra tất cả chứng cứ để thuyết phục cô; cô không thể nào tiếp nhận những ngôn từ mơ hồ kia, thứ cô cần là bằng chứng xác thực.

Nhưng cô biết việc điều tra của Sĩ Dương đang gặp khó khăn —

Quả thật Tiểu Quân đã chịu đủ kinh sợ, dường như cô ấy không muốn lại ra tòa đối chất với Đường Vinh, hoặc là nói, Tiểu Quân căn bản không nghĩ sẽ gặp lại Đường Vinh.

Mặc dù Tiểu Quân không nói rõ, nhưng cô cảm thấy cô ấy không muốn kiện, cũng không dám kiện!

Trên thực tế, Tiểu Quân rất sợ mỗi lần nhắc tới hai chữ Đường Vinh — ngày đó khi cô ngồi ở trong phòng nhỏ, mặc dù nhìn thấy Đường Vinh thông qua tấm kính thủy tinh, mặc dù Đường Vinh không nhìn thấy cô, nhưng cô vẫn bị hù dọa đến nỗi ngay cả lời nói cũng không nói rõ được.

Nếu nói Tiểu Quân cam tâm tình nguyện cùng Đường Vinh lên giường, đúng là có quý mới tin!

Cho dù Tiểu Quân không kiện thì kiểm phương cũng có thể làm, bởi vì đây là tội công tố, căn bản không cần Tiểu Quân nói kiện, nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, Tiểu Quân phải ra tòa bày tỏ việc cô bị ép buộc, là bị ép, chứ không thể như lần đối chất trước, luật sư hỏi cô có từng cùng Đường Vinh lên giường ân ái hay không, cô lại trả lời có, những từ ngữ như vậy khiến người khác hiểu rằng cô không phải bị ép, mà là cam tâm tình nguyện.

Tại sao Tiểu Quân lại sợ Đường Vinh như vậy?

Chuyện này đúng là rất phiền toái. Những lời nói kia đã được ghi chép lại. Dù cho trong lòng Thẩm Bội Tuyền còn nghi vấn, nhưng lời nói đó lại ảnh hưởng đến hai quan tòa kia.

Thẩm Bội Tuyền tự hỏi, việc Tiểu Quân thừa nhận cùng Đường Vinh "lên giường ân ái", mà không phải bị cưỡng bạo, trong này nhất định có nguyên nhân đặc biệt.

Ai! Không chỉ có Sĩ Dương, mà ngay cả cô cũng cảm thấy phiền não; lần này Tiểu Quân xuất hiện quả thật đã làm rối loạn tâm tư của bọn họ, càng không cần nói đến màn tỏ tình của hai người vào đêm hôm ấy, bởi vì nó giống như.

Chưa từng tồn tại!

Hiện tại trong mắt anh chỉ có Tiểu Quân, thậm chí vì Tiểu Quân mà chửi cô. Ai ——

Giữa trưa, Thẩm Bội Tuyền đi ra khỏi tòa án —— cô cần tìm một chỗ để tĩnh táo suy nghĩ. Mặc dù đây không phải là công việc của cô, mặc dù trong lòng luôn nghĩ chỉ cần làm tốt chức vụ quan toà của cô là được rồi, nhưng khi nhìn Nghiêm Sĩ Dương giống như con ruồi không đầu bay tán loạn, cô vẫn không tự giác mà muốn nghĩ biện pháp giúp anh.

Cô đi tới một quán cà phê, kêu một ly cà phê và một món ăn, trên bàn là quyển vở ghi chép, nắm cây bút trong tay, ở trên quyển vở viết đông viết tây, giống như đang phán đoán cái gì.

Cà phê cùng món ăn đã đưa tới, nhưng cô vẫn không nhúc nhích, trên cuốn vở là sơ đồ quá trình của vụ án, óc cô không ngừng suy luận. Năm đó rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiểu Quân biến mất cả đêm, nghe nói khi đó, Đường Vinh từng cùng cô về Uông gia để gặp cha mẹ, khi đó liền có tin đồn là bọn họ ở chung một chỗ, mấy năm nay cũng chưa từng gặp qua.

Rốt cuộc Đường Vinh là người như thế nào? Làm sao mà chỉ trong một đêm lại xuất hiện trong khi Tiểu Quân cùng Sĩ Dương vẫn còn đang lui tới?

Người này rốt cuộc chui ở đâu ra?

Anh ta là danh nhân, là con trong một gia đình nổi tiếng, truyền thông nói anh ta hòa ái dễ gần, thường xuyên tiền làm việc thiện; nhưng Tiểu Quân lại rất sợ anh ta, rốt cuộc là tại sao.

Cô cũng rất hoài nghi, ngày đó cô cũng tận mắt nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của anh ta.

"Xin hỏi tôi có thể ngồi chứ?"

Một người đàn ông đột nhiên mở lời, cắt đứt tất cả suy nghĩ của Thẩm Bội Tuyền, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía người nói chuyện, trong lòng kinh ngạc không thôi, thậm chí có phản tức giận.

Đó là luật sư của Đường Vinh. Đối phương kéo cái ghế đối diện Thẩm Bội Tuyền, trực tiếp ngồi xuống, thậm chí gọi phục vụ, kêu một ly cà phê. "Không ngại cùng bàn chứ?"

Thẩm Bội Tuyền dựa vào ghế, ôm ngực nhìn anh —— đây cũng không phải là ngày đầu tiên cô ngồi lên vị trí hiện tại, cô làm sao có thể không biết người trước mắt này có mục đích gì. "Anh thật to gan! Vụ án của đương sự anh hiện tại đang do tôi thẩm tra, vậy mà anh dám bí mật tới đây gặp tôi? Anh có tin là tôi mời kiểm soát đưa anh về trừng phạt không?"

"Không cần tức như vậy chứ?"

"Nếu bây giờ anh lập tức rời đi, tôi còn có thể xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nếu không tôi liền theo luật điều thứ 40 mời kiểm soát đưa anh về trừng phạt!"

"Chánh án Thẩm sao lại khó khăn vậy? Chẳng lẽ những điều tôi định nói, một chút hứng thú cô cũng không có sao?"

"Không có!"

Đối phương vẫn ung dung, "Vậy cũng không nhất định, có lẽ những gì tôi sắp nói, Chánh án Thẩm sẽ có hứng thú đó."

"Mời rời đi."

"Nghe nói kiểm sát Nghiêm Sĩ Dương cùng vị hôn thê của đương sự tôi lúc ở đại học từng là người yêu của nhau?" Anh ta trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, để tránh bị cô đuổi đi thật.

Thẩm Bội Tuyền không nói.

"Chỉ là khi đó, cô Uông Ánh Quân bị đương sự của tôi theo đuổi. Là đàn ông đúng là sẽ không chịu nổi, khó trách kiểm sát Nghiêm cứ gây sự với đương sự tôi."

Thẩm Bội Tuyền cười, "Hôm nay anh tới đây, chắc không chỉ là muốn làm ảnh hưởng đến lòng của tôi chứ? Anh có lời gì thì thành thật mà nói đi!"

Bởi vì kết quả cũng giống nhau, đợi bản án thẩm lý xong, cô nhất định sẽ xử lý tên luật sư phách lối cuồng vọng, xem kỹ luật như không này.

"Nghe người ta nói, tình cảm của chánh án Thẩm cùng kiểm sát Nghiêm cũng không tệ lắm?"

Tim lỡ một nhịp, nhưng cô vẫn cố gắng giả bộ không bị ảnh hưởng, "Luật sư không lo đọc hồ sơ, lại ở đây xem tạp chí bát quái. Nếu như anh lo lắng tôi sẽ thả cho kiểm sát Nghiêm, vậy thì... anh nên thay đương sự của mình biện hộ cho tốt."

"Tôi đương nhiên không lo lắng chánh án Thẩm thiên vị, bởi vì Chánh án Thẩm nhất định cũng rất rõ ràng, vụ án này nếu như kiểm phương thắng, đương sự tôi có tội, vậy thì... kiểm sát Nghiêm Sĩ Dương cùng cô Uông Ánh Quân có thể hợp lại rồi." Vừa nói trên mặt vừa nở nụ cười tự tin, anh ta cho là nói như vậy nhất định sẽ làm cho Thẩm Bội Tuyền dao động.

Thẩm Bội Tuyền nhăn mày, "Cho nên?"

Luật sư thờ dài, "Tôi thật sự cảm thấy không đáng cho chánh án Thẩm! Làm sao mà Uông Ánh Quân có thể vượt qua cô, Nghiêm Sĩ Dương như thế nào lại không có ánh mắt như vậy, cứ cố chấp với một tàn hoa bại liễu."

"Tàn hoa bại liễu?"

"Đương nhiên! Cũng không biết Uông Ánh Quân bị đương sự tôi chơi đùa bao nhiêu lần, không phải là tàn hoa bại liễu thì là cái gì? Nghiêm Sĩ Dương cũng thiệt là, không hiểu sao lại thích đôi giày rách mà người khác đã mang."

Thẩm Bội Tuyền khoanh tay ôm ngực, không nhịn được cười một tiếng, "Ngày đó đối chất, anh hỏi Uông Ánh Quân có phải từng theo đương sự của anh lên giường ân ái hay không? Anh dùng từ là 『ân ái』...Sao hiện tại anh lại nói Đường Vinh 『chơi đùa』?!"

Luật sư đột nhiên cứng họng, trong nháy mắt sắc mặt biến trắng — ông trời, Thẩm Bội Tuyền thế nào lại lợi hại như vậy, hai ba câu nói liền tóm lấy sơ hở trong lời nói của anh?

Thẩm Bội Tuyền cười, "Đại luật sư, tôi rất rõ ràng việc anh định nói gì với tôi hôm nay, anh hi vọng để cho tôi cảm thấy nguy cơ, đừng để kiểm phương thắng kiện, nếu không thì Nghiêm Sĩ Dương sẽ hợp lại với Uông Ánh Quân, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, khi tôi thẩm lý bất kỳ một vụ án nào, cái tôi nghĩ tới đều không phải là chính mình."

Đứng lên, thu thập xong mấy thứ, "Đại luật sư, tôi chỉ có thể nói cho anh biết là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, anh nên để dành tâm tư mà biện hộ cho đương sự của mình đi!" Cô nói xong liền rời đi.

Luật sư ngồi ngầy ngốc tại chỗ, chân mày nhăn sâu, càng nghĩ càng cảm thấy Thẩm Bội Tuyền khó chơi.

Nhìn ngoài mặt cô có vẻ im lặng, nhưng mỗi một câu nói, mỗi một cử động, biểu tình trên mặt, cô đều nhìn ở trong mắt, không bỏ qua chút nào.

Thẩm Bội Tuyền trả tiền, đi ra khỏi quán cà phê, ly cà phê của cô một hộp cũng chưa uống, món ăn cô kêu một miếng cũng không ăn được, nhưng chuyến đi này vẫn có thu hoạch khá lớn.

Ít nhất cô càng chắc chắn — Đường Vinh có vấn đề.

Nhưng đồng dạng cũng làm cô đau lòng, cô phải lựa chọn thế nào đây? Cô thật muốn một tay đem Tiểu Quân cùng Sĩ Dương ở cùng một chỗ sao?

Cô sao có thể vì chuyện này mà cảm thấy khó xử? Cho dù cô phải cô độc cả đời, cuộc đời phải đi một mình, cho dù cô phải tự tay đem người đàn ông mình yêu nhất tới bên cạnh người con gái khác, thì cô cũng không thể quên lời thề muốn giữ vững chính nghĩa của mình.

Nhưng vẫn còn có người khác đang hoài nghi cô!

Thẩm Bội Tuyền đi ra khỏi quán cà phê, đi trên lối đi bộ, chuẩn bị trở lại phòng làm việc tiếp tục công việc — cái tên chết tiệt kia, vốn dĩ cô có thể hưởng thụ một chút nhân nhả khó có được này, sau đó mượn cơ hội tìm ra đầu mối, để biết bước kế tiếp phải làm như thế nào, kết quả là tên kia đột nhiên xuất hiện, làm cho cô cái gì cũng không thể hưởng thụ.

Mặc dù cô rất rõ ràng Đường Vinh có vấn đề, nhưng trong này vẫn có một bí ẩn lớn, mà người duy nhất có thể dẫn đường sáng cho bọn họ chỉ có Tiểu Quân.

Nhưng Sĩ Dương lại không thể ép Tiểu Quân — cô ấy đã đủ đáng thương, lần đó ra tòa đối chất, thông qua microphone có thể nghe thấy thanh âm run rẩy của cô ấy, thật là làm người ta đau lòng không dứt.

Thẩm Bội Tuyền còn cảm thấy như vậy, huống chi là Sĩ Dương. Chỉ sợ tâm anh đau đến muốn nổi điên, giống như chính miệng anh nói — đau lòng đến muốn nổi điên.

Nghe Đường Vinh đe dọa Tiểu Quân, có lẽ Tiểu Quân có nhược điểm gì đó rơi vào tay Đường Vinh, khiến Đường Vinh có thể không chút kiêng kỵ đe dọa cô.

Cô dám kiện thì kiện.

Đến bây giờ nhớ tới, Thẩm Bội Tuyền vẫn còn rất tức giận, trong lòng càng chắc chắn tên Đường Vinh đó không phải là người tốt, lên trên tòa án vẫn không có sợ hãi.

Đến nay kiểm phương còn chưa có chứng cứ gì rõ ràng, nhưng nói ra cũng thật xấu hổ, lòng của cô giờ đã có thành kiến mãnh liệt với Đường Vinh, vậy thì... sẽ rất bất lợi với anh ta.

Trong đầu Thẩm Bội Tuyền vẫn còn đang suy nghĩ miên man, nhưng nói thật, cô thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới việc tại sao cô lại không để tâm tư trên người mình, mặc dù miệng của tên luật sư kia đầy lời vô vị, nhưng những lời anh ta nói cũng đúng sự thật.

Với cá tính của cô, cộng thêm việc cô được giáo dục trong môi trường này, làm cho cô không thể vì chính mình nghĩ quá nhiều.

Cho dù cuối cùng cô xử Đường Vinh có tội, tự tay đem Sĩ Dương tới bên cạnh Tiểu Quân, thì đó cũng là mệnh của cô — cô cùng Sĩ Dương không có duyên phận, cô cũng không trách ai.

Thành thật mà nói, cô mệt quá rồi, nhiều năm ngồi ở vị trí này làm cho cô mệt mỏi kiệt sức, có phải hay không đã đến lúc... cô không còn thích hợp ở vị trí này nữa rồi?

"Em mới vừa đi nơi nào?"

Vốn dĩ Thẩm Bội Tuyền cúi đầu đi bộ, vừa nghe âm thanh, lập tức ngẩng đầu lên nhìn, người đến là Nghiêm Sĩ Dương, anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Như thế nào? Tại sao mỗi người đều cứ như vậy mà xuất hiện, em chỉ muốn yên lặng một chút, suy nghĩ một chút cũng không được sao?"

Nghiêm Sĩ Dương mím môi, vẻ mặt nghiêm túc tới cực điểm, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia sáng lạnh. Anh ngại nhìn thấy cô, gần từng tiếng hỏi lại một lần nữa, "Em mới vừa đi nơi nào?"

Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, dĩ nhiên cũng phát hiện sự khác thường của anh, chỉ là cô không hiểu, anh vì sao lại tức giận như vậy? Cô lại làm cái gì không đúng sao?

Gần đây cô thường làm anh không vui — từ việc cô không chịu giam giữ Đường Vinh, đến việc cô đồng ý để Tiểu Quân ra tòa cùng Đường Vinh đối chất, cô biết cô quyết định như vậy sẽ khiến Sĩ Dương không vui, nhưng cô vẫn cho là anh có thể thông cảm với cô.

"Tại sao em có thể làm như vậy?"

"Đến cùng thì em đã làm cái gì?" Cô cảm thấy bất đắc dĩ, thời gian này vì vụ án của Tiểu Quân, anh với cô có thể nói là phản bội rồi.

Biết nhau nhiều năm như vậy, bọn họ chưa từng có xung đột như vậy?

Cho dù cô không nguyên tin tưởng, nhưng cũng không thể không tin — tâm của anh vẫn còn nhớ Tiểu Quân, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa từng dễ xuống.

Vậy đêm hôm đó anh nói thích cô thì tính là gì? Lừa gạt cô? An ủi cô? Trêu cợt cô?

"Em mới vừa đi gặp người nào?" Anh trầm giọng hỏi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh thật không thể tin được cô là như vậy người, luôn luôn tự xưng là công chính, lời thề duy trì chính nghĩa của cô đâu rồi!

"Em đi gặp ai?" Cô nào có đi gặp người nào. Chẳng lẽ anh nói tới luật sư kia?

"Tại sao em có thể cùng luật sư của bị cáo gặp mặt?" Nghiêm Sĩ Dương gần từng tiếng, gần như cắn răng nghiêng lợi chỉ trích cô.

Mỗi một chữ, vừa bắt đầu dường như không có chút cảm giác nào, nhưng ở trong đầu cô lặp đi lặp lại, cứ như thế đâm vào tim cô.

"Là do anh ta tới tìm em!" Cô nghĩ muốn giải thích, mặc dù đây không phải là thói quen của cô, cô tự nhận là người đi ngay, ngồi thẳng, người khác phê bình chỉ trích, cô sẽ dùng một tiếng cảm ơn để đón chiêu, nhưng anh phê bình lại làm cho cô nóng nảy muốn đáp lại, muốn vì mình mà cãi lại.

"Không cần nói dối! Anh đều đã thấy được." Nghiêm Sĩ Dương chỉ trích, "Hai người các người ngồi ở trong quán cà phê, trò chuyện rất vui vẻ. Anh ta đi tìm em? Anh ta biết em sẽ ở trong quán cà phê đó sao? Các người có tâm linh cảm ứng à? Mẹ nó, em lừa gạt ai chứ?"

"Em không có lừa anh." Một câu cuối cùng, cô vì mình giải thích.

"Em. . . . Tại sao em có thể lén lút cùng luật sư của bị cáo gặp mặt? Các người nói cái gì? Anh ta muốn em làm cái gì? Em nói đi! Đem tất cả nói cho rõ ràng."

"."

"Tại sao không nói lời nào? Em có tật giật mình sao? Nói đi chứ!" Anh cảm thấy rất đau — tận mắt nhìn thấy cô như vậy!

Cô hít sâu, lần nữa mở mắt, trong mắt là một mảnh uớt át — Đủ rồi! Thật là đủ rồi, vì vụ án của Tiểu Quân, anh có thể đem tất cả mọi người biến thành người xấu; chỉ cần không thuận ý anh thì đều là người xấu. "Anh thật rất thích Tiểu Quân có đứng hay không?"

"Không cần đổi đề tài, em."

"Nếu như Tiểu Quân không có xuất hiện, anh còn có thể đối với em như vậy sao?" Nước mắt chậm rãi chảy ra, cô nhìn anh, giống như là muốn nhìn xuyên anh, sau đó để cho chính mình chết tâm.

"Em."

Lau nước mắt, thật là nên hết hi vọng rồi, đủ rồi, cô không cần lại bị nhục nhã như vậy nữa. "Anh đi tố cáo đi! Tìm kiểm sát tới điều tra tôi, muốn nói chuyện, muốn hỏi han; muốn bắt, muốn giam giữ đều có thể, còn không thì anh đi đến Viện Giám Sát tố cáo tôi đi! Anh muốn làm gì cũng được, tùy anh, tôi không quan tâm!"

"."

"Tôi không thẹn với lương tâm, đến chết tôi cũng vẫn lặp lại câu ấy, là luật sư của bị cáo tới tìm tôi, chẳng quan hệ gì tới tôi! Anh muốn hiểu làm tôi thế nào thì tùy anh thôi, lòng tôi an ổn là được." Thẩm Bội Tuyền quay đầu, đẩy anh ra một bên, đi trở về tòa án, đem tất cả tình cảm còn lại thu thập sạch sẽ.

Vào giờ phút này, cô không có tình cảm riêng tư rồi !

Nghiêm Sĩ Dương xoay người, nhìn bóng dáng cô rời đi, trong lòng đột nhiên đau xót — Kỳ quái? Cùng luật sư của bị cáo gặp mặt là cô, rõ ràng là cô không đúng, làm thế nào anh lại cảm thấy người sai là anh?

Trong lòng anh thầm mắng một tiếng, cả người đau đến bất lực, nhìn bóng lưng Tiểu Tuyền rời đi, anh thật rất đau lòng.

Anh rốt cuộc nên làm cái gì?

Một bên là Tiểu Quân, một bên là Tiểu Tuyền, làm sao anh lại rơi vào tình cảnh như vậy? Anh rốt cuộc nên chọn người nào?

Một là cô gái cả người bị thương, cần anh vì cô mang đến chính nghĩa; một người đã tồn tại rất sâu trong lòng anh, sâu đến nỗi anh không thể bỏ qua; anh không nghĩ muốn lựa chọn, nhưng từng hành động của anh bây giờ đều phải chọn lựa giữa hai cô gái.

Thật là khó.

"Hôm nay tới đây thôi, kết thúc phiên toà."

Lại thêm một lần mở phiên toà không có lợi ích — hai bên kiểm, biện vẫn biện luận chủ đề cũ, một bên muốn tố tội cường chế, ép buộc quan hệ, một bên thì lý giải đây là hành vi tình dục bình thường giữa vị hôn phu và vị hôn thê.

Bởi vì Tiểu Quân sợ, nên không dám ra đối chất, cũng không dám nói kiện; còn bị cáo thì cắn chết một điểm này, cho rằng việc này đại biểu là người bị hại không có ý định kiện.

. Hoặc là nói, án này không có người bị hại?

Nhưng Nghiêm Sĩ Dương vẫn khẳng khái nói việc này cùng ý tứ của người bị hại không liên quan, đây là tội cường chế, ép buộc quan hệ, là tội công tố, người bị hại vẫn còn trong tâm trạng mơ hồ.

Thẩm Bội Tuyền thờ dài — mở ra mấy lần phiên toà, hai bên nói lên một chút chứng cứ, nhưng đều là lượn quanh vấn đề này; hai quan toà kia cũng cảm thấy như vậy là quá lâu, nên mau sớm xử lý.

Nhưng Thẩm Bội Tuyền không muốn nhanh như vậy liền quyết định không thụ lý, bởi vì lòng của cô luôn cho là Đường Vinh có vấn đề!

Nhưng mà bây giờ cô lại không cách nào thuyết phục hai quan toà kia, bởi vì hai vị quan toà đều cho là — nếu như Tiểu Quân không muốn ra mặt cãi lại, nghĩa là Tiểu Quân tự nguyện cùng Đường Vinh phát sinh quan hệ.

Nói một cách khác, cho dù trên người của người bị hại phát hiện được tình dịch của bị cáo, nhưng nếu người bị hại không ra mặt nói cô bị xâm hại, hơn nữa khi đối chất với bị cáo lại nói ra những từ ngữ mơ hồ, như vậy sẽ rất khó định tội.

Cho nên, trọng điểm là phải biết Tiểu Quân rốt cuộc đang sợ cái gì? Tại sao Tiểu Quân lại sợ Đường Vinh như vậy?

Trở lại phòng làm việc, Thẩm Bội Tuyền cởi bỏ áo quan toà; học tỷ vội vàng nhận lấy, giúp cô treo lên, sau đó chạy tới quan sát nét mặt của cô.

"Học tỷ, giúp em gọi điện tới kiểm sở, nói em muốn cùng Sĩ Dương nói chuyện."

"Không thành vấn đề, đương nhiên là không thành vấn đề." Học tử lấy điện thoại, "Chị sớm đã nói, em nhất định phải có hành động, như vậy mới có thể đem người đoạt lại a."

Không muốn nhiều lời, hiện tại lòng của cô đã lắng đọng — cô không phải vì mình!

Bấm điện thoại xong, lập tức giao cho Thẩm Bội Tuyền. Cô nhận lấy, "Này! Là tôi."

Nghiêm Sĩ Dương rất kinh ngạc — giữa hai người vẫn còn một chút lúng túng, cô không muốn tồn tại cảm xúc hai người, liền lập tức vào chủ đề, "Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, cho nên tôi muốn cùng Tiểu Quân gặp mặt."

Học tử nghe, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, ông trời, cuộc tình tay ba này... nhân vật chính rốt cuộc muốn ngã bài sao? Trời ạ. Cô có thể chính mắt thấy sao?

Nghiêm Sĩ Dương im lặng một hồi, ". Em định làm gì?" Anh có chút kinh ngạc, bởi vì quan toà lén lút gặp người bị hại, quả thật có chút kỳ quái.

"Gặp mặt rồi nói đi!" Nói xong liền tắt máy.

Học tử nhìn, "Tại sao lại tắt máy?"

"Nếu không thì sao? Em với Sĩ Dương cũng không có chuyện gì khác để nói."

"Các người không phải."

"Không phải! Cho dù là đã từng... thì về sau cũng không phải rồi." Cô rất chắc chắn, âm thanh lạnh lẽo, tuy chưa đến mức vô tình, nhưng ít nhất cô cũng thoát ra được rồi.

Cô không muốn cuốn vào trong đó, không muốn làm khó mình, cũng không muốn làm khó Sĩ Dương — so với cô, Tiểu Quân càng cần Sĩ Dương.

"Em thật ngốc."

"Có lẽ...!" Kỳ thật cô vẫn giữ câu nói kia — thích một người, không nhất định phải cùng anh ở chung một chỗ, chỉ cần anh có thể hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi.

Đã nhiều năm như vậy mà cô vẫn giữ câu nói này.

Vốn dĩ Nghiêm Sĩ Dương muốn lái xe chở Thẩm Bội Tuyền đi, nhưng cô cự tuyệt; cô tự mình đi taxi tới — có lẽ cô cũng không muốn quá thân cận với kiếm phương.

Khi đến địa điểm mà Nghiêm Sĩ Dương chỉ định thì thấy anh đang đứng chờ ở đó, "Tại sao không đi xe của anh?"

". Tôi không muốn bỗng chốc lại bị bị cáo nhảy ra chỉ trích tôi lén lút gặp kiểm sát."

Hít sâu, "Chuyện ngày đó, thật xin lỗi."

"Không cần xin lỗi, tôi cũng không để ý." Cô thật không muốn nói chuyện nhiều, có lẽ bởi vì bây giờ phải xử lý công sự, hơn nữa, cô quả thật giận anh.

Cho dù không phải quan hệ trai gái thì cũng là bạn tốt nhiều năm, nhưng... anh lại cứ như vậy mà chỉ trích cô, không có chút nào sợ cô đau lòng.

"Ở chỗ này sao?"

Gật đầu, "Em định làm thế nào?"

"Còn có thể làm sao? Khuyên cô ấy. Tôi cũng cho là tên Đường Vinh đó có vấn đề, nhưng thái độ của Tiểu Quân mới là mấu chốt."

Nghiêm Sĩ Dương gật đầu. Trên thực tế, bởi vì anh không tìm ra biện pháp nào khác, nên không thể làm gì khác hơn là để cô đến; trong lòng anh cũng hy vọng Tiểu Tuyền có thể khuyên nhủ Tiểu Quân, giảng giải cho cô ấy hiểu.

Anh lấy chìa khóa ra, ở trước mặt Thẩm Bội Tuyền mở cửa — đây là chỗ mà kiếm phương cùng cảnh sát đặc biệt tìm, luôn có cảnh sát canh giữ, bảo vệ an toàn cho Tiểu Quân.

"Anh đúng là rất dụng tâm, bảo vệ người bị hại rất khá."

"Anh." Anh cười khổ, cái gì cũng không nói được.

Đi vào trong nhà, không đợi Nghiêm Sĩ Dương giúp cô đẩy cửa ra, bước chân của cô rất nhanh, cũng không đợi anh — vào giờ phút này, lòng của cô đã thật buông xuống, không cần nữa rồi!

Nghiêm Sĩ Dương đóng cửa lại, nhìn bóng lưng của cô mà thờ dài trong lòng, anh thật sự đã nói bấy rồi — bây giờ Tiểu Tuyền thật giống như năm đó,

lúc anh kết giao bạn gái khi ở đại học, Tiểu Tuyền cũng không để ý đến anh nữa.

Mở cửa đi vào, cô nhìn thấy Ưông Ánh Quân ngồi ở trên ghế sofa, nghe được tiếng cửa mở còn có chút giật mình.

Thẩm Bội Tuyền đi vào, Ưông Ánh Quân cứ như vậy nhìn cô, hai người nhìn nhau.

Cô ngồi xuống bên cạnh Ưông Ánh Quân. "Tiểu Quân, thật xin lỗi, trễ như thế mới đến gặp cậu."

Ưông Ánh Quân lau nước mắt, nhìn thấy Tiểu Tuyền, nhìn thấy người bạn tốt nhiều năm không gặp, giống như đang nhìn thấy hi vọng.

Thẩm Bội Tuyền vươn tay ôm lấy cô, hai người an ủi lẫn nhau, cho nhau ấm áp.

Tiểu Quân như vỡ oà, khóc không ngừng, tiếng khóc của cô khiến lòng Thẩm Bội Tuyền cảm thấy chua xót, vừa ôm cô an ủi, vừa lau nước mắt của chính mình.

"Tiểu Tuyền. Ô ô ——"

"Có mình ở đây, tất cả sẽ không sao đâu."

Nghiêm Sĩ Dương ở một bên nhìn, vẻ mặt cũng rất khổ sở —— anh nhớ tới năm đó, nhớ tới cuộc đời sinh viên vui sướng, hiện tại bọn họ cũng đã trưởng thành, anh sống rất tốt, nhưng Tiểu Quân thì không, cô cứ như vậy rơi xuống vực sâu, trèo thế nào cũng không leo lên được.

Qua thật lâu, Thẩm Bội Tuyền mở miệng trước, "Tiểu Quân, chỉ có bản thân cậu mới có thể giúp cậu thoát khỏi vực sâu này, mình biết rõ cậu rất khổ sở, nhưng bây giờ, trừ cậu, không ai có thể giúp cậu được!"

"Mình. Mình rất sợ."

Ôm cô, hốc mắt của Thẩm Bội Tuyền cũng tràn đầy nước mắt. "Cậu sợ người nào?"

"Sợ. Mình sợ hấn."

"Đường vinh sao?"

Nghe được cái tên đó, cả người cô giống như bị điện giật, toàn thân phát run.

"Tiểu Quân, năm đó tại sao cậu lại đột nhiên rời đi? Tối cùng là có chuyện gì?"

Cô phát run, cả người không ngừng phát run —— mười năm này, cô quả thật giống như là sống ở trong địa ngục, ác ma kia cứ dây dưa với cô, không buông tha cô, để lại những dấu vết đau đớn trên người cô.

Thẩm Bội Tuyền vẫn ôm Tiểu Quân không buông, cô muốn cho Tiểu Quân ấm áp, cho Tiểu Quân sức mạnh để nói ra.

Cô biết, lúc kiểm phương hồi vấn đề nhất định là hỏi liên tiếp, một câu rồi lại một câu; nhưng thực ra, khi đối mặt với người bị hại thì không thể vội vã như vậy.

Rốt cuộc, Tiểu Quân lên tiếng. "Khi đó mình bị hấn. bị hấn." Cô không có nói tiếp, chỉ dùng tiếng khóc thút thít để thuyết minh tất cả.

Mà bọn họ, tất cả đều đã hiểu!

"Mười năm trước hấn đã tổn thương cậu sao?" Thấy Tiểu Quân gật đầu, Thẩm Bội Tuyền hỏi nữa: "Vậy tại sao cậu không đến tìm bọn mình? Tại sao không nói cho bọn mình biết?"

"Không được! Hấn ta chụp được."

"Chụp được cái gì?"

Toàn thân Tiểu Quân phát run, ánh mắt tan rã, nước mắt rơi xuống, "Hấn chụp những hình ảnh khi mình bị cưỡng bạo. Hấn nói, nếu mình dám nói ra, hấn sẽ đưa hình ảnh cho mọi người xem."

Nghiêm Sĩ Dương rùng rợn, "Mẹ kiếp! Thật là súc sinh."

"Ngay cả cha mẹ cậu cũng không có nói sao?"

"Bọn họ sẽ không tin, hấn rất khủng khiếp, hấn là kẻ đạo đức giả.Hấn còn dẫn mình về gặp ba mẹ, nói muốn cưới mình. Ba mẹ mình liền tin. Hấn nói nếu như mình dám nói với ba mẹ, thì sẽ đem phim nhựa cho ba mẹ mình xem." Tiểu Quân khóc đến không kịp thở.

"Cho nên cậu không hề nguyện ý gả cho Đường Vinh?"

Dùng sức lặc đầu, " Minh không biết nói với ai, mà mình cũng không dám nói! Mình đã trốn nhiều lần, nhưng đều bị bắt trở lại, sau đó.hắn Lại tổn thương mình." Cuối cùng cô cũng nói ra tất cả.

Thẩm Bội Tuyền vừa an ủi vừa sắp xếp những thông tin trong đầu; trong lòng càng thêm xác định, Nghiêm Sĩ Dương cũng thế, nhưng anh kích động hơn, nắm chặt quả đấm, dường như không thể không chế.

"Không chỉ mình, mà còn có những người khác. Hắn còn tổn thương người khác. Hắn là tên biến thái, hắn cũng chụp những hình ảnh của họ" Ưông Ánh Quân khóc rống.

Cho nên... thật ra thì tất cả đều có chứng cứ.

Thẩm Bội Tuyền nói với cô: "Tiểu Quân, hãy nghe mình nói, cậu phải đứng ra."

"Mình không dám. Hắn sẽ giết mình." Nhớ tới buổi tối hôm đó, khi cô chạy trốn rồi bị bắt trở lại, Đường Vinh cầm dao vẽ loạn trên người cô, còn khắc lên hai chữ dâm tiện.

"Hãy nghe mình nói, không ai có tư cách tổn thương cậu! Tiểu Quân, cậu phải đứng ra, như vậy mới có thể cứu chính mình." Thẩm Bội Tuyền cũng khóc, "Đáng chết là tên súc sinh đó, tại sao cậu lại muốn cả đời cậu sống trong địa ngục? Người nên xuống địa ngục là hắn ta, cậu không có bất kỳ lỗi gì!"

"Mình. Minh không biết."

"Tiểu Quân, đứng ra lên án hắn ta, cũng là đang giúp những người bị hại khác, để các cô ấy cũng có thể đứng ra, Tiểu Quân, không phải sợ, mình sẽ bảo vệ cậu, Sĩ Dương cũng đã biết, không có ai có thể tổn thương cậu nữa! Tiểu Quân, đứng ra."

Ưông Ánh Quân khóc, không tự kiềm chế mà phát run — mười năm này, mỗi một lần bị cưỡng bạo đều để lại trong cô những hình ảnh kinh khủng, lần nào cũng làm cho toàn thân cô phát run, thể xác và tinh thần của cô đã quá mệt mỏi.

"Tiểu Quân, cậu phải tỉnh lại, chỉ có chính cậu mới có thể giúp cậu tỉnh lại. Huống chi cậu cũng muốn cùng Sĩ Dương một lần nữa ở chung một chỗ, không phải sao? Muốn có kết quả đó thì cậu phải đứng lên; Tiểu Quân, chỉ có cậu tự giúp cậu trước thì bọn mình mới có thể giúp cậu được, biết không?"

Ưông Ánh Quân khóc, còn lời nói của Thẩm Bội Tuyền cô cũng không có nghe rõ ràng.

Nhưng Nghiêm Sĩ Dương nghe được, anh nhăn mày, mơ hồ cảm thấy Tiểu Tuyền nói như vậy hình như không tốt lắm, "Tiểu Tuyền." Anh định mở miệng.

Đúng lúc này, Tiểu Quân gạt đầu một cái, "Nhưng mình sợ."

"Không phải sợ, cậu không có làm việc gì sai, không cần sợ! Nên sợ là tên súc sinh kia, Tiểu Quân, bọn mình cần cậu đứng ra, đưa tên súc sinh kia xuống địa ngục; Tiểu Quân, không cần sợ!"

Cô vẫn còn phát run, nhưng khi nhìn ánh mắt tràn đầy tự tin của Tiểu Tuyền, nghe giọng nói an ủi của cô ấy, thì cô muốn tỉnh lại; bởi vì vết thương đã ngủ đông quá lâu, cũng không có cách nào xua đuổi tâm ma trong lòng, nên mới không dám lên tiếng, không dám đứng ra, vì vậy khi đối chất, cô không dám phủ nhận vấn đề mà luật sư đưa ra — trên thực tế, cô muốn nói là, đó không phải là ân ái, đó là cưỡng bạo.

Thẩm Bội Tuyền lau sạch nước mắt, đầu óc xoay chuyển, "Sĩ Dương, tôi có biện pháp."

"Biện pháp gì?" Hiện tại anh cũng không có cách, chỉ có thể nghe theo Thẩm Bội Tuyền.

Cô nhìn Tiểu Quân, lại nhìn Nghiêm Sĩ Dương, trong đầu một mảnh rõ ràng — vào giờ phút này, cô không rảnh nghĩ đến mình, đây là công tác của cô, cô chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Dưới sự dẫn dắt từng bước của Thẩm Bội Tuyền, Ưông Ánh Quân nói ra hết chân tướng chôn giấu trong lòng mình mười năm nay, đầu đuôi gốc ngọn, giống như là đập nước vỡ đê, cái gì cũng không lưu được.

Nội tâm của cô có áp lực quá lớn, nếu không nói ra được, có lẽ cô sẽ điên mất.

Với lời nói nhẹ nhàng của Tiểu Tuyền, làm cho cô không thể tiếp tục che giấu mình.

Thẩm Bội Tuyền nghe cô nói, bản thân không thể tự kiềm chế mà rơi nước mắt. Đó thật là một bi kịch.

Thì ra . . . Tiểu Quân đột nhiên rời đi, cũng bởi vì bị ác ma dây dưa!

Cái tên Đường Vinh đó coi trọng tướng mạo xinh đẹp dịu dàng của Tiểu Quân, nên bố trí cường bạo cô ấy, còn chụp lại những hình ảnh, quay phim lưu vào cd để uy hiếp Tiểu Quân.

Uy hiếp cô ấy — cha mẹ của Tiểu Quân đều là giáo viên, nếu như tận mắt nhìn thấy cd với những hình ảnh đó của con gái mình, chắc họ sẽ điên mất.

Vì vậy Tiểu Quân không dám nói — nhược điểm nằm trong tay đối phương, dĩ nhiên cô không dám trở lại tìm Sĩ Dương, không dám tới tìm những người bạn này!

Những năm gần đây cô chỉ có thể ngoan ngoãn chịu Đường Vinh định đoạt, một mình đem sợ hãi cùng khổ sở tất cả nuốt vào.

Mười năm này, Tiểu Quân không biết có thể kể cho ai, cô trốn chạy nhiều lần, lúc thì chạy trốn tới nông thôn, lúc thì trốn tới miền núi, nhưng cuối cùng cũng bị Đường Vinh tóm trở lại.

Mỗi lần bị bắt trở lại là một lần tổn thương cùng làm nhục. Đêm hôm đó, nếu không gặp Tiểu Tuyền và Sĩ Dương, nếu cô bị bắt trở về chắc chắn sẽ lại bị trừng phạt.

Thẩm Bội Tuyền nghĩ, tên Đường Vinh này thích phô trương thanh thế, mà bản thân hắn cũng là danh nhân, hắn dám đem cd mình cường bạo Tiểu Quân ra cho mọi người xem sao?

Nhưng việc này cũng chỉ có người ngoài cuộc mới có thể bình tĩnh mà phân tích — một người bị thương tổn, sao có thể nghĩ tới những thứ này?

Đe dọa người khác . . . ,việc này là thật rồi.

Nguyên nhân khiến cho Thẩm Bội Tuyền chắc chắn muốn đem Đường Vinh ra công lý là bởi vì những đầu mối do chính miệng Tiểu Quân cung cấp. Đường Vinh đúng là một kẻ

biến thái, hắn cường bạo qua rất nhiều người, mỗi một lần đều quay phim lại.

Tiểu Quân biết được là bởi vì khi Đường Vinh xâm phạm cô thì hay mở cd có những hình ảnh đó ra để trợ hứng. Những cd đó truyền ra tiếng hét thê lương, âm thanh reo hò.

Sau khi bố trí ổn thỏa cho Tiểu Quân, Thẩm Bội Tuyền trở lại phòng làm việc, Nghiêm Sĩ Dương cũng đi theo — trước mắt có nhiều chuyện phải nhanh chóng xử lý, cho nên cô cũng không có thời gian câu kinh với anh.

Có chính sự làm chính sự, đây là cá tính của cô.

Ở trong phòng làm việc, cô tỉnh táo nói với Nghiêm Sĩ Dương: ". Anh phải tìm được những cái cd kia, hơn nữa, theo lời Tiểu Quân nói, nếu như có thể, chúng ta còn phải kêu gọi những người bị hại khác ra mặt, như vậy mới có thể định tội Đường Vinh."

"Anh biết rõ."

"Thời gian có thể có chút gấp gáp, hai quan toà kia đều nói, nếu như vụ án này không có chứng cứ xác thật thì phải nhanh tuyên án, hơn nữa còn tuyên Đường Vinh vô tội."

"Vậy làm sao có thể?" Nghiêm Sĩ Dương nóng nảy nhìn cô, "Em ký lệnh lục soát cho anh đi, để anh đi kiểm tra."

"Lục soát ở đâu?"

"Lục soát nhà Đường Vinh."

"Sĩ Dương" Cô nhìn anh, "Thứ nhất, sau những chuyện này, anh nghĩ Đường Vinh còn có thể đem những thứ đó đặt ở trong nhà sao? Thứ hai, chỉ bằng lời nói của Tiểu Quân . . cho dù chúng ta tin tưởng Tiểu Quân, nhưng chỉ như vậy mà ký lệnh lục soát. Thành thật nói cho anh biết, tôi không thể ký được."

"Vậy nên làm sao đây?"

Thẩm Bội Tuyền thông thả bước tới bàn làm việc của mình, trong óc không ngừng suy nghĩ, đột nhiên ý tưởng lóe lên, một cái ý niệm từ trong óc vọt qua. "Tôi có biện pháp."

"Biện pháp gì?" Hiện tại anh chỉ có thể nghe cô.

"Nếu như là từ trong miệng Đường Vinh nói ra, thì không có đạo lý gì mà tôi không ký lệnh lục soát."

"Có ý gì?"

Thẩm Bội Tuyền nói qua kế hoạch của cô — thật ra thì cô không nên nghĩ những kế hoạch như vậy, cô là quan toà, cũng không phải kiểm sát.

Làm như vậy nghĩa là cô đang làm trái luật, làm trái quan niệm trung lập của quan toà!

Nhìn thấy Sĩ Dương cũng rối loạn trận cước khi đối mặt với Tiểu Quân — anh còn chạy tới chỉ trích cô lên lút cùng luật sư của bị cáo gắp mặt, không có chút nào chú ý tới tình cảm và thể diện của mình, cô liền biết anh đã sắp mất trí rồi.

Hơn nữa cô là quan toà, cô muốn giữ vững chính nghĩa, nhưng ... nếu như trình tự thẩm phán (thẩm lí và phán quyết) không thể mang đến chính nghĩa, vậy thì ít nhất trong phạm vi pháp luật cho phép, cô cũng muốn trợ giúp một phen.

Có lẽ cô rất ngốc — học tỷ cũng nói, mỗi hành động của cô đều là đem Tiểu Quân đẩy về bên cạnh Sĩ Dương; Đúng vậy a! Cô rất ngốc, cô cũng không ngừng nghĩ ngờ mình như thế nào lại ngốc như vậy?

Nhưng có lẽ. cô không yêu Sĩ Dương. Cô yêu chính nghĩa, cô đã gả cho chính nghĩa rồi, cho nên cô không sao cả. Giờ cô chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

. Nói không yêu, chính là gạt người, nếu không cô cần gì bởi vì một câu chỉ trích của anh mà đau lòng, khổ sở?

"Tiểu Tuyền, cảm ơn em." Anh biết cô căn bản không cần phải làm như vậy, tất cả cũng là vì giúp anh.

Ai — qua nhiều năm như vậy mà cô vẫn giống như trước, đều một lòng giúp đỡ anh; hiện tại, anh cảm thấy thật có lỗi với cô.

Lắc đầu, "Không cần phải nói cảm tạ, anh muốn theo đuổi chính nghĩa, tôi cũng vậy, chúng ta đều vì cùng một mục tiêu."

"Tiểu Tuyền, anh vẫn muốn nói. Chúng ta có phải nên nói một chút hay không?" Đêm hôm ấy, dù sao bọn họ cũng đã tỏ tình với nhau.

Lại lắc đầu, "Tôi phải làm việc, anh trở về đi!"

"Tiểu Tuyền."

". Đối tốt với Tiểu Quân, cô ấy cần thời gian mới có thể khôi phục."

Nghiêm Sĩ Dương thở dài, còn muốn nói tiếp, "Tiểu Tuyền, anh."

"Lúc đi nhớ đóng cửa." Thẩm Bội Tuyền ngồi trở lại vị trí xử lý công văn, chuyên tâm nhất trí, không bị ảnh hưởng, cũng không nhìn anh nữa.

Nghiêm Sĩ Dương nhìn thấy cô như vậy, trong lòng tràn đầy cảm giác vô lực, anh không biết nên làm thế nào? Anh có thể vì phá án mà nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng bây giờ lại không biết nên xử lý tình cảm của mình như thế nào.

Trong lòng nặng nề thờ dài, xoay người rời đi, theo lời cô nói đóng cửa lại, trả cho cô không khí an tĩnh.

Nghe tiếng đóng cửa, Thẩm Bội Tuyền ngừng lại động tác trong tay, tay nắm bút khẽ run, cô không dám ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ sợ nhìn thấy cảnh tượng mình phải lưu lại một mình.

Cô cảm thấy cô đơn, có thể theo cô cũng chỉ có nước mắt.

Lại một lần mở phiên toà, Đường Vinh ngồi ở chỗ của bị cáo ngáp lên ngáp xuống, tỏ vẻ cực kỳ phiền chán — mấy lần mở phiên toà dường như không hề tiến triển, hai bên vẫn cứ cố chấp, cãi hoài không dứt.

Luật sư bị cáo hướng về phía Thẩm Bội Tuyền nói: "Chánh án, bên biện lẫn nữa yêu cầu chánh án nên nhanh chóng quyết định, nếu như cô Uông Ánh Quân không kiện, đại biểu vụ án này không có người bị hại, chánh án nên quyết định không thụ lí."

"Cứ một kéo hai kéo, mỗi lần đều cãi cọ những vấn đề như vậy, làm cho đương sự tôi cảm thấy tổn thương rất lớn. Huống chi đương sự tôi còn là ông chủ lớn của xí nghiệp, có bao nhiêu nhân viên phải chiếu cố. Mỗi tuần đều phải lên toà án, thật sự là rất phiền toái."

"Con mẹ nó, nói xong chưa?" Nghiêm Sĩ Dương giễu cợt mắng.

Luật sư bị cáo thiếu chút nữa giận sôi lên, Thẩm Bội Tuyền cũng vẫn như cũ, cầm dùi gõ một cái.

"Yên lặng, duy trì trật tự tòa án" Thẩm Bội Tuyền tùy ý mở hồ sơ ra, "Hôm nay người bị hại cũng ra tòa, nhưng xét thấy người bị hại đang chịu thương tổn về thể xác và tinh thần, nên... chỉ trong tình trạng bắt buộc thì mới cần người bị hại nói chuyện, còn không, cũng sẽ tận lực không để cho người bị hại lên tiếng."

Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên đứng lên, "Chánh án, kiểm phương yêu cầu kiểm tra phần chứng cứ mới tìm được."

Thẩm Bội Tuyền dĩ nhiên biết đây là ý gì, nhưng cô vẫn giả bộ không biết, "Chứng cứ gì?"

Tiết mục của hai người đang diễn rất tốt. Đây cũng chính là tiền đặt cược của bọn họ, chỉ có thể nói là được ăn cả ngã về không, nếu như thất bại thì sẽ mất hết, phải xử Đường Vinh vô tội phóng thích, bình yên rời khỏi tòa án.

Nhưng Nghiêm Sĩ Dương tin tưởng Thẩm Bội Tuyền, anh đã sớm thừa nhận cô thông minh hơn anh, không giống anh chỉ biết thăm vãn phá án; Ông trời! Anh rất tin tưởng cô, từ trước đến bây giờ đều là sùng bái cô!

Luật sư bị cáo đứng dậy, "Kháng nghị, kiểm phương có chứng cứ mới, thì phải ở phiên toà điều tra đưa ra chứng cứ, nếu không chính là đánh bất ngờ với bên biện."

Thẩm Bội Tuyền không ủng hộ, "Cho nên hiện tại không phải nói ra để cho luật sư nhìn sao?" Ngụ ý chính là chấp thuận kiểm phương đưa chứng cứ.

Thế là Nghiêm Sĩ Dương kêu người đẩy vào một cái TV cùng đầu đĩa, sau đó từ trong một đồng hồ sơ ở trên bàn lấy ra một cái cd, bỏ vào trong đầu đĩa. "Phản chứng cứ này vô cùng máu chó, vừa vặn có thể nói rõ người bị hại tuyệt đối không giống như bị lời luật sư bị cáo nói, tự nguyện cùng bị cáo lên giường, mà là bị cưỡng bạo."

Đường Vinh nhìn, thân thể nhất thời run lên, cúi đầu cùng luật sư bàn luận xôn xao, giống như là đang thảo luận làm như thế nào để đối mặt với trường hợp có chút mất không chế này.

Phim bắt đầu phát hình — trên thực tế chính là phát ra cho Đường Vinh nhìn, Nghiêm Sĩ Dương cùng Thẩm Bội Tuyền đều đang nhìn chăm chăm về mặt của Đường Vinh, phải giám sát chặt chẽ biến hóa trên gương mặt hắn.

Trong phim là một gian phòng, bên trong gian phòng có một cái giường lớn, hình ảnh rất mờ hồ, giống như là ảnh chụp; hình ảnh xuất hiện một tên đàn ông ở bên giường truy đuổi một cô gái... cô gái thét chói tai, không ngừng chạy... nhưng không thể trốn đi đâu được, bị tên đàn ông bắt lại.

Tên đàn ông đè cô gái xuống giường, cô gái vẫn không ngừng thét chói tai, nhất thời hắn ta đánh cô mấy bạt tai, cô gái chuyển thành khóc thút thít, tên đàn ông cười to, tiếp tục đánh, sau đó xé quần áo của cô gái.

Đường Vinh đỏ mặt hồi hộp — làm sao có thể? Điều này sao có thể.

Hình ảnh tiếp tục phát ra cảnh tượng kinh khủng kia, ánh mắt Đường Vinh lóe lên, thân thể hình như liên tiếp phát run; hình ảnh không ngừng phát, còn hắn như đang chịu đá kích lớn, tay chân cũng không biết nên để nơi nào.

Luật sư của Đường Vinh cũng tròn mắt, trong lúc nhất thời quên luôn cả phản ứng.

Ngay lúc phim sắp chuyển sang cảnh khác, Đường Vinh giống như là không chịu nổi, đột nhiên hô to, "Điều này sao có thể? Điều này sao có thể? Các người làm sao có thể có cái đĩa này? Tôi đã đặt nó trong tủ bảo hiểm của ngân hàng, làm sao có thể? Làm sao có thể."

Dùng remote bấm nút ngừng lại, Nghiêm Sĩ Dương lập tức đứng lên, "Anh nói anh đem tất cả đĩa đặt trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng?"

"Tôi."

Chuyển sang Thẩm Bội Tuyền, "Xin Chánh án đồng ý ký lệnh lục soát, để kiểm phương đi kiểm tra."

"Không thể nào! Làm sao người có thể có cái này." Đường Vinh vẫn còn kinh sợ, tự lẩm bẩm.

"Cái này chỉ là những đoạn phim A phiên bình thường, nếu không phải người có tật giật mình thì..., đây chỉ là dùng để buộc người nói ra chỗ để cd ở đâu mà thôi!"

Nhờ có Tiểu Tuyền nghĩ ra diệu chiêu này!

Luật sư bị cáo lập tức đứng lên lớn tiếng trách cứ, "Đây là lừa gạt! Xin Chánh án không đáp ứng, đây là dùng phương pháp bất chính để lấy tự bạch của bị cáo."

Thẩm Bội Tuyền lắc đầu, "Cấm dùng phương pháp bất chính để lấy tự bạch của bị cáo, là vì phòng ngừa bị cáo không phải xuất phát từ tự do ý chí mà tự bạch, phương pháp của kiểm phương cũng không làm cản trở tự do ý chí của bị cáo, nói cách khác, là hẳn tự nguyện nói ra."

Sắc mặt luật sư hoàn toàn trắng bệch, hai vị quan toà bên cạnh quay sang thì thầm với Thẩm Bội Tuyền.

Cuối cùng Thẩm Bội Tuyền gật đầu, "Quan toà chấp thuận, Kiểm Sát lập tức đi lục soát, phạm vi giới hạn là tủ bảo hiểm ở ngân hàng của bị cáo, thời hạn là hai giờ."

"Hai giờ dư dả."

Đường Vinh đột nhiên đứng lên, hình như muốn chạy trốn; ở một bên, cảnh sát toà án đang đợi lệnh, Thẩm Bội Tuyền gõ đùi xuống, "Bị cáo, ngồi xuống."

"Không thể! Không thể."

"Tôi nói, ngồi xuống!" Thẩm Bội Tuyền không chế trật tự, "Không có lệnh của tôi, ai dám rời đi tòa án, tôi nhất định truy cứu theo pháp luật! Ngồi xuống cho tôi!"

Nghiêm Sĩ Dương lòng tin tràn đầy, lập tức vọt ra khỏi tòa án, chuẩn bị dẫn người triển khai lục soát; Thẩm Bội Tuyền ngồi ở chỗ Chánh án, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn xuống phía dưới.

Đường Vinh vẫn còn phát run, luật sư thì toàn thân xụi lơ, tựa như đã không còn kẻ sách, chỉ có thể ngồi tại chỗ.

Thẩm Bội Tuyền nhìn màn này, trong lòng hiểu rõ — một chiều này đã đủ vạch trần chân tướng.

Tiểu Quân rốt cuộc có thể nhận được chính nghĩa rồi. Mặc dù chính nghĩa tới quá muộn, vết thương của cô ấy đã chồng chất, nhưng ít ra kẻ ác sẽ bị trừng phạt.

Hon nữa Sĩ Dương có thể ở cùng cô ấy, theo cô ấy đi ra khỏi cuộc sống âm u này, ném cái bi kịch kia ra phía sau, cùng với cô ấy đi về phía trước.

Thẩm Bội Tuyền rất vui mừng, nhưng cũng thấy trống rỗng — hai loại cảm giác này cứ lần lượt quần quanh cô, làm cô cảm thấy có chút khó hô hấp, phải dùng hết hơi sức mới có thể thở, mới có thể quên.

Nghiêm Sĩ Dương dẫn người đến ngân hàng mà Đường Vinh đặt tù bảo hiểm, bởi vì trong tay nắm giữ lệnh lục soát của tòa án, nên ngân hàng không dám ngăn cản, nhờ vậy mà lục ra được rất nhiều đĩa CD.

Anh đem toàn bộ vật chứng về tòa án để Thẩm Bội Tuyền quyết định nên làm như thế nào.

Vì sợ các đoạn phim liên quan sẽ thương tổn đến những người bị hại chưa được đưa ra ánh sáng, nên Thẩm Bội Tuyền muốn một mình Nghiêm Sĩ Dương bí mật kiểm tra các đĩa phim đó, không được phép tiết lộ ra bên ngoài. Song song với việc thu thập chứng cứ từ những đĩa CD, Thẩm Bội Tuyền cũng yêu cầu cảnh sát kêu gọi tất cả những người từng bị Đường Vinh hại hãy ra mặt và xác nhận, hỗ trợ đem Đường Vinh ra công lý.

Nghiêm Sĩ Dương xem từng cái một, càng xem lại càng căm phẫn, càng mắng liên tục — bên trong mỗi một cái đĩa là hình ảnh Đường Vinh cường bạo người bị hại, mỗi một màn đều là người bị hại khóc thút thút cầu xin tha thứ, còn tên súc sinh kia lại không thèm để ý mà tiếp tục thú vui tình dục của hắn.

Nghiêm Sĩ Dương kiểm tra từng cái đĩa mà không hề cảm thấy mệt mỏi, rốt cuộc anh cũng tìm được hình ảnh Tiểu Quân bị cường bạo; những hình ảnh đó anh không dám nhìn lâu, trong hốc mắt anh bây giờ đều là nước mắt, anh lập tức lấy cd ra làm vật chứng.

Đường Vinh là kẻ bị tình nghi lớn nhất, vì lo lắng mà định chạy trốn, nên đã bị Thẩm Bội Tuyền bắt giữ.

Mấy ngày qua, có rất nhiều người bị hại ra mặt tố cáo. Ban đầu những người bị hại đó chỉ có thể len lén khóc thầm, không dám ra mặt, còn bây giờ... họ đã có thể nhìn thấy ánh sáng.

Đường Vinh còn từng cường bạo cô gái mười lăm tuổi, lại uy hiếp gia đình đối phương không được phép nói ra, cả nhà người bị hại sợ hãi nên dọn nhà chạy trốn, thậm chí còn bị Đường Vinh phá người bắt được.

Đường Vinh cũng từng bố trí cường bạo phụ nữ có chồng, đối phương bởi vì xấu hổ, cộng thêm sợ hãi bị chồng của mình biết được chuyện này, nên đã tự sát.

Sau khi xem xong những đĩa cd mà Nghiêm Sĩ Dương đưa, thiếu chút nữa là Thẩm Bội Tuyền bất tỉnh — những hình ảnh đó quá mức rung động lòng người.

Tên súc sinh kia, nếu hắn không bị pháp luật trừng trị, thì thế giới này còn có công lý sao?

Những hành vi man rợ của Đường Vinh đã được đưa ra ánh sáng, mọi người đều chỉ trích, lên án hắn ta. Có lẽ nhờ vậy mà rất nhiều bị người hại lấy hết dũng khí để lên tiếng, thậm chí nguyện ý ra tòa đối chất. Hon nữa, tất cả đều muốn như Uông Ánh Quân, tự mình ra tòa nghe tuyên án.

Những chứng cứ phạm tội đã được xác thực, nhưng vì để Đường Vinh tâm phục khẩu phục, Thẩm Bội Tuyền vẫn mở ra một phiên tòa, để hắn tận mắt nhìn thấy những đĩa cd mà kiểm phương lục soát được, để cho hắn xem qua từng cái một, cũng để xác định những hình ảnh đó là do hắn quay, do hắn cất giấu.

Trên thực tế, hắn cũng không thể nào phủ nhận, vì hôm đi lục soát những vật chứng đó, có rất nhiều người nhìn thấy, tất cả mọi người đều có thể làm chứng.

Đường Vinh hoàn toàn sụp đổ, hắn ta ngồi sững trên tòa án, không nói nên lời; luật sư vẫn còn cố gắng giúp hắn giải thích, nói tình trạng tinh thần của Đường Vinh có vấn đề, thuở nhỏ không được cha mẹ coi trọng, nhiều lần bị thương tổn, nên mới phạm sai lầm.

Xem ra là cùng đường nên mới có thể nói ra những lời đó — bởi vì lời nói này tương đương với việc thừa nhận Đường Vinh phạm tội.

Vào ngày tuyên án, mặc dù là mở phiên tòa bí mật, nhưng chỗ ngồi dự thính vẫn đầy người, tất cả đều là người bị hại, còn lại là người nhà của người bị hại.

Tất cả bọn họ đều muốn tự mình ra tòa nghe tuyên án, Thẩm Bội Tuyền cũng đã đồng ý.

Nghiêm Sĩ Dương vẫn như cũ ngồi ở chỗ dành cho kiểm phương. Khoảng thời gian từ khi vụ án này diễn ra cho tới nay, hôm nay là lần đầu tiên ngồi đầy người.

Mặc dù hôm nay mở phiên tòa bí mật, mặc dù họ đã từ chối khéo những người dân không liên quan cùng ký giả để bảo vệ người bị hại, nhưng đối mặt với yêu cầu của người bị hại, bọn họ lại không thể cự tuyệt.

Thẩm Bội Tuyền cùng với hai quan tòa khác đi vào tòa án, mọi người đứng dậy nghênh đón.

Cô ngồi nhìn xuống dưới đài, rồi lại nhìn Nghiêm Sĩ Dương, dĩ nhiên cũng nhìn thấy Ưông Ánh Quân đang ngồi ở chỗ dự thính, trong hốc mắt đều là nước mắt.

Lại nhìn sang Đường Vinh, cái tên bình thường luôn cuồng vọng phách lối, hôm nay lại vô cùng bất ổn, xem ra, hẳn biết mình đang gặp đại nạn.

"Hôm nay mở phiên tòa để tiến hành tuyên án, bị cáo cùng kiểm phương còn có gì muốn bổ sung hay không?" Cô dựa theo trình tự hỏi.

Nghiêm Sĩ Dương lắc đầu, luật sư của bị cáo lại nói, nội dung đương nhiên vẫn là hy vọng quan tòa có thể vì tình trạng tinh thần của bị cáo mà châm chước, cân nhắc mức hình phạt.

Dĩ nhiên, Nghiêm Sĩ Dương vô cùng khinh thường.

Còn Thẩm Bội Tuyền vẫn bình tĩnh, không chút thay đổi, "Quan tòa tuyên án, bị cáo Đường Vinh phạm vào điều 29: cưỡng chế, ép buộc quan hệ, đồng thời cũng phạm vào điều 40, vì cưỡng chế, ép buộc quan hệ mà làm người bị hại tự sát, lại còn đe dọa an toàn của người bị hại, phán quyết có tội, xử tù chung thân, tước công quyền (quyền công dân) cả đời."

"Từ những chứng cứ trong đĩa cd, nên tòa án quyết định đưa ra hình phạt như trên, có lẽ có rất nhiều những hình ảnh còn chưa được tìm ra, hoặc là do người bị hại không muốn ra mặt; làm sao bị cáo lại có thể ác độc như thế, coi phái nữ là đồ chơi, chỉ vì ham muốn cá nhân mà liên tục ngược đãi làm nhục người khác, lại còn chà đạp đủ kiểu."

"Mười mấy năm qua đã có biết bao nhiêu người bị hại bị rơi vào đó, không cách nào thoát ra được, thậm chí còn tràn ngập sợ hãi, không có cách nào sống bình thường. Tội của bị cáo là không thể tha thứ, mời ra tòa lại tìm mọi cách ngụy biện, còn đe dọa người bị hại, thật không thể khoan dung, cho nên việc cách ly với xã hội là cần thiết, vì vậy sau khi họp nghị, quan tòa quyết định xử tù chung thân."

Nghiêm Sĩ Dương nắm chặt quả đấm, trong lòng tràn đầy vui mừng — rốt cuộc cũng đợi được kết quả này.

Chỗ của những người dự thính truyền tới những tiếng kêu gào vui mừng, nhưng cũng có tiếng khóc; đôi mắt đầm lệ của Ưông Ánh Quân nhìn Thẩm Bội Tuyền..... bội phục cô, cảm tạ cô.

"Những vật chứng liên quan sẽ do kiểm phương tiếp tục cất giữ, nếu như bị cáo muốn chống án, thì có thể cung cấp những vật chứng đó cho tòa án sử dụng, nhưng sau khi định tội xong thì nên lập tức tiêu hủy, để tránh người bị hại phải chịu tổn thương lần thứ hai."

Nghiêm Sĩ Dương nghe, gật đầu tán thành.

Đường Vinh ngồi sững ở đó, toàn thân mềm nhũn, luật sư cũng không còn cách nào để cứu vãn.

Thẩm Bội Tuyền đột nhiên đổi giọng, nhìn Ưông Ánh Quân đang ngồi ở chỗ dự thính, "Thật xin lỗi, chính nghĩa tới quá muộn. Thật xin lỗi."

Ưông Ánh Quân bịt miệng, không ngừng khóc; những người khác cũng nghẹn ngào, trên mặt mỗi người đều là nước mắt.

"Tôi thay mặt tất cả người bị hại cảm ơn cô, nhờ cô nguyện ý đứng ra nên mới có thể đem người xấu ra công lý; bởi vì dũng khí của cô, nên vụ án này mới có thể tra ra manh mối, cảm ơn cô."

Ưông Ánh Quân khóc, vừa lau nước mắt vừa lắc đầu.

Người nhà của người bị hại khác đột nhiên cầm tay cô, nói cảm ơn cô....

"Hôm nay tới đây thôi, kết thúc phiên tòa." Thẩm Bội Tuyền đứng lên, bên trong tòa án đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay không dứt.

Đường Vinh bị cảnh sát tòa án mang đi, tiếp tục giam giữ, đời này có lẽ là tìm không thấy lối ra của nhà giam rồi.

Nghiêm Sĩ Dương cũng đứng lên, nhìn bóng lưng gầy yếu của Thẩm Bội Tuyền — vì vụ án này, cô hao hết tâm lực, thậm chí còn phải chịu đựng chỉ trích, bắt nạt của anh.

Thẩm Bội Tuyền theo hai quan tòa đi ra khỏi tòa án. Những giọt nước mắt ẩn thật lâu trong hốc mắt của cô rốt cuộc cũng chảy ra; trong nháy mắt khi cô xoay người đi, Nghiêm Sĩ Dương đã nhìn thấy nước mắt của cô.

Cô biết, cô rút cuộc có thể thở phào một cái rồi !

Cô không thẹn với lương tâm, từ đầu tới cuối, mặc kệ là công việc, hay là tình cảm, cô đều không thẹn với lương tâm — dù kết quả ra sao cũng không quan hệ, cô đều có thể chịu đựng.

Vụ án của Đường Vinh cứ như vậy kết thúc, mặc dù bị cáo lập tức đòi chống án, còn yêu cầu bỏ việc giam giữ, nhưng tòa án cấp cao không tán thành, vẫn tiếp tục giam giữ người.

Từ khi Thẩm Bội Tuyền thăm vấn vụ án này đến khi kiểm phương tìm được chứng cứ, xã hội đã chịu không ít ảnh hưởng.

Cho dù Đường Vinh có muốn chống án cũng sẽ không có kết quả tốt, bởi vì tòa án cấp cao cũng đã sớm chịu ảnh hưởng.

Huống chi bằng chứng như núi, hấn còn muốn đồ thừa cho ai?

Vụ án này quả thực là oanh động cả xã hội, nhất là việc Nghiêm Sĩ Dương dụng kế lừa gạt Đường Vinh nói ra mấu chốt, làm cho cả vụ án đột phá, mọi người lại càng có nhiều chuyện để nói.

Việc quan toà Thẩm Bội Tuyền sau khi tuyên án xong lại hướng về phía người bị hại chính miệng nói xin lỗi, nói chính nghĩa tới quá muộn, cũng làm cho mọi người khắc sâu ấn tượng.

Cuộc sống của Thẩm Bội Tuyền vẫn cứ trôi qua như thường lệ — mỗi ngày vẫn như cũ đi làm, vẫn như cũ mở phiên toà, vẫn như cũ phán quyết sinh tử. Cô vẫn thường phải nhắc nhở bản thân, đừng nghe thị phi, đừng đem tất cả trở thành đương nhiên, phải hiểu được hoài nghi.

Ngồi trong phòng làm việc đọc hồ sơ, thuận tay cầm lên tư liệu bên cạnh, "Học tử, giúp em đưa đến phòng văn thư có được hay không?"

Lập tức nhảy dựng lên, "Không thành vấn đề." Trong khoảng thời gian này, Thẩm Bội Tuyền rất hiếm khi mở miệng nói chuyện, luôn xem công việc là nhất, hiện giờ Tiểu Tuyền nguyện ý nói với cô, cô phải nói mới được. "Tiểu Tuyền à!"

Ngẩng đầu, "Thế nào?"

"Em Ai! Thôi." Vốn là muốn hỏi, cô thật không muốn nhận điện thoại của Nghiêm Sĩ Dương sao?

Học tử Lý Gia Dung ôm tư liệu, mở cửa đi ra phòng làm việc, lập tức nhìn thấy một người ở hành lang — người nọ chính là Nghiêm Sĩ Dương. "Cậu."

Nghiêm Sĩ Dương mấp máy môi, nhìn cửa lớn đóng chặt, "Tiểu Tuyền cô ấy."

"Cô ấy đang bận!" Cô tức giận nói.

Đúng là Thẩm Bội Tuyền đang rất bận — kể từ sau khi xong vụ án của Đường Vinh, cô lại phải tập trung tinh thần vào một vụ án khác, là vụ án khởi tố một kiểm sát.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy làm loại công việc này lâu dài sẽ giảm thọ .

"."

Học tử tiếp tục nói chuyện không chút khách khí: "Rút cuộc cậu muốn làm gì? Hiện tại vụ án của Đường Vinh đã kết thúc, cậu đã trở thành đại anh hùng, còn tới tìm Tiểu Tuyền làm gì?"

Cười khổ, "Tôi không phải đại anh hùng, là Tiểu Tuyền mới đúng."

Nhìn bộ dáng của anh, học tử cũng không nỡ tiếp tục chỉ trích, "Ai! Thật ra thì nói như vậy cũng không đúng! Phải xử lý vụ án khó giải quyết lại phiên toái như vậy... cuối cùng đã có thể thành công đem người xấu định tội, các người ai cũng cực khổ, ai cũng có công lao."

"Tôi không có, đều là công lao của Tiểu Tuyền." Nhìn cửa, anh không dám mở cửa đi vào.

Mấy ngày nay anh gọi điện thoại cho Tiểu Tuyền mấy lần, giọng điệu của cô đều như giải quyết công việc. Làm gì lại có nhiều công việc như vậy? Giữa bọn họ, chỉ còn lại công việc thôi sao?

Tiểu Tuyền. "Có phải Tiểu Tuyền sẽ không tha thứ cho tôi hay không?"

"Tha thứ? Nếu tôi là Tiểu Tuyền, tôi mới không tha thứ cho cậu...cậu biết cậu nói chuyện có bao nhiêu quá đáng không? Lại còn dám chất vấn Tiểu Tuyền lên lút cùng luật sư bị cáo gặp mặt! Tôi đã nói rồi, Tiểu Tuyền là người thế nào, cậu không phải không biết, cậu chất vấn cô ấy như vậy, so với việc giết cô ấy còn tàn nhẫn hơn."

Nghiêm Sĩ Dương chỉ cảm thấy hối hận không thôi, trong ánh mắt cũng tràn đầy hối hận, khổ sở; ánh mắt buồn bã của anh đã nói rõ tất cả, "Tôi thật sự xin lỗi, là tôi nói sai."

"Cậu đi mà nói với Tiểu Tuyền!"

"Tôi nói rồi, nhưng cô ấy."

"Cô ấy không tha thứ cho cậu?"

Lắc đầu, "Cô ấy nói không quan tâm "

Học tử gật đầu, "Cậu xong đời rồi!"

Bất quá anh cũng nên suy nghĩ một chút, rốt cuộc chính mình cần cái gì? Vụ án của Tiểu Quân đã kết thúc, người xấu chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt, hiện tại vấn đề chính là bản thân anh.

Học tử đổi giọng, thờ dài nói: "A Dương, cậu biết không? Ngày đó tôi chạy đi máng cậu, tự tôi cũng cảm thấy không đúng lắm, cậu là kiểm sát, coi như cậu không biết Tiểu Quân, đừng phải người bị hại giống như Tiểu Quân, lấy cá tính của cậu, cậu cũng sẽ không bỏ qua; cậu có thể vì Tiểu Quân truy tìm chính nghĩa, nhưng cậu có biết rõ ràng cảm giác của cậu đối với Tiểu Quân là gì không?"

"Tôi."

"Ý tứ của Tiểu Tuyền tôi hiểu, cô ấy không muốn cậu khó xử, hoặc là nói, cô ấy vẫn cảm thấy là do cô ấy đã chen vào giữa cậu cùng Tiểu Quân, nên cô ấy thà rằng im lặng, thành toàn cho cậu cùng Tiểu Quân; hiện tại đổi lại, cậu nên nói cho cô ấy biết, rốt cuộc người cậu muốn là ai? Thật đáng chết! Tôi ghét nhất là khi đàn ông lựa chọn. Nhưng quan trọng là, người cậu muốn chọn là ai?!"

Lựa chọn, anh làm sao có thể lựa chọn?

Ngay từ đầu, anh không hề nghĩ Tiểu Quân sẽ trở về, dù sao cũng đã qua 7, 8 năm — trong khoảng thời gian này người ở bên cạnh anh chính là Tiểu Tuyền, Tiểu Tuyền đã trở thành thói quen của anh, anh cũng đã đón nhận cô gái này, thậm chí còn tỏ tình với cô.

Nhưng Tiểu Quân đột nhiên xuất hiện, mang theo thương tổn khắp người, trong lúc nhất thời anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn phải cứu Tiểu Quân, bảo vệ cô, giúp cô báo thù.

Vì vậy anh không có thời gian chiều cổ Tiểu Tuyền. Thậm chí anh còn chỉ trích cô.

Hiện tại, Tiểu Tuyền đã không cho anh cơ hội.

"A Dương, Tiểu Tuyền không giống như cậu nghĩ, không phải lúc nào cô ấy cũng lãnh tính đâu, cô ấy. cô ấy thường trốn khóc một mình. Cậu có thể trực tiếp vì Tiểu Quân theo đuổi chính nghĩa, Tiểu Tuyền lại phải băn khoăn đến việc cô ấy là quan toà; huống chi giữa ba người các người tuyệt đối không chỉ là quan toà, kiểm sát cùng người bị hại đơn giản như vậy, áp lực của cô ấy cũng không nhỏ!"

Nghiêm Sĩ Dương thờ dài, trong lòng càng đau hơn.

Anh rốt cuộc nên làm cái gì? Tiểu Tuyền bây giờ đã đem anh loại bỏ bên ngoài, không muốn nghe anh nói nữa, giữa bọn họ bây giờ ngay cả bạn bè cũng không phải.

Anh không nên như vậy. Tiểu Tuyền.

Vỗ vờ bờ vai của anh, học tử đi đưa tài liệu — có một số việc chỉ có thể dựa vào tự mình nghĩ rõ ràng, cậu ta thông minh như vậy, nhất định có thể hiểu rõ ràng

Tuy nói Tiểu Tuyền cùng A Dương không có gì, nhưng không ai biết, trong lòng cô, anh đã tồn tại quá lâu, làm sao có thể không có gì?

Nghiêm Sĩ Dương đứng ở cửa nhưng lại không dám mở, nghĩ đến thời gian chính mình tổn thương Thẩm Bội Tuyền, tim của anh cũng không nói rõ được là sao.

Tiểu Quân cần bảo vệ, cần an ủi, nhưng anh hoài nghi mình có làm được hay không? Nhất là khi ở trong lòng anh luôn lưu lại bóng dáng của Tiểu Tuyền.

Anh làm sao có thể khốn kiếp như vậy chứ?

Anh không muốn bắt cả hai tay, anh cũng chưa từng nghĩ tới; nhưng vì anh chán chường nên làm tổn thương cô ấy.

Nhất thời, anh không có dũng khí mở cửa, không có dũng khí để đối mặt với cô — cô từng nói qua cô rất bình tĩnh, trong lòng không hề bị ảnh hưởng

Anh sợ quấy rầy sự bình tĩnh của cô, sợ mình không biết nên đi hướng nào, rồi lại đã thương cô lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 10

Trên thế giới này, kỳ thực không có nhiều anh hùng, cũng không có nhiều chuyện vui buồn lẫn lộn như vậy.

Người bình thường tiếp tục trải qua cuộc sống của họ, ngay cả người từng làm anh hùng cũng vậy — sau sự kiện đại anh hùng, sau những tiếng vỗ tay đỉnh tai nhức óc, cô vẫn như cũ sinh hoạt như ngày thường.

Cho tới bây giờ Thẩm Bội Tuyền cũng không cảm thấy chính mình là anh hùng, nhưng có đôi khi cô lại cảm thấy mình là kẻ ngốc.

Là kẻ ngốc nên mới kiên cường như vậy, chỉ biết xông về phía trước, dù cho vết thương chồng chất cũng không dừng lại, bởi vì cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mục tiêu ẩn giấu trong lòng mình, cho nên không thể có hai lòng; chính vì vậy mà cô chỉ có thể kiên trì đi tới mục tiêu.

Nhưng.

Cô cũng chỉ là cô gái bình thường, thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy cô độc; cô không hoài nghi mục tiêu của mình, nhưng thỉnh thoảng lại hoài nghi liệu mình có thể đi đến mục tiêu đó hay không?

"Tiểu Tuyền, em vẫn chưa tan việc à?"

Bây giờ đã là tám giờ tối, Thẩm Bội Tuyền vẫn còn đang xử lý công sự — nhờ vụ án của Đường Vinh mà thanh danh của cô được lan truyền xa, vậy nên công việc lại càng không ít.

"Học tỷ, chị về trước đi, em còn phải viết bản tuyên án này, hôm nay mà không viết xong thì sợ rằng ngày mai không có thời gian xử lý."

Lý Gia Dung thở dài, "Em làm việc tích cực như vậy thì sao chị lại không biết xấu hổ mà tan việc trước chứ!"

"Học tỷ, chị về trước đi, chị còn có con nhỏ phải chăm sóc mà! Mau trở về đi! Trẻ như thế mà người bạn nhỏ còn không nhìn thấy mẹ là em phạm lỗi lớn đó."

"Tiểu Tuyền, em cảm thấy cuộc sống như chị cũng không tệ lắm phải không?"

Nghe không hiểu lắm, "Có ý tứ gì?"

"Có một gia đình, sau đó sinh con. Chính là cuộc sống như vậy!"

Thẩm Bội Tuyền cười, "Em sinh con với ai đây?"

"Quan toà Triệu ở toà án dân sự thì sao? Cậu ta nói với chị là cậu ấy có ý với em!" Cô bày ra bộ dạng muốn làm mai.

"Làm ơn đi, học tỷ, chị cũng không cần làm mai loạn như vậy đâu"

Lý Gia Dung đặt túi xách xuống, ban đầu còn muốn chạy về nhà, nhưng bây giờ thì không, "Em mới làm ơn đi, tại sao không cho người ta một cơ hội? Cậu ta cũng chỉ lớn hơn em một tuổi, nhân phẩm cũng rất tốt, là người đoan chính, nhất định xứng với em."

"Học tỷ, em không muốn."

Nhìn cô, "Rốt cuộc em muốn như thế nào? Chị giúp em giới thiệu bạn trai, em lại không cần, vậy chứng tỏ em còn nhớ nhưng Nghiêm Sĩ Dương; nhưng kêu em gọi điện tìm cậu ta thì em lại không muốn, chị phát hiện em đúng là rất khó trị!"

Thẩm Bội Tuyền thở dài, "Học tỷ, không cần lo lắng cho em, em đã quen với cuộc sống hiện tại. . . thật không cần lo lắng cho em đâu mà."

"Nhưng. . ."

"Chị mau trở về đi! Đừng khiến người bạn nhỏ đợi quá lâu."

Nhìn thấy cô không muốn nói tiếp, Lý Gia Dung chỉ có thể thở dài, cầm túi xách lên, nhưng trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định, nhất định phải chú ý dùm cho Tiểu Tuyền, xem có người nào thích hợp với cô không.

Trên thực tế, Tiểu Tuyền rất được hâm mộ, không chỉ là quan tòa trong tòa án, ngay cả những luật sư khi ra tòa nhìn thấy cô, tất cả đều bị cô thu hút, ai cũng hi vọng sẽ có cơ hội quen biết Tiểu Tuyền.

Nhưng đối với sự yêu mến mà người khác dành cho mình thì Tiểu Tuyền lại rất vô tâm, trong lòng cô chỉ nhớ nhưng đến một người mà cô biết hơn mười năm là Nghiêm Sĩ Dương. . .

Thật không biết kiếp trước cái tên kia đã làm được việc gì tốt nữa?

Nghe tiếng đóng cửa, Thẩm Bội Tuyền lại tiếp tục công việc, gõ bàn phím, chuyên tâm nhất trí, giống như từ đầu đến cuối chưa từng phân tâm.

Qua nửa tiếng, cô rút cuộc ngừng tay, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, xem đồng hồ, bây giờ cô mới phát hiện mình đã quên uống ly trà. Phòng làm việc vắng ngắt, đèn lớn đã tắt, vì tiết kiệm, trên bàn cô chỉ mở một cây đèn bàn, cảm giác như toàn thế giới đều đã rời đi, chỉ còn lại mình cô vẫn còn ở tại chỗ này.

Cô rút cuộc đang làm gì?

Cô rút cuộc đang đợi cái gì?

Cô đợi được sao?

Đóng máy vì tính lại, hôm nay hãy để cô lười biếng một lần một lần là tốt rồi, cô không muốn tiếp tục buồn bực ở chỗ này, nếu không cô sẽ điên mất!”

Cô phải tìm đường ra, chạy đi...

Nhanh chóng cất tất cả tài liệu, mặc áo khoác vào, cầm túi xách, đây là lần đầu tiên Thẩm Bội Tuyền chạy trốn ra khỏi phòng làm việc.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy ở trong không gian đó, cô không cách nào hô hấp, gần như hít thở không thông.

Khi cô đi ra khỏi tòa án đã là chín giờ, cô đi trên lối đi bộ, rút cuộc cũng cảm thấy cái loại cảm giác hít thở không thông đó đang từ từ biến mất, cô thấy mình giống như vừa tìm được lối thoát.

Cô cứ đi từ từ, cũng không vội về nhà, mấy năm trước mẹ cô qua đời, mặc dù cô khổ sở, nhưng cũng hi vọng mẹ cô có thể nghỉ ngơi ở một thế giới khác, không cần phải cực khổ nữa.

Cô sống một mình, không sợ sẽ liên lụy người nào.

Đi tới cua quẹo, cô cố ý đi theo một hướng khác, quẹo theo hướng ngược lại, sau đó lại tiếp tục đi thẳng, vừa đi vừa suy nghĩ.

Tại sao cô không đi tìm anh?

Cô thật không muốn sao?

Cô có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt tâm của mình. Dù vậy nhưng cô không thể tìm anh vào lúc này, không thể để mặc cho bản thân lâm vào vấn đề tình cảm khó khăn trong lúc này.

Hiện tại và năm đó đúng là cùng một dạng, cho dù có thích anh, nhưng nếu bên cạnh anh đã có người, cô sẽ không thể tiếp tục đi con đường này, cô phải cách xa anh thật xa, không nhìn anh, không tới gần anh, cô phải quên đi chữ thích trong lòng mình, phải cách xa anh.

Đây chính là chuyện mà Thẩm Bội Tuyền cô biết làm, cô dùng lý trí để xử lý tất cả, bao gồm tình cảm, cho nên đối với người khác, cô rất tình táo, nhưng trên thực tế, chỉ có chính cô biết, cô dùng lý trí khắc phục sự khổ sở này.

Cô đang ép anh lựa chọn sao? Dĩ nhiên không! Cô sẽ không để cho mình trở thành mục tiêu lựa chọn của người khác, cho nên cô rút ra, đem không gian trả lại cho Sĩ Dương cùng Tiểu Quân.

Nói cô không có dũng khí?

Cô thừa nhận, cô không muốn đi đối mặt với cái lựa chọn cuối cùng của người đàn ông đó, thay vì đến lúc đó khổ sở, không bằng vừa bắt đầu liền thoát ra trước, dù sao người đứng xem chắc sẽ không bị thương.

Liệu rằng cô có thể đơn thuần chỉ làm người đứng xem thôi sao?

Hốc mắt cô ẩm ướt, giống như ngôi sao nhỏ trên trời đang lấp lánh, ánh sáng lấp lánh đó như đang nói chuyện, nói cô đã từng có tình cảm, nói mười năm này là không hối hận.

Cô lau nhanh nước mắt như muốn chảy ra, bước chậm trên đường, cô cũng không biết đến tận cùng mình đã đi tới chỗ nào, bốn phía hình như có chút xa lạ, một bên hình như có mảnh đất trống, cỏ dại mọc thành bụi.

Nhưng cô không thêm để ý, bởi vì bên kia là đường cái, trên đường xe cộ chạy tuy không bằng ban ngày, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể thấy được vài chiếc xe chạy qua.

Cô muốn đi thêm một đoạn đường, đợi khi muốn về nhà thì sẽ bắt taxi về là được.

Toàn thân Thẩm Bội Tuyền buông lỏng, không hề đề phòng mà đi, đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, không có chú ý tới biến hóa xung quanh.

Trong lúc bất chợt , cô cảm giác bên cạnh có người!

Người nọ tựa hồ đang theo dõi cô, cô vốn cho là ảo giác, không để ý tới, nói không chừng người này đứng dịp đi cùng đường với cô.

Vốn dĩ Thẩm Bội Tuyền muốn né qua một bên để người kia đi trước, cô cho là mình đang ngăn trở đường đi của đối phương, nhưng khi cô đang định né qua thì người đi phía sau đột nhiên kéo cô lại.

“A...”

Cô còn không kịp kêu thành tiếng, người nọ dùng sức mạnh kéo cô vào bên trong chỗ đất trống đầy cỏ dại.

Thẩm Bội Tuyền dường như bị dọa đến quên cả việc kêu cứu, thân thể bị bắt lấy, xuyên qua bụi cỏ dại làm cả người cô đau nhói.

Còn chưa biết rõ là tình huống gì, đối phương đã ném cô xuống đất, cô rên lên một tiếng, vừa ngẩng đầu lên để nhìn rõ ràng thì người nọ đã đè lên thân thể cô.

Cô rất hoảng sợ, toàn thân phát run. “Anh... Anh định làm gì?”

Người nọ giống như nổi điên, cái gì cũng không nói, trong ánh mắt chỉ có cuồng loạn, biểu hiện trên mặt rất ác độc, giống như không phải người, mà là dã thú...

Người nọ động thủ muốn xé quần áo của Thẩm Bội Tuyền, cô không ngừng giãy giụa, không để cho hắn xé.

Cô lật ng, liều chết muốn chạy trốn, nhưng hắn nắm được tóc cô, kéo người cô trở lại.

“Uhm...” Thân thể đau đớn không tính là nghiêm trọng nhưng sợ hãi của nội tâm thì đang tăng cao, lần đầu tiên, Thẩm Bội Tuyền cảm thấy không thể trốn đi đâu được, không biết nên làm thế nào!

Thì ra là loại cảm giác bị xâm hại kinh khủng như vậy, thì ra đây chính là cảm thụ nội tâm của Tiểu Quân , cái loại cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng, loại cảm giác không biết nên hướng người nào cầu cứu...

Đối phương xé rách cổ áo, Thẩm Bội Tuyền thét chói tai, đối phương sợ hãi bị phát hiện, ra tay đánh cô, đánh đến đầu tóc cô choáng váng.

Khỏe miệng của cô đều là máu, đầu óc choáng váng, nhưng cô cũng không phải là người ngoan ngoãn chịu đựng, nội tâm của cô cũng thấy tức giận.

Loại súc sinh này, xem khổ sở của ng khác là niềm vui, đáng chết!

“Cút ngay! Khốn kiếp!” Cô đưa chân dùng sức đạp đối phương, mỗi cái đều vô cùng dùng sức, thậm chí còn hung hãn đá hạ thể của đối phương.

Đối phương nhảy dựng lên, trong miệng không ngừng mắng.

Thẩm Bội Tuyền mượn cơ hội này lật người muốn trốn đi, thừa dịp đối phương bị thương, vội vàng chạy về phía đường lớn, nhưng đối phương không để cô như nguyện.

“A.”

Đối phương cầm tảng đá lên đập vào ói cô, cô nhất thời ngã xuống đất ngất đi, đối phương lại dùng tảng đá hung hăng đập vào đầu cô...

Làm sao mà cô tránh được một kiếp, chính cô cũng không rõ ràng!

Khi Thẩm Bội Tuyền tỉnh lại thì đã ở bệnh viện; trên người của cô vết thương chồng chất, đau đầu không thôi.

Nghe nói lúc cô được đưa vào bệnh viện, y tá giật nảy mình — đầu cô máu chảy không ngừng, mọi người cho là cô sẽ chết, thật may là bác sĩ nói cô chỉ bị thương ngoài da, không có thương tổn đến đầu óc.

Sau cô lại nghe nói, hình như là có người đi qua nghe được tiếng kêu của cô, vội vàng lớn tiếng quát tên côn đồ, cũng trong lúc đó có người đi đường báo cảnh sát.

Tên kia không thực hiện được ý đồ, nhanh chóng chạy trốn, mọi người đuổi bắt một hồi, rốt cuộc hắn cũng sa lưới; đồng thời, cô được đưa đến bệnh viện cứu trị.

Trước tiên, trưởng cục cảnh sát chạy đến thăm hỏi, xin lỗi Thẩm Bội Tuyền vì đã trị an không tốt — án này không phải chuyện đùa, bởi người bị hại là quan tòa!

Ngay cả viện trưởng của tòa án cũng chạy tới hỏi thăm, bên ngoài bệnh viện một đồng lớn ký giả truyền thông đều đang chờ chờ muốn phỏng vấn — dù sao người bị thương là quan tòa, lại còn là quan tòa đã từng đem Đường Vinh đưa vào tù.

Nữ quan tòa từng xử vụ án cường bạo oanh động khắp nơi, hôm nay thiếu chút nữa cũng bị người khác cường bạo. Tin tức như vậy ai không

thích?

Lý Gia Dung là người đầu tiên chạy tới bệnh viện, trừ việc thăm hỏi Tiểu Tuyền, còn muốn chăm sóc cô.

Tiểu Tuyền không có người thân, cô là học tử kiêm phụ tá nên việc chăm sóc Tiểu Tuyền là chức trách của cô.

Tiểu Tuyền nằm viện hai ngày, ngày thứ hai cũng đã khoẻ hơn nên muốn về nhà, trong bệnh viện thật ồn ào — người thì muốn hỏi thăm, người lại muốn phỏng vấn, hỏi cô làm sao có thể nghỉ ngơi?

Lý Gia Dung không thể làm gì khác hơn là làm thủ tục xuất viện cho Tiểu Tuyền, dù sao bác sĩ cũng nói, thương thế của cô không nghiêm trọng, chỉ cần cố gắng nghỉ ngơi uống thuốc là có thể phục hồi như cũ.

Mà nhìn từ bên ngoài thì tình trạng của cô vẫn bình thường, chưa từng xuất hiện hiện tượng biến chứng sau chấn thương.

Sau khi về đến nhà, Thẩm Bội Tuyền nằm ngay xuống giường quen thuộc của mình; rốt cuộc có thể nhẹ nhõm nghỉ ngơi, hưởng thụ kỳ nghỉ một tháng.

"Bởi vì em được nghỉ một tháng, nên lượng công việc của chị cũng được giảm, thật sự là được hưởng phúc lây a!" Lý Gia Dung giúp cô rót ly trà.

"Nghe sao cũng cảm thấy như chị đang oán trách em nha"

"Chị không thức thối như vậy sao? Chị rất vui về a. Chỉ cần vết thương của em nhanh khỏi là tốt rồi." Lý Gia Dung cười, ngồi ở mép giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, không biết là bởi vì không có huyết sắc cho nên tái nhợt, hay là bởi vì đầu của cô đang bị quấn băng gạc, nên khi ánh sáng chiếu vào thì có vẻ tái nhợt. "Tên kia thật là súc sinh, thế nào lại làm em bị thương nặng như vậy? Thật là đáng giận!"

Sờ sờ băng gạc trên đầu mình, "Em không sao rồi, vết thương nhỏ mà thôi."

Lý Gia Dung lộ vẻ sợ hãi, "Thật rất khủng bố nha! Em cũng thiệt là, bình thường tan việc em đâu có đi con đường kia, đêm hôm đó như thế nào lại đi tới nơi đó? Bất quá ngẫm lại, đáng lẽ chị nên chờ em cùng nhau tan việc."

"Học tử, em không sao rồi."

"Trong lòng cũng không có chuyện gì sao?"

Thẩm Bội Tuyền sờ tim của mình, "Vừa bắt đầu có chút sợ, hiện tại thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa. em cũng đã thử nghiệm qua nỗi lòng của những người bị hại, coi như là học bài học."

"Sao em có thể nói được nhẹ nhàng như vậy?"

Hai người đang nói chuyện phiếm, thì lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Hai người giật nảy mình — nói không sợ, nhưng bóng ma trong lòng nhất thời khó có thể tản đi.

Lý Gia Dung thu lại kinh sợ, "Không phải sợ, không có việc gì, chị đi xem một chút." Sau đó một người đi tới, qua một phút, Lý Gia Dung mỉm cười trở lại, "Tiểu Tuyền, nhìn xem, ai tới thăm em?"

Nhìn thấy người tới, cô cũng thoáng kinh ngạc, "Sĩ Dương."

Nghiêm Sĩ Dương đi vào phòng của cô, Lý Gia Dung rất thức thời, vội vàng đi ra ngoài, đem thời gian, không gian để lại cho hai người bọn họ.

Trải qua chuyện này, nói không chừng tâm tính của Tiểu Tuyền sẽ cải biến, nói không chừng Sĩ Dương cũng có tính toán.

Kéo ghế ngồi ở bên giường, hai mắt chăm chú nhìn cô, tự nhiên cũng thấy đầu cô bị bao bọc bởi băng gạc — xuyên qua băng gạc mơ hồ nhìn thấy vết máu; tự nhiên cũng có thể trông thấy trên tay của cô cũng có rất nhiều vết thương, còn gương mặt cô thì sưng đỏ.

Anh run rẩy vươn tay chạm đến băng gạc trên đầu cô, xúc cảm giống như dòng điện vọt qua, chạy qua thân thể của anh, mang đến tột cùng đau đớn, đau đến nỗi ngay cả thở anh cũng cảm thấy khó khăn. "Còn đau không?"

Cô nhìn anh, lắc đầu một cái, "Không đau."

Anh gạt đầu một cái, tiếp tục trầm mặc, chỉ có nước mắt nói hộ cho nội tâm khổ sở của anh.

Thẩm Bội Tuyền nhìn, cảm thấy anh có chút kỳ quái — có lẽ là trải qua tai nạn này, để cho cô không cách nào tiếp tục duy trì tỉnh táo, có thể nhìn thấy anh... thật tốt.

Cô bắt lực cầm tay anh. "Em không sao rồi, không phải lo lắng."

Nghiêm Sĩ Dương gạt đầu một cái, cũng cầm tay cô, tuy nhiên vẫn không nói.

Anh như vậy rất kỳ quái, hai ngày nay, anh không hề đến bệnh viện thăm cô; lúc anh biết tin cô bị thương, thái độ của anh rất khác thường, không giống như lúc ở toà án là hết âm ỉ, lúc nào cũng là cô ngăn anh lại.

Anh cứ như hiện tại, yên lặng nhìn cô, cũng không nói chuyện; trong ánh mắt của anh rõ ràng tràn đầy thương tiếc, khổ sở, nhưng lại không nói một câu.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Nghiêm Sĩ Dương đột nhiên vươn tay ôm cô vào trong ngực, "Tiểu Tuyền, ở nhà dưỡng thương thật tốt, anh đi ra ngoài làm chút chuyện, làm xong anh sẽ đến tìm em."

"Làm chuyện gì?"

"Anh đi thăm vấn bị cáo, thăm vấn cái tên khốn kiếp đã tổn thương em." Một câu nói ngắn gọn, nhưng lại rất hợp tình hợp lý.

Dứt lời, anh dùng toàn lực ôm chặt cô, đem toàn bộ tình cảm cùng quyến luyến gửi vào cái ôm này, mà cô cũng đã cảm nhận được.

Cuối cùng anh đứng lên, rời khỏi phòng; Thẩm Bội Tuyền nhìn anh, cảm thấy anh rất kỳ lạ, nghĩ muốn gọi anh lại hỏi, nhưng lại không biết anh lạ ở chỗ nào.

Nghiêm Sĩ Dương rời đi, Lý Gia Dung bước vào, "Cậu ta cứ như vậy mà về rồi hả? Sao lại không có lương tâm như vậy chứ?"

"Em cảm thấy anh ấy là lạ."

"Thế nào?"

Lắc đầu, "Không biết, chính là là lạ, không giống với bình thường."

"Có lẽ là do em đa tâm thôi."

Vào lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, hai người giật nảy mình, Lý Gia Dung vỗ ngực một cái, "Cứ hù dọa như vậy, chắc chị chết sớm mất."

Thẩm Bội Tuyền nhận điện thoại, "Alo! Tôi là Thẩm Bội Tuyền."

"Thẩm quan toà, cô khỏe chứ?"

"Kiểm Sát Trường?" Là lãnh đạo trực tiếp của Sĩ Dương.

"Đúng a! Là tôi." Có chút ngượng ngùng, "Thật sự xin lỗi, cô đang nghỉ phép dưỡng thương mà tôi lại gọi điện thoại."

"Không nên nói như vậy, có chuyện gì sao?"

"Chuyện này. Nói ra có chút kỳ quái, tôi không có ý mạo phạm, chỉ là cái này. chuyện của Sĩ Dương tôi cũng không biết nên thương lượng với ai, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể gọi hỏi cô."

"Sĩ Dương? Sĩ Dương thế nào?"

"Sáng nay cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, nói không làm nữa, còn đưa đơn xin từ chức."

Thẩm Bội Tuyền gần như bật dậy, "Cái gì? Chuyện khi nào?"

"Sáng nay, khi đó tôi cũng sợ hết hồn! Tháng trước cậu ta vừa mới thông qua kỳ khảo hạch, đang chuẩn bị được thăng chức, tiền đồ cũng chỉ vừa bắt đầu."

"Mặc dù bình thường lúc thăm vấn cậu ta rất hung, đôi lúc bị người ta khiêu nại, nhưng làm việc rất nghiêm túc, rất có tinh thần, nhân tài như vậy, lại còn trẻ như vậy, tôi. thật sự không bỏ được, cho nên tôi vẫn chưa chấp nhận; nhưng cậu ta rất kiên trì. cho nên tôi nghĩ. thời gian trước nghe nói hai người giống như đang kết giao, muốn hỏi một chút xem cô có biện pháp nào khuyên cậu ta hồi tâm chuyển ý hay không."

Ý tưởng trong đầu Thẩm Bội Tuyền đột nhiên lóe lên, "Vừa rồi Sĩ Dương có tới tìm tôi, còn nói có công việc muốn làm, muốn." Đột nhiên, cô nghĩ thông suốt.

"Công việc gì?"

"Không có gì, cảm ơn anh, Kiểm Sát Trường, tôi biết rồi, tôi sẽ hỏi anh ấy." Nói xong, cô gác máy, Thẩm Bội Tuyền vẫn đang suy nghĩ. . .

Lý Gia Dung ở một bên nhìn, không biết mọi chuyện như thế nào.

"Sĩ Dương là lạ."

"Có sao? Chị thấy cậu ta vẫn vậy mà."

Thẩm Bội Tuyền không biết nên nói thế nào. Anh xin từ chức? Anh yêu thích công việc này như vậy, tại sao lại xin từ chức? Nếu đã từ chức rồi, tại sao còn lừa cô nói muốn đi thăm vấn nghi phạm?

Chẳng lẽ. Vén chân bông lên, Thẩm Bội Tuyền nhảy xuống giường.

Lý Gia Dung sợ hết hồn, "Tiểu Tuyền, em muốn đi đâu?"

"Kiểm sở! Nhanh, đi kiểm sở!"

"Đi kiểm sở làm gì? Em đâu có làm ở kiểm sở"

Thẩm Bội Tuyền không nói thêm, mặc quần áo vào, không để ý thương thế trong người, lập tức khoác áo choàng, chạy về phía cửa.

Ngần vịn lần phải để cô đến kịp. Ngần vịn lần không được để cho anh phạm sai lầm lớn.

Nghiêm Sĩ Dương ngồi trong phòng thẩm vấn, phía dưới là bị cáo, kẻ đã thương tổn Thẩm Bội Tuyền — đêm đó hắn đã bị giam giữ, hôm nay anh nhờ người dẫn hắn tới đây.

Trên bàn không có bất kì hồ sơ gì, đôi mắt của Nghiêm Sĩ Dương giờ đây vô cùng lạnh lẽo, anh nhìn đối phương như thể muốn nuốt hắn ta vào bụng.

Gương mặt tên kia không quan tâm, tùy ý đứng đó, mặc dù ánh mắt đêm hôm đó rất ác độc, nhưng cũng là một kẻ biết sợ.

"Mày thật sự là người sao? Mẹ kiếp! Thấy con gái ở ven đường đều muốn cưỡng bức sao?"

Đối phương phản kháng, "Tôi muốn tìm luật sư."

"Không phải mày nói là tình trạng tinh thần có vấn đề sao? Tình trạng tinh thần có vấn đề, còn biết tìm luật sư?"

"Trước khi luật sư đến, tôi sẽ không trả lời bất cứ vấn đề gì."

Nghiêm Sĩ Dương nhún vai, "Mày không cần phải trả lời bất cứ vấn đề gì, tao cũng sẽ không hỏi nữa."

Loại người cặn bã giống như hắn, giữ lại chỉ biết tổn thương người vô tội.

Hắn nói tình trạng tinh thần của hắn có vấn đề, vậy nên có khởi tố đến tòa án, cũng sẽ không xử quá nặng; hơn nữa Tiểu Tuyền cũng không có bị thương tổn thật sự, mà hắn cũng chưa thực hiện được mục đích, như vậy sẽ không thể nào bị xử nặng.

Nhưng nghĩ đến đêm hôm đó Tiểu Tuyền bị kinh sợ, bị tổn thương, thì anh không thể tha thứ cho tên súc sinh này! Anh không muốn loại chuyện này sẽ xảy ra trên người của người con gái mà anh yêu nhất.

Cô gái mà anh yêu nhất. Đúng a! Tiểu Tuyền chính là người con gái mà anh yêu nhất.

Trước kia anh nghĩ không thông, đó là do anh ngu xuẩn; hiện tại, anh muốn vì cô gái anh yêu làm một chút việc — nếu luật pháp không cách nào hoàn trả lại chính nghĩa cho người con gái anh yêu thì anh muốn mình sẽ là người đem chính nghĩa tới cho cô ấy!

Nhớ tới đêm hôm đó Tiểu Tuyền chịu đủ kinh sợ, bác sĩ nói trên người cô vết thương chồng chất, bởi vì không ngừng giãy giụa, lại còn bị tên súc sinh này đánh tàn bạo.

Nghe thấy vậy toàn thân anh phát run, khi thấy sắc mặt Tiểu Tuyền tái nhợt, toàn thân anh như nhũn ra.

Nhớ đến đêm đó, khi nhận được điện thoại, anh lái xe như bão táp, chạy tốc độ cao vọt tới bệnh viện; đoạn đường kia là con đường dài nhất mà anh từng đi qua trong cuộc đời, dọc theo đường đi anh suy nghĩ lung tung, thậm chí không ngừng rơi lệ.

Tiểu Tuyền bị thương tổn.

Tiểu tuyền bị thương rồi.

Đáng chết! Sớm biết thì anh nên theo sát cô — thời gian này anh không dám đi quấy rầy cô, sợ mình suy nghĩ không rõ sẽ tổn thương cô, nhưng lại không biết tim của anh vẫn luôn đặt trên người Tiểu Tuyền. . . . Anh yêu cô!

Đối với Tiểu Quân, anh thấy đau lòng nên cố gắng vì cô tìm kiếm chính nghĩa; nhưng khi chuyện giống vậy xảy ra trên người Tiểu Tuyền, anh nổi điên, anh chỉ muốn cùng tên khốn kiếp trước mắt này đồng quy vu tận (cùng nhau chết)!

Nghiêm Sĩ Dương đi xuống dưới, hôm nay anh tới không phải để thẩm vấn, anh đã sớm nộp đơn xin từ chức, đem nghi phạm từ trại tạm giam đến kiểm sở, bởi anh muốn dạy dỗ đối phương một trận.

Anh biết rõ, chỉ cần anh ra tay, tất cả liền chấm hết — tiền đồ của anh, cái gì cũng chấm hết! Nhưng tên súc sinh này nhất định có thể dễ dàng ra khỏi tòa án, không cần chịu trách nhiệm, cũng sẽ không bị xử phạt, đã như vậy, hãy để cho chính anh xử phạt hắn ta!

Anh muốn tự tay chấm dứt tên súc sinh này.

"Anh muốn làm gì?"

Nghiêm Sĩ Dương đi về phía hắn, không nói hai lời, hướng tới đối phương vung một quyền, bởi vì sức lực to lớn nên hắn ngã xuống, đụng vào góc.

"Không cần."

"Mẹ kiếp! Lúc Tiểu Tuyền kêu không cần, mày có buông tha cô ấy không?" Lại thêm một quyền, anh ra sức đánh, đánh đối phương một trận tàn bạo.

"Cứu mạng a — cứu mạng a — kiểm sát đánh người!"

Mắt Nghiêm Sĩ Dương đỏ lên, không ngừng đánh đối phương.

Bên ngoài có người nghe âm thanh, chạy tới muốn nhìn xem, nhưng phòng thẩm vấn đã bị khóa, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được chìa khóa, nên bên ngoài không vào được.

"Mày đáng chết!"

Người nọ ngã nhào trên đất, không ngừng kêu đau.

Nghiêm Sĩ Dương đã sớm rơi vào trạng thái điên cuồng, tiếp tục như vậy thì sẽ đánh chết người; người bị ngăn cách bên ngoài chỉ có thể nghe tiếng kêu gào bên trong, nhưng lại không vào được.

Vào lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh, "Sĩ Dương, anh mở cửa ra! Anh đang làm gì vậy?"

Nghiêm Sĩ Dương sững sốt. . . Là ai? Đó là âm thanh của Tiểu Tuyền sao?

Anh dùng tay, vốn là muốn đánh chết đối phương, sau đó chính mình đi đầu thú, nhưng không biết sao khi nghe âm thanh của Tiểu Tuyền thì anh liền dừng tay.

Từ bên ngoài có thể nghe được âm thanh bên trong đã dừng lại, chỉ còn lại tiếng kêu gào, lúc này Tiểu Tuyền mới gõ cửa, "Sĩ Dương, mở cửa có được hay không? Không cần phải tiếp tục phạm sai lầm như vậy, nhanh mở cửa, Sĩ Dương, em xin anh." Âm thanh nghẹn ngào.

Anh nắm chặt quả đấm, trên nắm tay đều là máu; trong hốc mắt của anh tràn đầy nước mắt — anh không hối hận, chỉ hận mình đã không bảo vệ được cô.

Lúc này có người tìm được chìa khóa, nhanh chóng mở cửa xông vào.

Chỉ thấy Nghiêm Sĩ Dương đứng ở hiện trường không nhúc nhích; mà tên bị cáo kia vẫn còn gào khóc, bị đánh đến mũi mặt bầm tím, thê thảm vô cùng, nhưng ít nhất thì không có án mạng.

Tiểu Tuyền đi vào, nhìn anh — đứa ngốc. tên ngu ngốc này. Sao anh lại ngốc như vậy.

Cô xông lên ôm lấy anh, "Làm sao. làm sao anh lại ngốc như vậy?"

" Tiểu Tuyền, thật xin lỗi, anh không có bảo vệ tốt cho em."

"Chuyện này cùng anh có quan hệ gì đâu" Ôm lấy anh, cô thật không có biện pháp kháng cự tim của mình, cứ như vậy tới gần anh, cô muốn vĩnh viễn được ôm chặt anh.

Cô đột nhiên hiểu ra, cô đã hiểu tình cảm của anh — cô cũng không mong đợi anh sẽ đem tình cảm nói ra miệng, bởi vì anh không phải loại đàn ông đó.

Cô đã từng hoang mang, không nhìn ra được, thậm chí hoài nghi anh đối với cô rốt cuộc có tình cảm hay không? Đương nhiên là có rồi! Anh vì cô, cái gì tin ngưỡng, cái gì cổ chấp, tất cả đều ném bỏ.

Tiểu Quân bị thương tổn, anh chỉ đau lòng, anh chỉ có thể dựa vào chức trách của kiểm sát để giúp cô ấy theo đuổi chính nghĩa; nhưng khi cô bị thương tổn thì anh như bị điên, anh không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, chỉ muốn giết cái tên đã tổn thương cô!

Anh đánh mất lý trí, mất đi năng lực phán đoán, không còn là kiểm sát Nghiêm Sĩ Dương nữa, mà biến thành một người đàn ông mất đi tâm trí.

Tất cả đều chỉ vì người phụ nữ của anh. Vì cô, anh có thể vứt bỏ tín ngưỡng, chính nghĩa, buông tha toàn bộ, cam tâm trầm luân.

Nghiêm Sĩ Dương cũng không chần chừ, ôm chặt lấy cô; bản thân anh cảm thấy thật có lỗi khi thấy cô bị thương như vậy.

Tồn thương này của cô không chỉ là do tên kia, mà còn bao gồm cả anh!

Anh không có bảo vệ tốt cho cô, anh không đủ yêu thương cô, anh còn dùng những lời nói có gai để tổn thương cô; nếu như có thể, anh cũng muốn đánh chết chính mình."Thật xin lỗi." Nước mắt anh rơi xuống.

Cô lắc đầu, rúc thật chặt vào trong ngực của anh, không buông ra cũng không chịu rời đi; nếu như có thể, cô càng muốn đem cả hai khóa lại chung một chỗ.

Người đàn ông này, thật khờ.

Mười năm này, thời gian anh với cô làm bạn cũng không ít, có thể nói bọn họ không ai thiếu ai, nhưng cũng lại thiếu nhau nhiều nhất; tuy bọn họ chưa từng nói yêu, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc không thương đối phương.

Cô sẽ không khảo nghiệm anh nữa, cô muốn tiếp tục lưu lại cùng anh!

Tình tình của người đàn ông này luôn làm cho cô phiền não không thôi, nhưng cô vẫn phải nói, cô thương anh, mặc kệ là năm đó, hay là hiện tại, cô đều thương anh.

Bọn họ nguyện ý vì lẫn nhau, bỏ qua tín ngưỡng trong lòng mình; vì lẫn nhau, đập bể những thứ kiêu ngạo kia, sau đó bộc lộ chính mình ở trước mặt nhau.

Nếu như có thể dứt tay đi qua mười năm này, thì không có đạo lý gì mà lại không thể tiếp tục đi tiếp.

Anh hiểu rõ cô, cô cũng vậy, có người bạn đồng hành như vậy thì còn phải đi tìm làm gì nữa.

Người ấy.....ở ngay tại chỗ này.

Dám đánh nghi phạm ngay trong văn phòng của kiểm sở, có thể nói...đây đúng là lần đầu tiên!

Dĩ nhiên Nghiêm Sĩ Dương sẽ không thể được bỏ qua dễ dàng như vậy. Trước tiên là bị cấp trên cách chức xử phạt, chờ điều tra; một tháng bị cách chức... nhờ vậy mà anh cùng Thẩm Bội Tuyền có được những ngày nghỉ hiếm có.

Nhưng mà cấp trên cũng âm thầm trả về đơn xin từ chức của anh, động tác này nói rõ cấp trên sẽ không để cho Nghiêm Sĩ Dương từ chức; về chuyện đánh nghi phạm, thật ra thì cũng rất dễ xử lý——

Tên nghi phạm đó vốn là giận đùng đùng nói muốn kiện, nhưng khi kiểm sát viên khác chính miệng nói cho hắn biết, thông qua việc kiểm tra thương tích trên thân thể, xác nhận hắn cũng liên quan đến những vụ án xâm hại khác; sau khi nghe tin, tên nghi phạm như sụp đổ, nhất thời đừng nói là muốn báo thù, chỉ cần có thể giữ được mình, thì coi như là vô cùng may mắn rồi.

Chuyện Nghiêm Sĩ Dương “giáo huấn” nghi phạm tại kiểm sở đã truyền đến bên ngoài, việc này làm cho mọi người càng thêm xác nhận quan hệ của anh cùng Thẩm Bội Tuyền—— nếu không thì cần gì vì người bị hại bộc phát tính khí lớn như vậy?

Điều này cho thấy anh không chỉ vì theo đuổi chính nghĩa, mà càng làm cho mọi người khẳng định rằng bọn họ có tình cảm riêng tư.

Đánh người là không đúng! Bất quá đánh kẻ xâm phạm tình dục người khác thì... đánh chết tên kia mới là tốt! Dù sao cũng là vì dân trừ hại.

Có lẽ bởi vì phạm vào tội như vậy, nên nghi phạm cùng người thân cũng không dám lên tiếng, sợ rằng nếu nói muốn tiếp tục tìm Nghiêm Sĩ Dương tính sổ, thì sẽ bị quan toà cho là không biết hối cải; cho nên ngoài miệng bọn họ luôn nói là tha thứ cho kiểm sát Nghiêm.

Nhưng Nghiêm Sĩ Dương cũng rất rõ ràng—— anh đánh người là anh có lỗi.

Cho nên anh đã không chỉ một lần cùng cấp trên nói sẽ từ chức để phụ trách chuyện này, nhưng cấp trên luôn cự tuyệt anh. Anh thần nhiên tiếp nhận tất cả điều tra, muốn anh đi gặp người nhà nghi phạm để giải thích thì được, nhưng nếu kêu anh đi nhận lỗi với nghi phạm thì..... —— rất xin lỗi, anh làm không được!

Anh không quan tâm nhiều, cũng không rảnh để ý những chuyện vặt vãnh đó. Dù thế nào thì anh cũng đang được nghỉ một tháng, nên anh chỉ muốn cùng Tiểu Tuyền ở chung, tiếp tục bồi dưỡng tình cảm.

Tiểu tuyền bị thương, làm cho anh đau triệt nội tâm, hiện tại điều anh có thể làm là ở bên cạnh cô, cùng cô dưỡng thương, dĩ nhiên là bao gồm cả những tổn thương trong lòng.

Thẩm Bội Tuyền cũng đón nhận tình cảm của anh—— chính mắt thấy được anh vì cô mà mất khống chế, làm sao cô có thể không động lòng? Huống chi cô cũng đã biết địa vị của mình trong lòng anh.

Anh vì cô, có thể quên thân phận của mình, không để ý tiêu chuẩn chính nghĩa, nhất định vì cô đòi công đạo—— cho nên ở trong lòng anh, cô là bất đồng!

Trong thời gian hai người bên cạnh nhau, bọn họ gần như chặt đứt liên lạc với bên ngoài; nhưng lần này bọn họ không thể chỉ vui đầu ở nhà, bởi vì bọn họ

muốn tiền một người bạn xuất ngoại.

Chính là Tiểu Quân.

Ở sân bay, Uông Ánh Quân đầy hành lý, trên mặt mang theo tươi cười.

Trải qua cơn ác mộng mười năm, cuối cùng cũng thoát ra được, hiện tại cô càng muốn tiếp tục đi về phía trước, đi về phía chân trời mới.

Cha mẹ của Uông Ánh Quân muốn đi theo bên cạnh cô nhưng. . . . — những năm gần đây, bọn họ không biết con gái mình trôi qua khổ sở như vậy, còn lầm tưởng con gái đang được ở nơi rất tốt, cho rằng Đường Vinh là một người tốt, không ngờ từ lần đầu tiên Đường Vinh dẫn con gái mình về nhà thì con bé đã rơi vào địa ngục.

Bọn họ làm cha mẹ, chỉ vì thấy Đường Vinh có tiền — nghĩ rằng vừa có thể làm con gái hạnh phúc, vừa có thể làm họ nở mày nở mặt, nên cứ như vậy đẩy con gái mình cho tên ác ma kia!

Mãi đến bây giờ, khi chuyện kinh khủng này lộ ra, bọn họ mới biết thì ra tên Đường Vinh đó là súc sinh, là một ác ma không hơn không kém; vậy mà bọn họ lại cho rằng con gái mình đang rất hạnh phúc, nhưng không biết con bé vẫn luôn phải lăn lộn trong đồng lửa, trốn không thoát, dù cho cố gắng muốn chạy trốn, nhưng lại lật ngược rơi xuống vực sâu.

Năm đó bọn họ cho rằng con gái đã có hạnh phúc, cực tuyệt người con trai từng lui tới với con gái mình khi ở đại học, không cho bọn chúng gặp mặt. . . .
. Nào ngờ người con trai ấy bây giờ đã là một kiểm sát.

Lần này xuất ngoại, Uông Ánh Quân muốn đi học, muốn đi để mở rộng lòng mình, để không phải trầm mê với quá khứ.

Mấy ngày này, cô quen biết rất nhiều bạn trong hiệp hội bảo vệ người bị hại, tương lai cô muốn làm công việc này, cô muốn giúp cho những người từng bị hại như cô.

Cho nên cô không cần cha mẹ đi theo, cô biết, bị vây ở địa ngục quá lâu khiến cô trở nên quá yếu đuối, quá nhạy cảm; nhưng bây giờ. . . .xin tha thứ cho cô ngu ngốc cùng lớn mật. . . .cô muốn tự mình đi!

Cô muốn tự mình đi ra ngoài, sau đó cô mới có thể tự nói với mình là cô đã tự do, không còn có người xông vào chỗ cô ở lúc nửa đêm, bắt cô lại, vừa lôi vừa kéo cô trở về địa ngục.

Tất cả. . . . sẽ không còn nữa.

Quay đầu lại, "Tối đây là được rồi."

Thẩm Bội Tuyền nhìn cô, Nghiêm Sĩ Dương đứng ở một bên — trải qua lần này, anh nhận rõ tim của mình, mặc dù đối với Tiểu Quân thật xin lỗi, nhưng anh đã không thương Tiểu Quân nữa, anh chỉ thương cảm cho Tiểu Quân, thay Tiểu Quân khổ sở; cho dù chia tay, cho dù trải qua nhiều năm như vậy, nhưng trong lòng anh không hề oán hận, chỉ hy vọng Tiểu Quân có thể hạnh phúc.

Anh phải thừa nhận tim của mình đã trải qua những thử thách của năm tháng, nhưng anh yêu Tiểu Tuyền cũng nhiều năm như vậy, làm sao có thể vứt bỏ tình cảm này.

"Cậu thật muốn tự mình đi?" Thẩm Bội Tuyền hỏi.

Gật đầu, "Mình muốn từ lâu rồi, mình vẫn cho rằng đời này sẽ không có cơ hội đi du học."

Hốc mắt Thẩm Bội Tuyền rung rung, nhìn cô gái trước mắt — sao vận mệnh lại trêu chọc người như thế, khiến bi kịch xảy ra trên người Tiểu Quân.

Cầm tay Thẩm Bội Tuyền, "Không cần đẩy người đàn ông của cậu tới bên cạnh mình nữa, mình không cần."

"Mình."

Thì ra Tiểu Quân đã sớm nhìn thấu, Thẩm Bội Tuyền cảm thấy rất xấu hổ.

"Sĩ Dương là người tốt, nhớ chúng ta từng nói qua sao?"

"Mình nhớ, mình nhớ mà." Nước mắt tràn đầy.

"Anh ấy là người tốt, mình không xứng với anh ấy! Trên thực tế, bây giờ mình rất sợ đàn ông, đời này nếu như có thể, mình không muốn cùng đàn ông có bất kỳ quan hệ gì." Lời này là lời thật lòng của cô sau khi trải qua những đau khổ đó, cuộc sống sau này, cô chỉ muốn vì mình mà sống.

"Tiểu Quân."

Uông Ánh Quân đột nhiên vươn tay ôm lấy cô, sau đó cũng vươn tay về phía Nghiêm Sĩ Dương.

Anh nghi hoặc tiến lên, lại bị Uông Ánh Quân ôm chặt — cứ như vậy, cô giang hai cánh tay ôm lấy hai người bọn họ.

"Cám ơn hai người." Tất cả cảm kích đều hòa tan trong từng tiếng khóc.

Cô thật không biết làm thế nào để cảm tạ bọn họ, nếu như không có bọn họ, cô thật không biết làm sao để thoát khỏi cơn ác mộng kinh khủng này; thật may là có bọn họ, rốt cuộc cô đã có thể tỉnh lại từ trong ác mộng.

"Tiểu Quân." Hốc mắt Nghiêm Sĩ Dương cũng đỏ, "Em phải bảo trọng."

Tiểu Quân buông bọn họ ra, đem bọn họ ghi ở trong lòng, cũng thành tâm chúc phúc bọn họ, hi vọng bọn họ đạt được hạnh phúc.

Uông Ánh Quân xoay người, đẩy xe hành lý, bước chân rời đi, lưu lại một chút tiếc nuối, lưu lại rất nhiều trí nhớ, nhưng cũng ném bỏ rất nhiều việc, bao gồm một đoạn ngắn kinh khủng kia, cô không quay đầu lại, bước chân kiên định, thậm chí càng đi càng nhanh.

Thẩm Bội Tuyền cùng Nghiêm Sĩ Dương nhìn, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng người.

"Chúng ta trở về thôi!" Cùng cô trở về, giữa hai người là một mảnh trầm mặc, không biết nên nói gì; từng gặp gỡ Tiểu Quân. . . giờ thấy Tiểu Quân rời đi. . . . dù thế nào cũng đã để lại vết thương thật sâu trong lòng bọn họ.

"Ngày vẫn còn rất dài, làm thế nào để trôi qua đây?" Anh hỏi.

Cô cho là anh đang nói về một tháng ngày nghỉ, "Không dài! Một tuần lễ nữa là em có thể đi làm lại rồi."

"Anh đang nói về cuộc sống sau này của chúng ta."

Nhìn anh, cô cảm nhận được tình cảm cùng khát vọng của anh — anh khát vọng cả đời với cô, mà cô. . . . cô cũng vậy.

Cô không nói, chỉ chủ động nắm tay anh, cô rất hiểu anh, nên cũng rất dễ làm người đàn ông này vừa lòng, chỉ một động tác nhỏ thôi cũng có thể làm anh vui vẻ rất lâu.

"Tiểu Tuyền, nếu như anh đánh chết người kia, bị khởi tố, rút thăm trúng em thẩm tra, em sẽ thẩm thế nào?" Anh giống như muốn khiêu chiến cô, cố tình cho cô cái vấn đề khó khăn như vậy.

Nghe xong, cô cười nói, "Sơ suất dẫn đến tử vong, phải xử như thế nào thì xử như thế ấy."

Đúng a! Đây chính là Tiểu Tuyền! "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là đi ăn cơm tù." Anh cười khò.

"Nhưng em cũng sẽ từ chức, vào ngục mướn căn phòng nhỏ bên cạnh, chờ anh ra ngoài." Tiểu Tuyền thủy chung nắm chặt tay anh.

"Nếu như anh phải ở trong tù đến tám năm, mười năm thì sao?"

"Anh bị nhốt bao lâu, em chờ anh bấy lâu." Cô nở nụ cười sáng lạn, "Mười năm em cũng đã đợi, thêm mười năm nữa thì có là gì."

"Em đúng là ngốc mà!"

"Có lẽ a...! " Nhìn anh, "Anh vì em, chạy đi đánh nghi phạm, cũng không phải là ngu ngốc sao?"

Anh cười, nắm chặt tay cô, cảm thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay của nhau.

Trong lúc bất chợt, di động của Nghiêm Sĩ Dương vang lên, không phải điện thoại, mà là tin nhắn. Anh dừng bước lại, một tay không thả, vẫn như cũ nắm tay cô; một tay kia đưa vào túi quần, lấy điện thoại di động ra, kiểm tra tin nhắn.

"Thế nào?"

Trên mặt cười khò, để điện thoại lại túi, "Không cần để ý, chúng ta đi nơi nào chơi?"

"Ừ, vậy chúng ta đi."

Hai người gắn bó, đi về phía trước, bóng dáng càng lúc càng xa, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ, nhưng hạnh phúc lại càng lúc càng rõ ràng. Hạnh phúc đang ở trước mắt

[Thằng nhóc kia, cuối cùng thì cũng xong rồi. Nể tình cậu có công điều tra, hơn nữa người thân của nghi phạm cũng đã tha thứ, cho nên không còn chuyện gì nữa! Nhanh rút lui đi làm cho ta, bao nhiêu vụ án muốn cậu tra có biết hay không hà.]

- hết trọn bộ -

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Không Hối Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

